

A woman wearing a brown headscarf and a patterned brown dress is looking out a window. Her right hand is resting on the windowsill, and her left hand is near her face. The window has a wooden frame and is divided into several panes. The scene is dimly lit, with light coming from the window.

Ketabton.com

ناول

ليکوال: نيك محمد بارک

د کتاب پېژندنه

کتاب.....مرکه ناول

لیکوال..... نیک محمد بارک

کال..... ۱۴۰۴ هـ.ش / ۲۰۲۵ ع

د کتابونو او ناولونو په لړ کې..... ۱۲

سمون او..... داود رحمانی

د نظر، اړتیا، او د بیا نشر د اجازې لپاره د لیکوال د تماس شمېره...۰۷۰۲۱۱۰۳۷۱

د چاپ او نشر حقوق ټول د لیکوال سره خوندي دي

د ليکوال خبرې

د پاک او لایزال رب جل جلاله په ستر نامه

د الله جل جلاله شکر ادا کومه چې یو وار می بیا وکولای سواي چې د سختو مصروفیتونو سره سره می د مینوالو لپاره یو ناول ولیکی چې نوم یې دی مرکه.

مرکه چې په کندهاری اصطلاح د هلک لپاره د یو انجلی انتخابولو یا غوښتلو ته چې په نورو لهجو کې ورته خواستگاري وایي ویل کیږي. د ډیره وخته می د مرکې او انجلی انتخابولو اړوند د ټولني ځینو مشکلاتو ته په کتونیت کې وو چې ددې مشکلاتو د حل او خلاصون لپاره د ناول او کیسې په ژبه د ټولني زوریدلو او زوریدونکو خویندو ته داسي یو الهام ورکړم چې تاسو کمزوري نه یاست، تاسو هم د پوره ژوند کولو حق لری، تاسو د ځان قدر خپله ټاکلای سئ، تاسو هم د نارینوو پخیر نوم او مقام گټلای سئ....

په ټولنه کې می لیدل او وینم یې چې په اوسنی زمانه کې یو انجلی د هلک لپاره په کومو معیارو او اهدافو ټاکل کیږي، که هلک هر څومره عیبونه ولري خو بیانېږي او کتل کیږي یوازي اوس د انجلی و عیبو ته هغه هم د هغو انجونو چې په ټولنه کې نوم، مقام او یا هم لوړ خاندان ونلري که نوم، مقام او یا هم لوړ خاندان ولري هغه انجلی که هر ډول عیب ولري پر هغوی سترگې پټیږي. ځني انجونې به می لیدلې چې تر هغو به یې کوزده نکیدل او نه به یې پر کوزدې بحث کیدی تر څو چې به یو چا پښه غلطه نکړل او د دوی کور ته به د مرکې لپاره ور نه غلل

تر هغو به دا د ټولني د پيغورو څخه زوریدل خو يو چا که نوم، مقام او خاندان درلودی د هغو پر کور به د مرکو نوبت نیول کیدی.

ځني خویندې به مي لیدلې چي واده سوې به وې او د نوم، مقام او د لوړ خاندان درلودنکې به نه وې د هغو سره به د حیواناتو پخیر چلند کیدی خاوندانو به يي چي کله ضروريات ور پوره کول نو په زرو احسانونه به يي باندي اچول او هغوی به يي ملکیت بللې چي کله به يو کار خراب ځني وسو وهل او پيغورونه ورکول خو عادي خبره وه ورته د طلاق اخطارونه به يي هم ورکول يا به د خاوند د کورنۍ لخوا زوریدلې خو دا خویندو به هر څه ځغمل. نو دا ستونزو او مشکلاتو چي زه به يي سخت زورولم په کتو مي وغوښتل چي خپلو گرانو خویندو ته داسي يو خو لارښوونې وښيم چي د هغو په عملي کولو سره دوی خپل د ځان قدر او عزت لوړولای سي ښه ژوند تر لاسه کولای سي خو که دا لارښوونې عملي نکړي او کار ورباندي ونکړي نو ممکن ده چي دا هم د هغو خویندو پخیر سي چي د مرکو راتلو ته په انتظار وي يا هم تر واده وروسته د خاوند په کور کي پر خاوند بوج سي او هغه د هر څه احسانونه باندي واچوي.

لکه څنگه چي لاندي په ناول کي ذکر سویدی چي يو ښځه دا دا کولای سي ځني خویندې شاید د ناول دا ځای ته په کتو ووايي چي زه دا هر څه نسیم کولای دا صرف يو کیسه ده داسي نسي کیدای ...يا نوري بهانې وکړي نو دوی رښتیا هم داسي نسي کولای ځکه دوی یوازي ځانته کمزوري ورکوي بل څه نسي کولای خو که يو بل څوک دا کیسه ووايي او د ځان سره ټینګه وعده او دا پریکړه وکړي چي زه

هم داسي کولای سم زه هم يو حسینه جوړیدای سم نو زه سل په سلو
کي باوري يم چي دوی به حتماً جوړي سي ځکه دوی ځانته قوت،
طاقت او يو ښه تشويق ورکوي بهانې نه جوړوي .

-يو ښځه ډير ژر نوم، مقام او ارزښت گټلای سي ځکه يو ښځه تر
نارینه ډيره حوصله او لويه فکري او مشورتي قوه لري رسول الله ﷺ به
هم زیاتره وخت د خپلو میرمنو سره مشوره کول.

*هیڅکله حوصله د لاسه ورنکړئ د پرمختگ لپاره هیڅکله ناوخته نه
دی او هیڅوک کم ندی خپل ارزښت او قدر مو خپله وټاکئ .

— د داسي پرمختللي او پر ځان بسا خویندو په هیله چي په اسلامي
جامه، حجاب او اخلاقو سمبالي وي.

*په پای کي به يو یادونه وکړم هغه دا چي کیدای سي زما په ناولونو کي
کوم ادبي یا هم املايې نیمگړتیاوي وي کچيري تاسو ته په سترگه سوې
نو د اصلاح لپاره يي را سره شریکې کړئ تر څو وکولای سم چي په
راتلونکو کتابونو او ناولونو کي يي اصلاح کړم

په درنښت: نیک محمد بارک

ناول

مرکه ناول

دروازه خلاصه سوه موټر کور ته دننه راغلی کله چي ودریدی د شا
دروازه يي خلاصه سول يو ښکلې باحجابه انجلی ځني راکښته سول
کله چي کور ته دننه ولاړه نو وې لیدل چي په کور کي دننه د مور او
پلار سره مېلمانه ناست دي او خاندي ددې په لیدو يي پلار وویل: هغه
ده حسینه لور مي هم راغله.

د حسینې په لیدو مېلمانه د هغې سره د روغېر لپاره پر ځای ودریدل خو
حسینې صرف سلام ورته ووايه او خپل اطاق ته په زېڼو کي پورته سول
او ولاړه. د حسینې په داسي کړنه مېلمانه حيران سول د حسینې مور او
پلار هم وشرمېدل بيا يي پلار وویل: تاسو کښينئ زه راځم.

د حسینې پلار د هغې اطاق ته ورغلی گوري چي حسینه د الماریه خپل
کالي را اخلي پلار يي وویل: دا څه بې ادبي ده لوري مشران خلک دي
بې روغېره پریښول همداسي ځني راتیره سوې ته نه يي خبره چي دوی
زموږ خپلوان دي؟

حسینې تر څو شپې وروسته په گونجې تندي وویل: د څه لپاره راغلي
دي؟

پلار يي سر کښته ونیوی څه يي ونه ویل بيا حسینې وویل: دوی هم د
مرکې د پاره راغلي دي؟

پلار يي بيا هم څه ونه ويل حسيني وويل: دا زمور خپلوان پخوا چيري
وه پخوا يي ولي مور نه وو پياد مخکي خو ما دوی ليدلي هم نه وه نن
مي اول وار دی چي وينم يي دا خپلوان ما نه بلکي زما مشهورتيا او زما
مقام غواړي ته ولي نه پوهيږې بابا؟

پلار يي وويل: چپ سه اوس به يي واوري!

حسینی وويل: په کيسه کي يي نه يم.

د حسيني لور اواز مېلمنو واوريدي خو څه يي ونه ويل کله چي د
حسینی پلار لاندي راکښته سو نه خپلوان يي ولاړ سول يو مشر سړي
پکښي په خوابدي ډول ورته وويل: نعيم خانه مور څو وبخښئ چي
تاسو ته مو مزاحمت درکړ.

نور يي څه ونه ويل ټول د کوره په خوابدي مخانو ووتل د حسيني پلار
ډير پریشانه او په غوسه سو کله چي ماښام سو سترخوان ته ټول د
ډوډۍ لپاره کښېنستل هېچا هېڅ نه ويل حسيني ټولو ته کتل چي ولي
داسي خوابدي او غوسه ناک ناست دي تر څو شپو وروسته يي پلار
ډوډۍ پرېښول خپل اطاق ته ولاړی وروڼه يي هم ولاړ سول. حسيني
څو گولې ډوډۍ وخوړل بيا خپل اطاق ته ولاړه تر څو شپو وروسته د
پلار اطاق ته ورغله کله چي يي دروازه خلاصه کړه نو وې ليدل چي
پلار يي پر کټ ډير خوابدي ناست دی. حسینه ورغله پر پښو يي توس
ور واچوی بيا ور نږدي سول پر تندي يي ښکل کړ بيا ځني ووتل د
وتلو په وخت کي يي پلار سترگو ته وکتل نو وې ليدل چي د حسيني
سترگي سړې وې اوښکې تر بهېدلې. نعيم ته خوب نه ورتلی تر ډيره

وينس پاته وو اخير كي ولاړ سو غوښتل يي چي د حسيني اطاق ته ورسې كله چي هلته ورغلي نو وې ليدل چي حسينه پر كټ ناسته ده څنگ يي اچولي دي په ناسته بيده سوېده او په لاسو كي يي يو عكس نيولي دي كله چي نعيم ور نږدي سو او څنگ ته يي كښېنستي نو عكس يي را واخيستي تر څو شپو پوري يي عكس ته په غمگين حالت كتل چي په دا وخت كي حسينه راكښېنستل تر څنگ يي پلار او د هغه په لاسونو كي يي عكس وليدي تر څو شپو وروسته يي سر د پلار پر اوږه كښېنوي تر څو شپو وروسته يي په ژړا وويل: بابا زه د اميد د يادو سره څنگه د بل چا سره واده كولاى سم هره ورځ او هر ساعت د هغه د يادو سره تيروم؟

نعيم وويل: لوري زه ستا په خاطر وايم زه غواړم چي ته د دا غمگين ژونده راووځي او يو بله نړۍ ځان ته جوړه كړي تر څو پوري به يوازي او د هغه په يادو كي ژوند كوي؟

حسيني په سلگيو وويل: بابا زه څه وكړم نه مي هيريږي په زړه، دماغ په خوب په وينه په هر څه كي مي هغه دي دا هم گناه ده چي په زړه كي مي اميد وي خو واده د بل چا سره وكړم.

نعيم د خپگان ساه واخيستل بيا يي وويل: ستا خوښه ده لوري ما تاته د هري فيصلي كولو حق دركړيدي دا فيصله هم نوره خپله وكړه.

كله چي سهار سو نعيم چايو كولو ته راغلي نو گوري چي پر سترخوان حسينه نسته ميرمني ته يي وويل: حسينه چيري ده؟

ميرمني يي وويل: پنجشنبه ده او په پنجشنبه نو ته نه يي خبر چي هغه
چيري ځي او څه کوي؟

نعيم وويل: بڼه بڼه د اُميد قبر ته تللي ده؟

ميرمني يي وويل: هو.

بيا يي ميرمني وويل: سرپه ما څو واري درته ويلي دي چي هغه او خپل
ژوند يي سره پرېرډه ته ولي هر واري هغه مجبوره کوي چي واده وکړي
اميد د هغي نه هيريږي او نه هم د بل چا سره واده کوي خو پر دې
پوهيدو سربيره هم ته مرکو ته اجازه ورکوي چي د هغي د غوښتلو لپاره
کور ته راسي.

نعيم وويل: يو خومي په دا خبره فکر خراب وي چي دا به تر څو
يوازي او د هغه د يادو سره ژوند کوي او بله خبره دا چي موږ پښتانه يو
چي يو څوک ووايي چي موږ درځو نو زه ورته ووايم چي يا مه راځي؟

ميرمني يي وويل: خو ورته وايه که د مرکې او د حسيني د غوښتلو په
نيت راځي نو مه راځي هر واري د دوی په راتگ سره زمور په کور کي
د يو او بل تر منځ خپگان رامنځته سي.

نعيم وويل: سمه ده نور به همداسي کوم.

حسيني د اوبنکو ډکې سترگې د اميد پر قبر ښځې کړي وې په فکرو
کي غرقه وه چي تر څو شپو وروسته موټروان وويل: اغلې د مکتب د
ماشومانو د رخصتيدو وخت ته لږ وخت پاته دی هلته بايد ځان ور
ورسو.

حسيني اوبنکي پاڪي ڪري د اميد د قبر د شناختي ڊبره يي بنڪل ڪره بيا روانه سول ڪله چي موٽر ته وختل تر ڇو شهبو وروسته يو مڪتب ته ورسيدل د مڪتب شاگردانو چي ڪله د حسيني موٽر وليدي نو ٽول ڊير خوشحاله سول او د موٽر پر خوايي ور وڃستل. ڪله چي موٽر ودريدي نو حسينه په خدا ڃني راکنسته سول شاگردان يي په غير پوري ونيول بيا يي ورته وويل: هله راسئ نن مي بل رڪم شيان درته راوڙي دي.

حسيني د موٽر د شا دروازه خلاصه ڪره ٽولو کوچنيانو ته يي چاڪليٽونه ورڪرل تر ڇو شهبو ساعتيري وروسته حسيني کوچنيانو ته وويل: هلي ورسئ نور ڪورو ته ولاڙ سي ميندي به مو درته په تمه وي.

ٽول شاگردان د مڪتبه ووتل حسينه اداري ته ولاڙه هلته چي ورسيده پر ديوال د اميد لگول سوي عڪس ته ودريدل بيا يي وويل: هيخ غم مڪوه تر ڪومه چي زه ژوندي يم ستا مڪتب به همداسي په بنه توگه روان وي بيا حسيني ته د اميد د اولي ورڃي د مڪتب تير وخت پياد سو...

*

د سهار اذانو ته ڇه وخت پاته وو چي د ڪلي د يو ڪور پر بام پر ڪٽ پرتي ساده انجلي حسيني سترگي خلاصي ڪري د تهجد د لمونڇ په نيت د اوداسه لپاره ولاڙه سوه لوبني يي واخيستي غونبتل يي بل لوبني ته اوبه واچوي چي د لوبنو په ڀڃ سره يي د اڪالونڀي وينبي سوڀ يوڀ په نيمه خلاصو او د خوبو ڊڪو سترگو وويل: دا پخه او بدرنگه بيا په نيمه

شپه ولاړه سوه تهجد کوي تر څو دعاوي وکړي چي يو هلک خطاوځي
او پر دې باندي عاشق سي.

بلي وويل: پريږده يي ددې پخې خو داغه عادت دی.

بيا دواړي بيدې سوې تر څو شپو وروسته حسينه راغله مسله يي اواره
کړه او د تهجد د لمانځه نيت يي وکړ. حسينه د سهار تر اذانو پوري په
تهجد مصروفه وه کله چي اذان سو نو دعا ته يي لاس پورته کړ تر څو
شپو يي دعاوي کولې بيا يي د سهار لمونځ ادا کړ کله چي د سهار د
لمانځه قضاء ته څه وخت پاته وو نو حسينه ولاړه سوه مسله يي بنده
کړه بيا د اکا د لونو خواته ورغله هغوی يي سره ونيورولې ورته وې
ويل: هلئ ولاړي سئ لمونځ قضاء کيږي لمونځونه مو وکړئ!

هغوی په تريو او گونجې تندي ولاړي سوې حسينې ته په غوسه کتو
لاندي کښته سوې. حسينې کټونه او بيسترې سره ليري کړې ټولي
بيسترې يي لاندي کښته کړې بيا د تلاوت لپاره قرانکريم ته کښښستل
تر لمر گرميدو پوري تلاوت کاوه بيا يي مور ورته راغله وې ويل:
حسينې ولاړه سه کور او ځان سره سم کړه پلار دي ويل چي مرکه
راځي.

حسينې وويل: سمد مور.

حسينې قرانکريم بند کړ بيا د کور په چارو کولو مصروفه سول د اکا
لونو يي د هغې په ليدو وويل: بدرنگه وگوره چي صفايانې کوي دا چي
وايي ما ته مرکه راځي.

حسینې د هغو خبرې واوریدې زړه یې درد وکړ خو شه یې ونه ویل د کور په جاړو کولو مصروفه سول تر څو شپږو وروسته د مرکې لپاره څو بنځې راغلې تر روغېر وروسته حسینې چای ورته راوړې تر چایو اچولو وروسته حسینې هم هلته ور سره کنبښتل په مرکه راغلو بنځو کې یوې وویل: هغه انجونې چیرې دي؟

حسینې ددې خبرې په اوریدو یو وار هغو ته بیا خپل مور ته په مات زړه وکتل بیا یې سترگې لاندې واچولې. د حسینې مور حسینې ته اشاره وکړه بیا یې وویل: دا هم ده او ددې د اکا لونیې هم دي.

مرکې ولا بنځو حسینې ته وکتل بیا یې وویل: یا دا خو زما پر زوی ډیره مشره ده.

بیا هغو سره وخنډل د هلک مور وویل: دا خو تر ما لا مشره معلومیږي.

حسینې په مات زړه بې خونده موسکې سوه بیا یې وویل: تاسو چای در واخلي یخي به سي.

تر څو شپږو وروسته د حسینې د اکا لونیې راغلې د هغو په لیدو د هلک کورنۍ موسکې سوې په خدا یې بانډار ور سره شروع کړ حسینې تر یو وخته هلته ناسته وه بیا یې وویل: زه به هغه نورو چایو ته ورسم.

کله چې حسینې د اطاقه ووتل نو خپل اطاق ته ولاړه دروازه یې بنده کړه پر کټ کنبښتل ډیر یې وژړل تر څو شپږو ژړا وروسته دروازه وټکیدل مور یې وه هغې وویل: حسینې لوري؟

حسینې سترگې د اوبنکو پاکې کړې بیا یې وویل: ها مور؟

مور يي وويل: دروازه خلاصه كه!

حسيني بيا پر خپل سترگو لاس تير كړ په هنداره كي يي وكتل چي د سترگو سوروالي، خو به يي نه معلومېږي بيا يي دروازه خلاصه كړه. كله چي يي مور هغه وليدل نو پوه سوه چي حسيني ژړلي دي خو حسيني لاندې وكتل بيا يي وويل: مور زه به پخلنځي ته ورسم چاى به ايشيدلې وي.

حسيني دا وويل بيا ولاړه پخلنځي ته غوښتل يي چي خپلې اوبسكې د موره پتې كړي خو مور يي پوهيدل چي حسينه د مركې ولا ښځو په خبرو غمگينه سول. حسينه پخلنځي كي وه چي د مركې ولا ښځې او د اكالونې او د هغو ميندې په خدا د اطاقه راووتلې تر څو شېبو ولاړې وې بيا ولاړې حسينه په همدې ورځ ډيره غمگينه وه خو پر زړه يي هر څه تيرول كله چي ماښام سو د حسيني مور د حسيني پلار ته د گيلې په ډول وويل: لور مو ډير وخت كيږي چي ځوانه سوېده د زامنو لپاره خو دا وياړ گنئ چي ملگرو يا دوستانو ته ووايست چي لور دي زما زوى ته راکړه خو دا بيا شرم درته معلومېږي چي د لور په اړه هم يو چاته ووايست چي ستاسو كور مو خوښ دى لور مي ستا و زوى يا ورور ته دركوم.

د حسيني پلار وويل: سمده سبا به اعلان وكړم چي لور مي ځوانه سوېده پر ما بوج سوېده څوك يي غواړئ د زوى لپاره؟

د حسيني مور وويل: يعني ته تر اصحابو كرامو غيرتمن او شرمناك يي چي هغو به د خپلو لونو په اړه دوستانو او يا نورو اصحابو كرامو ته ويل

نو ته ولي نه وايي دا هېڅ شرم نه دی ټولنه مو الحمدالله اسلامي او پښتنې ده لوني مو نسي کولای چي د خان لپاره خپله يو هلک پسي وگرځي او پخپل سر واده ور سره وکړي خو دا حق اسلام نه دی ځني اخیستی او نه يي ويلي چي غلط کار دی چي د هغې د واده لپاره دي هغسي کونښن ونکړل سي لکه څنگه چي د زوی د واده لپاره کيږي.

د حسيني پلار وويل: ستا خبره صحي ده خو دا ټولنه تاته نه ده معلومه سبا به بيا هلته د خسرگني په کور کي پيغورونه ورکوي چي پر پلار بوج وې يا بل چا نکولې چي مور ته يي په ويلو راکړې ستا په فکر چي زما به بيخي فکر نه وي په خراب د حسيني د واده په اړه تر تا زما ډير فکر په خراب دی خو څه وکړم ټولنه مو همداسي ده چي پښې يي د رواجو په ځنځيرونو را تړلي دي.....

حسینه د سهار اخيره برخه کي بيا د تهجد لپاره راکښېستل او د سهار تر لمانځه وروسته پر بام باندي تلاوت ته کښېستل تر لمر راختو پوري يي تلاوت کاوه چي په دي وخت کي يي د څو موټرانو ږغونه اووریدل کله چي يي ورته وکتل نو وې لیدل چي د يو ودانۍ مخته يو کوچنی موټر مخته دی او شاته يي نور غټ موټران ولاړ دي ميزونه او چوکۍ پکښي اينسودل سويدي حسيني ورته کتل چي د کوچني موټره يو ځوان راکښته سو بيا د شا موټرانو ته ورغلی د موټروانانو سره په خبرو مصروفه سو بيا يي ټول ميزونه او چوکۍ ودانۍ ته دننه وې وړل حسيني دا حالت ته کتل بيا يي تر څه قرانکریم ويلو وروسته قرانکریم بند کړ لاندي يي پر يو کوچنی انجلۍ سترگې ولگيدې هغي ته يي وويل: مروا؟

مروا وويل: ها حسينې خوري.

حسينې وويل: ته ودريره!

بيا حسينه ديوال ته نږدي ورغله هغې ته يي وويل: هغه مخامخ کور کي
څه خبره ده دا څوک دي نوې کډه ورته راغله که څنگه؟

مروا وويل: يا حسينې خوري هغه د کوچنيانو لپاره مکتب جوړېږي او
هغه کوچني سپين موټر ولا سړی يي مدير دی.

حسينې وويل: بڼه بڼه بس داغه پوښتنه مي کول ورسه نوره.

حسينې تر څو شپو د مکتب خواته کتل او هغه ځوان ته يي هم کتل
چي نوي کالي يي اغوستي وه د کالو، شکره او موټره لوی معلومیدی
خو د خدمتگارانو سره يي يو ځای خپله په موسکا د موټره ميزونه او
چوکۍ راکښته کولې وروسته حسينه د بامه کښته سول مور چي يي
وليدل نو ورته وې ويل: حسينې د پلار د اکا د زامنو واده دي دی پلار
ته دي يي اوس زنگ راوهلی وو ماښام ته يي غوښتي يو د کور کارونه
او حمام وکړه ځان تيار کړه چي بيا وختي ورسو.

حسينې وويل: سمد مور.

کله چي مازديگر سو نو ټول د واده په نيت روان سول تر څو شپو
وروسته واده ته ورسيدل حسينه مور او نوري ښځينه د ښځو ځای ته
ولاړې او نارينه د نارينوو ځای ته ولاړه په روغېږ کي چي به کله د
واده ولا کورنۍ د حسينې سره مخ کيدل نو ورته ويل به يي: حسينې ته
يي لا تر اوسه نه يي ورکړې؟

بلي به ويل: حسيني ولي خوك مرکه نه درته کوي خوري؟

حسینی به د هري یوې دا دردناکې خبرې په موسکا ځمکې نور به یې
څه نه ويل دې به داسي د شرم احساس کاوه او د نورو به پتيدل لکه
کوم بد عمل چي یې کړی وي ځکه نه یې غوښتل چي نور یې هم
وويني او په اړه یې وږغیږي او د اوږد پېغلتوب پیغورونه ورکړي کله
چي ډوډی وخورل سول او پلار یې د تلو ږغ ورباندي وکړ نو حسینه
ډیره خوشحاله سول کله چي کور ته ورسيدل ټول خپلو اطاقو ته ولاړه
نو د حسيني مور تر څو شپبو وروسته د حسيني اطاق ته ورغله گوري
چي حسینه ژاړي مور یې اطاق ته ورغله تر څنگ یې کښېستل ورته
وې ويل: چي نصیب دي وسي نو یو ساعت وخت به دي هم واده ونه
نيسي.

حسینی په ژړا وويل: مور زه ددې غم نکوم چی زما میره ولي نه پیدا
کيږي یا ماته مرکه ولي نه کيږي بلکي د دا خلکو خبرې او تانې مي
زوروي.

مور یې وويل: لوري مور د ځان د پاره ژوند کوو د نورو د پاره نه نو
باید د چا خبرو او تانو ته ارزښت ور نکړو.

تر څه خبرو وروسته د حسيني مور د اطاقه ووتل او د خپل خاوند
خواته ورغله کله چي هغه خپل میرمني ته وکتل نو پوه سو چي کومه
خبره سوې ده نو یې خپل میرمني ته وويل: په واده کي مي یو د ځوانی
ملگری ولیدی په بانډار کي یې وويل چي د زوی د پاره په یو ښه
انجلی پسي گرځو ما ورته وويل چي راسی زما لور وگوری زه هم د لور

لپاره په یو ښه هلک پسي گرځم نو هغه ویل سمدې نمبر یې راڅخه واخیستی ویل یې چې درځم بیا به زنگ در ووهم خدای مهربانه دی شاید زموږ د لور نصیب د دوی په کور کې سوی وي زما ملگری هم ډیر نېک او ښه انسان دی کورنۍ به یې هم داغسي نېکه او ښه وي.

میرمني یې د خپګان ساه واخیستل بیا یې وویل: خدای دي وکړي چې همداسې وسي.

د سهار اذان شروع سو امید چې کله لمونځ وکړ نو د کاریګرو د اطاق گروف یې ولگوی وې ویل: هلئ ولاړ سئ لمونځونه مو وکړئ بیا مو خپل کار شروع کړئ تر څو نن یې کار خلاص سي!

وروسته امید د مکتب بام ته پورته سو تر څو نیت او تلیفون یې انتن پیدا کړي شاوخوا پر بام گرځیدی خو نیت یې کار نکوی چې بیا د بام پر سر یو بلي لوړي ته وختی هلته یې تلیفون شاوخوا گرځوی چې یو دم یې نظر پر حسینې ولگیدی چې پر بام پر مسله ناسته وه نیمایي معلومیدل هغې سترګې پټې کړې وې دعا یې کول. امید د هغې په لیدو حیران سو تر څو شپو یې حسینې ته کتل د هغې دینداری او عاجزی خوند ورکړ امید لا هم حسینې ته کتل چې په دا وخت کې حسینې دعا پای ته ورسول لاسونه یې چې پر مخ راتیر کړل نو د لاسونو د لیري کولو سره سم یې سترګې پر امید ولگیدې چې دې ته یې کتل. امید چې ولیدل چې د حسینې ورته پام سو نو یې خپل سر او نظر بلي خوا ته واړوی او داسې تمثیل یې وکړ چې حسینې ته وښیې چې دی د نیت لپاره لوړ ختلی دی.

خو ورځې وروسته د حسيني د اکا د لور کوزده وه کله چي ټول مېلمانه راغله او مراسم شروع سول نو حسيني د مېلمنو د خدمت لپاره چای وړلې او راوړلې د ډير خدمت او ښو اخلاقو په سبب د زوم د مور تر څنگ يوې ناستي ښځې چي د زوم د مور ملگرې وه حسيني ته اشاره وکړه بيا يي د زوم مور ته وويل: دا انجلي څوک ده؟

د زوم مور حسيني ته په بي خونده نظر وکتل وې ويل: دا زما د مېرور د اکا لور ده دا يي راکول خو ما ونه غوښته.

حسینه هم د دوی د خبرو په جريان کي هغو ته نږدي د چايو په اچولو ورسيدل بيا هغې ښځې وويل: ولي؟

د زوم مور وويل: ته يي نه وينې چي په عمر ډيره ده مخ يي د ډيره عمره توري لکې اچولي دي دا خو زما د زوی د مور پر ځای ده.

حسینی د هغو خبرې واوریدې په مایوسه ډول یې د هغو خواته وکتل څه یې ونه ویل تر څو شپو وروسته چي ور ورسېدل نو هغو ته یې وويل: خاله چای در واچوم.

د زوم مور وويل: يا يا مه يي را اچوه.

کله چي حسینه د هغو څخه څه ليري سوه نو د زوم د مور ملگرې وويل: يا مخ يي توري لکې نه دي کړي بلکي ستا مېرور فېشن او ارايش کړيدی د مخ سپين کریمان يي استعمال کړيدي او دا همداسي بيله ارايشه او فېشنه راغلې ده نو ځکه ستا تر مېرور څه توره درته معلومېږي.

د زوم مور وويل: ته زما دوسته يي که دوشمنه چي زما د مېرور بې عزتي کوي.

ملگري يي وويل: يا خداى دي نکوي چي زه به ستا د مېرور بې عزتي کوم ما خو صرف حقيقت وويل.

د زوم مور وويل: بس بس سمد.

مراسم ماښام ته پای ته ورسيدل مېلمانته ټول ولاړل په کور کي پاته د مراسمو سامانونه ټول حسيني يوازي پاک او جارو کړل ډيره سترې سوه خو هيچا مننه هم ځني ونکړه.

خو ورځې وروسته د حسيني د پلار د ملگري زنگ راغلی کله چي يي تليفون اوکې کړ نو تر روغېر او څه بانډار وروسته يي ملگري وويل چي نن د حسيني لپاره په مرکه درځو. ددې خبرې په اوريدو د حسيني پلار ډير خوشحاله سو او هغه ته يي ښه راغلاست ووايه بيا يي خپل ميرمنه خبره کړل او د ميلمنو د راتلو تياري يي ونيو کله چي ميلمانه راغله د حسيني مور د ښځو سره کښېستل او د حسيني پلار او ملگري يي په مېلمستون کي کښېستل تر څه بانډار وروسته حسيني چای راوړي او ټولو ته يي سلام ووايه. د هلک مور حسيني ته په ډيره موسکا او مينه کتل چي د حسيني د مور پکښي فکر وو او زړه يي خوشحاله وو چي حسينه د هغو خوبه سول. تر څه بانډار وروسته د هلک مور خپل خاوند ته زنگ ووهلی او د هغه څخه يي غوښتنه وکړه چي يو وار ور سره وويني. تر څو شپو وروسته د هلک مور دباندې ور ووتل او د خپل خاوند سره يي وليدل او هغه ته يي د حسيني د خوښيدو وويل د

هلڪ پلار خوشحاله سو ڪله چي ڪوتڙي ته بيرته ولاڙي نو د حسيني پلار ته يي وويل: نعيم جانه زما د ميرمني ستاسو لور زموڙ د زوي د پاره ڊيره خوبنه سوڀده نو ڪه ستاسو خوبنه وي ته دي د ميرمني سره خبره وڪڙه ڪه د هغڙي خوبنه وه نو شيريني راڪڙي.

د حسيني پلار نعيم وويل: داسي ڙر؟

ملگري يي وويل: هو نو د دوستي په ڪار ڪي بايد بيره وسي.

د حسيني پلار د هلڪ د ليدو غوڻتنه وڪڙه ملگري يي ڊير ٽينگار ڪاوه چي اوس شيريني راڪڙه خود د حسيني پلار پر خپله خبره ولاڙو و چي يا يو وار به ستاسو ڪور او هلڪ ووينم ڪله چي د حسيني مور ددي موضوع خبره سوه نو خپل خاوند ته يي وويل: شيريني به ورڪرو بنه لويه ڪورني ده ته يي نه ويني چي په دومره بنايسته موٽر ڪي راغلي دي.

نعيم وويل: يا زه يي يو وار ڪورني او هلڪ وينم.

د حسيني مور وويل: مخڪي به مرڪڙي نه راتلڙي اوس چي راغله او حسينه يي خوبنه سول اوس بيا ته نخري ڪوي؟

نعيم وويل: بنڃي بي عقلي مڪوه چي هلڪ ووينو نو په دي ڪي شه بده خبره ده ڪه بنه روغ او سالم هلڪ وو خو هلته به شيريني ورڪرم ڪه نه وو نو لور ولي اور ته وغورڇوم.

تر ڊير خبرو وروسته د حسيني مور د خپل خاوند خخه خوابدي روانه سول او د حسيني پلار خپل ملگري ته وويل چي زه ستاسو ڪورني او

هلک وينم بيا دوستي کوم ملگري يي په بي خونده خوله وويل: سمدہ چي ستا خونبه وي.

د حسيني پلار ماپنين ته د ورتگ وويل بيا يي هغوی رخصت کرل خپله راغلی کور ته ميرمن يي ځني خوابدې وه خبرې يي نه ور سره کولې خاوند يي ورته وويل: بنځې ته بنځه يي ته د بنو او بدو توپير ژر نسې کولای که سبا خدای نکړه هلک چرسې، رويني يا بل څه عيب يي درلودی خو د لور ټول ژوند به مو تباہ سي.....

کله چي ماپنين سو نو د حسيني پلار د ملگري کور ته ور روان سو تر څه منزل وروسته ور ورسیدی تر روغېر وروسته د حسيني پلار او ملگري يي کوټې ته ولاړه تر څه بانډار وروسته دوه ځوانان کوټې ته راغله چي يو يي پکښي معيوب شل وو هغه بل ځوان ور سره په راتگ کي کمک کاوه. د معيوب ځوان په ليدو د حسيني پلار نعيم په حيرانتيا ملگري ته وويل: دا دي زوی دی؟

ملگري يي وويل: هو.

نعيم وويل: دا څه په سویدی؟

ملگري يي وويل: د کوچنيوالي څخه همداسي دی.....

تر څه بانډار وروسته روغ ځوان د کوټې ووتی د هغه په تلو نعيم په موسکا د هغه خواته وکتل بيا يي وويل: دا زموږ زوم دی وو؟ دی بيا چيري ولاړی ما به يو څه بانډار ور سره کړی وای دده بيا ولي داسي تلوار وو؟

ملگري يي وويل: يا هغه مي کشر زوی وو کوزده ده ته کوم.

د نعيم ملگري خپل معيوب زوی ته اشاره وکړه چي ده ته کوزده کوم
ددې مسخره خبرې په اوریدو نعيم موسکی سو بيا يي د مسخرو په ډول
وويل: دی به واده نکوي.

نعيم د خپل ملگري خبره ټوکه بلل نو ځکه يي داسي وويل خو ملگري
يي چي د نعيم موسکا وليدل نو پوه سو چي دی يي نه مني نو ځکه يي
په جدې ډول وويل: يا ده ته واده کوم.

نعيم بيا هم د خپل ملگري خبره ټوکه بلل نو ځکه يي په موسکا د
ملگري معيوب زوی ته کتل خو ملگری يي ډير جدې سو بيا يي په
جدې ډول وويل: همدا زوی مي دی.

نعيم چي کله د هغه جدیت وليدی نو موسکا يي ماته سوه بيا يي په
حیرانتيا وويل: ته جدې يي؟

ملگري يي وويل: نو زه تاته درواغ وایم؟

نعيم چي د هغه د خولې دا واوریدل نو ډير په غوسه سو نور يي څه ونه
ويل ولاړ سو خپل څادر يي واخيستی وې ويل: پر ما ناوخته دی کور
ته يو څه سودا هم وړم زه ځم د خدای په امان.

نعيم دا وويل او بيا د دروازې پر طرف روان سو کله چي تر دروازې
نيمایي ووتی نو ملگري يي د پيغور په ډول ور پسي رغ کړل: نو د هغه
بل زوی د پاره به زه ستا لور ته په مرکه درځم لیونی خو نه يم.

ددې خبرې په اوریدو نعیم سخت په غوسه او زړه ماتې سو خو داسي چلند يې وکړ لکه هيڅ چي يې نه وي اوریدلي بيا يې موټرسیکل چالانده کړ ولاړی. نعیم پر ټوله لار په فکر وکړ او سخت اندینمن وو موټرسیکل يې چلوی خو فکر يې ټوله د ملگري په پیغور کي وو دا چي میرمني، لور او نوري کورنۍ ته ځان اندینمن ونه بښي نو ځکه يې یو څه سودا واخیستل او بیا کور ته ولاړی کور ته د ننوتلو سره حسینې مخته ورغله ورته وې ویل: سلام بابا.

پلار يې د سلام جواب په نرمه موسکا ورکړ بيا يې حسینې د لاسه سودا واخیستل دننه يې وې وره خو د پلار په وضعیت پوه سوه چي ښه نه دی کومه خبره او پېښه سویده. نعیم په مات زړه خپل اطاق ته ولاړی خپل کوټ يې وکښی پر کوټیند يې بندوی چي په دا وخت کي يې میرمن راغله او د خوابدتیا په ډول يې وویل: څنگه سو ورغلې زړه دي مطمین سو...

د حسینې مور نوري خبرې هم کولې چي په دې وخت کي نعیم چپلاخه ورکړه ورته وې ویل: چپ سه چي بله خبره ونکړې!

د پلار د غوسې اواز حسینې هم واوریدی غوږ يې ورته ونیوی پلار يې مور ته ټوله کیسه وکړل او بیا په غوسه تشناب ته د اوداسه لپاره ولاړی حسینې غوښتل چي د مور حالت ځانته معلوم کړي نو ځکه يې گیلاسونه واخیستل او د پلار اطاق ته ننوتل کله چي هلته ورغله نو وې لیدل چي مور يې پریشانه او حیرانه ناسته ده. حسینې د هغې په لیدو او د پلار د کیسې په کولو سخته پریشانه سول خو څه يې ونه ویل.

د سهار اذانو ته څه وخت پاته وو امید د تهجد د لمانځه څخه فارغه سو مسله يي بنده کړل تلفون يي د جبهه راوکښی چي وې کتل پر واتساف ورته د پلار زنگونه راغلي وه ده چي کله وکتل نو نیت سم کار نکوی بيا د مکتب بام ته وختی هلته نیت فعال سو بيا يي پلار ته زنگ وکړ کله چي هغه اوکې کړ تر روغېر وروسته يي پلار وويل: واتساف دي ولي بند وو؟

امید وويل: مکتب ته راغلی يم بابا د ښار څخه څه ليري دی دلته نیت سم کار نکوي نو ځکه مي ونه لیدل.

بيا امید وويل: د امریکا کارونه دي پای ته ورسول بابا او کله راځي د خيره؟

پلار يي وويل: هو په دا يو څو ورځو کي درځم ان شاءالله.

امید د پلار سره په خبرو بوخت وو چي يو دم يي لاندي وکتل په لار کي يي يو څوک روان وليدی دده دا فکر سو چي دومره ناوخته څوک روان دی او چيري ځي بيا د پلار سره په خبرو بوخت سو چي بيا يي هغه نفر ته ور پام سول او شک يي باندي وسو چي ښځينه ده. امید ډير دقيق هغه ته کتل او شک يي په يقين بدل سو چي ښځينه ده بيا يي فکر سو چي دا نو چيري روانه ده په دا نیمه شپه. امید هغې ته کتل چي هغه د يو لوی شاه تر څنگ ودریدل او بيا يي تر څو شپو وروسته ځان ور واچوی امید ډير حيران سو بيا يي پلار ته وويل: بابا زه تاته بيا وروسته زنگ در وهم.

أُمید په بېره د بامه راکښته سو لاندې یې شاوخوا وکتل بیا یې یو رسی راواخیستل او د شاه پر خوا یې ور وځغستل هلته چې ور ورسیدی رسی یې پر یو درخته وترل بیا د رسی سره یو ځای شاه ته ور ولویدی په اوبو کې تر څو شپږو کتلو وروسته یې هغه ښځه محسوس کړل او بیا یې د اوبو سر ته راپورته کړل تاریکه وه دواړو نه سره لیدل هغې اُمید د ځانه لیرې کوی زورونه یې وهل او د ایله کړه ما! ایله کړه ما! څوک یې ته؟ نارې یې وهلې. اُمید تر ډیر فشار لاندې وو او سخت وارخطا وو چې څنگه به دا ژغوري د هغې نارو او ښوریدو هم په تکلیف کړ چې په دې وخت کې اُمید هغې ته پر مخ ټینگه چپلاخه ورکړه بیا یې ورته وویل: چپ سه بله خبره ونکړې او ونیسه دا رسی او لوړه در پورته سه.

هغې ښځې رسی ونیول او څه لوړه پورته سول اُمید پوه سو چې دا نسي ختلاي نو د هغې پښې یې خپل په اوبو کې ونیولې بیا یې رسی ونیول او دواړه لوړ پورته سول کله چې لوړ وختل نو دواړو سرپو ته د اوبو ننوتلو په سبب توخل کله چې یې توخی ارام سو اُمید چې خپل جیب ته لاس نناستی نو وې لیدل چې تلفون او بټوه یې دواړه په اوبو لاندې سوي او خراب سويدي اُمید په غوسه هغې ته وویل: دا ټول ستا د لاسه.

هغې په ژړا وویل: چا درته وویل چې ته ما وژغوره ښه دی چې مړه سوې وای.

أُمید چي کله هغې ته دقیق وکتل نو وې ویل: هې ته هغه انجلی نه یي چي هره ورځ پر هغه بام باندي لمونځ او تلاوت کوي.

هو دا هغه دیندوست او باحیاء انجلی وه چي د خلکو د پیغورو او ژونده سترې سوې وه غوښتل یي چي د تل لپاره د خلکو د خبرو او پیغورو ځان خلاص کړي ... حسيني هم اُمید وپیژندی چي هغه ځوان دی چي دې ته یي د مکتب پر بام کتل. حسيني څه ونه ویل بیا اُمید وویل: خو تا ولي داسي کول؟

حسینی ژړل خو څه یي نه ویل بیا اُمید ورته وویل: ته راځه زما سره!

بیا یي تر لاس نیول او مکتب ته ولاړل هلته یي د بدن وچولو لپاره آتوال ورکړ ورته وې ویل: واخله په دې ځان وچ کړه!

حسینه چي کله څه آرامه سول ځان یي وچ کړ بیا یي آتوال پر ځان واچوی تر څو شپو وروسته چي اُمید راغلی نو د حسيني مخته یي چای کښېښولي ورته وې ویل: واخله دا وڅښه!

حسینی په ژرغوني اواز وویل: زړه ته مي نه کيږي.

بیا اُمید گیلان واخیستی او د حسيني په لاس کي یي کښېښوی بیا یي ورته وویل: واخله وې څښه هله!

حسینی په ریږدېدلي لاسو د چایو گیلان خولې ته وې وړی څو غږیه یي وڅښلې او گیلان یي بیرته پر میز کښېښوی.

اُمید وویل: څه وسول خوند یي درنکړ؟

حسینی وویل: یا داسي خبره نه ده زړه مي نه ورته کيږي.

اُميد چي دباندي وکتل او بيا يي ساعت ته وکتل نو د لمانځه وخت وو
بيا يي حسيني ته وويل: اوس دلته پاته سه چي لمر راوختی بيا به کور
ته ولاړه سې اوس که چا وليدي نو رنگ بدي به وي.

حسيني وويل: خو بابا؟

اُميد وويل: چي دومره د بابا غم در سره دی نو بيا دي ولي داسي کار
کوی؟

حسيني وويل: ته د چا د غمونو او بدقسمتیه څه خبر يي هغه مخکه
سوځي چي اور پر بل وي.

اُميد په نرمه موسکا او بيا په غمگين ډول وويل: رښتيا هم مخکه هغه
سوځي چي اور پر بل وي کاش تاته هم زما د دردو درک معلوميدلای
خو خير ته دا راته ووايه چي تا ولي ځان وژنه کول څه سبب يي وو؟

حسيني وويل: پرېرډه يي.

اُميد وويل: ايا عاشق دي دوکه در سره کړيده؟

حسيني تر څو شېبو وروسته وويل: يا.

اُميد وويل: نو بيا څه خبره ده؟

حسيني وويل: دومره خبره ده چي زه بد قسمته يم بدبخته يم بدرنگه يم

....

اُميد موسکی سو بيا يي وويل: ښه ښه پوه سوم يعني مرکه نه درته راځي
ها.

حسينې ددې خبرې په اوریدو سر کښته کړ څه یې ونه ویل بیا امید
وویل: څوک وایي چې ته بدرنگه یې؟

د حسینې تر سترگو اوبښکې روانې سوې په ژړا یې وویل.....:

حسینې خپله ټوله کیسه امید ته وکړل کله چې کیسه خلاصه سول نو
امید حسینې ته څو شپې حیران حیران کتل بیا یې وویل: تا ولي څوک
وغواړي؟ ولي مرکه درته وکړي؟ ته څه شي یې؟ ستا ارزښت څه دی؟
ته څه حیثیت لري؟

بیا امید وویل: اغلې ۲۰۲۴ تم کال او یوویشتمه پېړۍ ده اوسني زیاتره
انسانان مطلب پرستان دي چې مطلب در سره ونه ویني په کیسه کي
دي هم نه وي نه دي پروا لري که یو ساده انجلی هر څومره نېکه،
صالحه، باحجابه ان تر داسي حده چې په پرهیزگاری کي یې نوم تللی
وي خو بیا یې هم ننني هلکوان د واده لپاره نه خوښوي که څه هم هیڅ
عیب ونلري خو که یو مشهوره، یو نوم او مقام ولا او یا هم تعلیم یافته
انجلی هر څومره عیونه ولري خو بیا یې هم خوښوي او پر عیو یې
سترگې پوتوي او بیا دا اوسني هلکوان دا د ځان ویاړ بولي چې د یوې
فلمي اداکاري، ټیکټاکري، تجاري یا د یوې لیکوالي، ډاکټري یا یو بلي
مشهورې څیهرې ولا پیژندل سوي انجلی سره واده وکي چې سبا بیا
دی د نورو ومخته په وویاري خو په ساده او کوم خاص مقام نه لرونکي
میرمني بیا شرمیري زه تاته دا نه وایم چې د ځانه فلمي ستورې جوړه
کړه یا ټیکټاکره سه د پښتنې ټولني سره سم دا خو کولای سې درته
اجازه ده چې یو ښه ډاکټره یا لیکواله یا تجاره یا داسي بل څه د ځانه

جوړه کړې بيا به وگورې مرکې او ريشتهې به په کتار کي درته ودريرې ارزښت به پيدا کړې اوس تا خپله خپل ارزښت د لاسه ورکړيدی که نه ستا پخیر پرهيزگاره انجلی به بله نه وي خو که ددې پرهيزگاری سره سره يو بل څه هم د ځانه جوړه کړې نو بيا به وگورې چي د ريشته ولا به درباندي جنگ سي.

حسينې وويل: اوس وخت تير دی غټه مينا خبرې نسي زده کولای.

أمید وويل: اف ف خدايه يو خو دا متل ډير خلک خراب او د پرمختگه راوگرځول نه پوهيرم مور پښتانه ولي د شاتگ لپاره بهانې او متلونه لټوو ولي د پرمختگ لپاره ځانته مثبتې نظريې او تشويق نه ورکوو ما ليسانس په امريکا کي کړيدی ما چي د هغو سره نږدي ژوند وکړ نو هيڅکله مي د هغو څخه د ځان په اړه منفي فکر ونه ليدی هر يوه به د ځان په اړه مثبت فکر کاوه هغوی يو متل هم لري چي پښتو معنا يي ده "چي هر څه ممکن دي کولای يي سي خو که ته په ځان باور ولري" نو ته هم ځانته تشويق ورکړه پر ځان باور ولره بيا به ووينې چي څنگه يې نسي کولای انسان ته خپلي وړتياوي هغه وخت معلوميرې چي کله ميدان ته داخل سي چي کله د يو څه کولو نيت وکړي.

حسينې بيا وويل: هغوی خارججان دي او مور مور يو زموږ او د هغو ډير فرق دی.

أمید په حيرانتيا وويل: ولي هغه دوه دماغه، څلور پښې، څلور سترگې لري خو هغوی هم زموږ پخیر انسانان دي خو فکر يي صرف د ځان په

اړه مثبت دی ته یې کولای سې او یوازي ته نه بلکي هره انجلی یې کولای سي چي صرف لږ کونښن وکړي.

حسینې وویل: زه په ځان پوهیږم زه یې نسیم کولای.

امید په غوسه وویل: بس نو وای د خوار دا یا ژړا وي یا ښیرا انو ورسه ځان مړ کړه د هره غمه به خلاصه سې خو دا ومنه ته به مړه سې د شرمه او بې عزتیه به ځان خلاص کړې خو مور، پلار، ورونه او خپلوان به دي د ژوند تر پایه د بې عزتیه، پیغورو او شرمیندگیو سره به مخ وي او ژوند به ور سره کوي او که یو څه وکړې ځان یو ځای ته ورسوي حوصله وکړې نو هغوی به درباندي وویاري فیصله ته وکړه.....

نعیم اوداس وکړ د سهار د جماعت لپاره د مسجد په نیت روان سو کله چي دروازې ته ورسیدی گوري چي دروازه خلاصه ده خو د نعیم فکر ورته ونه سو مسجد ته ولاړی کله چي جماعت ودریدی یو رکعت وسو په دوهم رکعت کي یې ذهن ته راغله چي بيله ما ماسیوا خو سهار دومره وختي بل څوک د کوره نه وځي فکر یې خراب سو چي دا دروازه به چا خلاصه کړې وي؟ خیر لمونځ چي وسو نو په بېرته کور ته ولاړی دروازې ته یې وکتل داسي معلومیدل هم نه چي غل دي خلاصه کړې وي هغه چاته څه ونه ویل په کور کي یې شاوخوا وکتل هر څه پر ځای وه بیا یې خپل په اطاقو کي وکتل خو څوک نه وه بیا بام ته وختی هلته چي یې وکتل وریریگاني یې بیدې وې خو حسینې هلته نه وه. نعیم ډیر وارخطا سو بیا په بېرته لاندي کښته سو د حسینې او خپل په اطاق کي

يي وکتل خو هلته هم نه وه بيا يي ميرمني ته په حيرانتيا وويل: حسينه چيري ده؟

ميرمني يي وويل: پر بام به وي ولي خير دی؟

نعيم وويل: پر بام نسته او دروازه هم سهار چي زه وتلم خلاصه وه.

ددې په اوريدو يي د ميرمني بدن په رپرديدو سو ډيره وارخطا سول بيا دواړه ولاړه ټول کور کي يي وکتل خو حسينه هيڅ چيري نه وه د دواړو په فکر کي ډول ډول خبرې راتلې په ځان نه پوهيدل حواس يي د لاسه ورکړې وه د نعيم ميرمني ژړل او نعيم په فکرو کي غرق وو چي لمر راوختی تر نيم ساعت وروسته د کور دروازه وټکيدل د دروازي په برخه سره نعيم او ميرمني يي ټکان وخوړ ژړي د دروازي خواته وکتل. نعيم په بې صبرۍ سره د دروازي خواته ور وځغستل خو وې ليدل چي ورور يي دده تر مخه دروازي ته ور روان دی. نعيم او ورور يي دواړه يو ځای ور ووتل کله چي يي دروازه خلاصه کړل گوري چي امید ولاړ دی په موسکا يي دواړو ته سلام ووايه تر روغې وروسته امید په موسکا وويل: په تاسو کي نعيم کاکا څوک دی؟

د نعيم ورور نعيم ته اشاره وکړه بيا يي وويل: دی دی ولي خير وو؟

امید وويل: هو خير دی زه د هغه مکتب مسؤل یم نن د مکتب لومړی ورځ ده زه غواړم د کلي د مشرانو سره د مکتب په اړوند ووينم او نظريات يي واخلم.

ددې په اوریدو د نعیم زړه بیا ناقراړه سو چي بله موضوع ده د حسینی په اړه نه ده نو ځکه یې وویل: زه یو څه مصروفه یم زویه بیابه بله ورځ درس.

أُمید د سترگو په اشاره نعیم پوه کړ ورته وې ویل: کاکا وایم ولاړ سئ راسره هیله کوم.

نعیم پوه سو چي یو موضوع ده تر څو شپږو وروسته یې وویل: سمدې زویه زه به مې څادر راواخلم.

أُمید وویل: مننه کاکا زه درته انتظار یم.

تر څو شپږو وروسته نعیم په غمگین مخ د کوره راووتی د اُمید سره یو ځای سو او بیا د مکتب پر خوا روان سول پر لاري اُمید د نعیم مخته وکتل پوه سو چي نعیم خبر سویدی چي حسینه په کور کي نسته بیا یې په موسکا ورته وویل: کاکا بې غمه اوسه هر څه سم دي هیڅ خبره نه ده.

نعیم په درواغجنه موسکا او رپریدلي رغ وویل: یا یا کومه خبره نه ده زویه زه ښه یم.

کله چي مکتب ته ورسیدل اُمید وویل: کاکا دا زما مکتب دی دا مکتب مې ددې لپاره فعاله کړ چي ددې کلي کوچنیان داسي وروزم چي لویان سي د ستونزو سره مقابله وکولای سي پر کوچنیو کوچنیو ستونزو او د بې علمۍ په سبب بیا د ځان وژني هڅې ونکړي او لویان داسي وروزم چي خپل اولادونه د جهل په تاریکو کي ونه وساتي.

نعيم په حيرانتيا وويل: زه پوه نسوم زويه؟

أُميد د تيري شپې ټوله كيسه ورته وکړه د کيسې په اوريدو نعيم يو وار سخت حيران بيا پريشانه او چي د حسيني د ژغورل کيدو يي واوريدل خوشحاله سو تر کيسې او نصيحت وروسته أُميد وويل: کاکا زه غواړم چي حسينه دلته مکتب ووايي او د ځانه يو څه جوړه کړي.

نعيم چي د لور کيسې نرم کړی وو وويل: زويه دا کلی به څه وايي پر تا خو زه باور لرم خو ددې کلي د خلکو د پيغورو بيريرم.

أُميد وويل: کاکا ما ستاسو کلی درک کړيدی نو ځکه مي بنځينه استاذاني د بنځو لپاره مقرري کړيدي بنځې به درس ورکوي او بل دا چي کاکا د چا د پيغورو او خبرو پروا مکوه مور ژوند د ځان لپاره کوو چي څنگه مو خوښه وي هغسي ژوند کوو آزاد يو بل دا چي خبرې او پيغورونه هغه خلک وايي چي د يو څه سره نا آشنا وي کله چي دوی د تعليم سره آشنا او گټې وويني نو بيا به دوی هيڅکله چاته پيغور ورنکړي.

نعيم وويل: ښه خبره ده زويه زه در سره موافق يم افرين دي پر مور او پلار سه چي داسي ښه روزنه يي درکړې ده.

أُميد په موسکا وويل: مننه کاکا.

نعيم وويل: حسينه چيري ده زويه؟

أُميد ساعت ته وکتل بيا يي وويل: کاکا اوس د هغې صنف شروع کيږي پر يولس بجو رخصتيري او د يو ښه پلار په ډول به تاسو دا خپله مکتب

ته راولئ او هم به يي خپله بيايست په داسي كړنه به څوك دا جرأت هم ونه كولاى سي چي د چا د لور يا خور خواته په بد نظر وگوري او هم به د خلكو د پيغورو څوك خلاص وي دا به نه وايي چي فلانكي خپله لور يا خور يوازي پريني وي مكتب ته ځي.

نعيم وويل: ښه خبره ده داغسي به وكړم.

كله چي دواړو خداى په امانى كوى نعيم په زهيره لهجه وويل: اغه زويه كولاى سم چي يو وار مي حسينه لور ووينم.

اميد په موسكا وويل: هو ولي نه كاكا خو هو په كلكين كي ځكه د هغو درس شروع دى.

نعيم وويل: هو زويه د ليري يي وينم.

اميد نعيم د حسيني د صنف خواته ور وستى نعيم په كلكين كي ورته وكتل حسينه يي وليدل تر څو شپو يي هغې ته كتل تر سترگو يي اوبنكي وبهيدلې بيا يي اميد ته وكتل هغه يي په غير كي ونيوى پر تندي يي ښكل كړ بيا ولاړى. كله چي كور ته ورسيدى نو ميرمني يي په بي صبرى د حسيني پوښتنه ځني وكړه نعيم ورته وويل: زموږ لور ښه ده.

ميرمني يي وويل: درواغ وايي راته ووايه چي څه په سويدې په هغې.

نعيم ټوله كيسه ورته وكړه بيا يي د اميد سپارښتنې هم ورته وويلې. ددې په اوريدو يي ميرمن هم خوشحاله سول بيا نعيم وويل: ښځې دا زموږ غلطې وه موږ خپله لور ډيره په تيارو كي ساتلې وه په دې بيرې چې خداى نكړه بدلارې نسي ځكه پښتني او اسلامي ټولنه مو ده د لونو او

خويندو عزت راته هر شه دی ډیر ارزښت راته لري خو که داسي وکړو
چي که هر شوک خپله لور او خور تر مکتبه او پوهنتونه خپله بوځي او
راولي نو د مدير صاحب خبره بيابه هيڅوک دا جرأت ونلري چي لور او
خور مو را بدلارې کړي....

کله چي يوولس بجې سوې او کوچنيان ټول د مکتبه راووتل تر څو
شپو وروسته د انجونو د رخصتۍ وخت سو تر څو انجونو راوتلو
وروسته حسينه هم د مکتب په حجاب کي راووتل پلار يي ډير وختي
راغلی وو د مکتب مخته ور ته ناست وو حسيني چي کله هغه وليدی نو
وبيريدل بيا نږدي ورغله مخته يي ودریدل د هغې په ليدو يي پلار ولاړ
سو هغې ته يي وکتل. حسيني خپلي سترگې د پلار د سترگو کښته کړې
تر څو شپو کتلو وروسته يي پلار په موسکا پر مخ په مينه کرار ووهل
بيا يي وويل: درځه چي څو کور ته زه تاته انتظار وم.

حسينه ور سره روانه سول پلار يي پر لاري ورته وويل: ما تل دا فکر
کاوه چي زما لور ما خپل بڼه ملگری گڼې خو زه غلط وم ځکه زما لور
بيله دې چي زما سره خپل غم شریک کړي د ځان وژني هڅه يي وکړل
دا فکر دي هم ونکړ چي تر مرگ وروسته به دې د پلار حالت څنگه
وي.....

د خبرو په جريان کي حسينه د پلار څنگ ته ور نږدې سوه د هغه پر
اوبه يي سر کښېښوی په ژړا يي وويل: ما وبخښه بابا زما څخه غلطی
وسول.

پلاري يي پر سر د ميني لاس ور کښېښوي، بيا يي وويل: خير کومه خبره نه ده اوس به هر څه په گډه سره سم کړو خدای جل جلاله او مدير صاحب هم زموږ سره دي.

کله چي کور ته ورسيدل ټول ډير ورته حيران وه بيا يي د اکا لور د ځان سره وويل: دا پخه چيري تللې وه چي داسي په ستايل کي راغله کومه خبره خو ده.

د حسيني مور د هغې په راتلو ډيره خوشحاله سول تر روغېر وروسته يي وويل: ورسه لوري اطاق ته دي ولاړه سه.

حسینه چي کله اطاق ته ولاړه نو د لمبيدو لپاره حمام ته ولاړه کله چي يي هلته په هنداره کي خپل مخ ته وکتل نو د خپلي کړنې او غمو په سبب په ژړا سول تر څه ژړا وروسته د اُميد يو خبره ور پياد سول: حسيني اغلې دومره قوي اوسه چي غم د درتلو کونښن ونکړي ژړا، ځان وژنه او د ژونده گيلې کول دا هر څه کمزوري او بې غيرته انجونې کوي....

نعيم خپل ميرمني ته وويل: ښځې فکر کوم مدير صاحب ټوله ورځ په مکتب کي وي د هغه احسان دی پر موږ نو ښه خبره دا ده چي د سهار، غرمې او ماښام ډوډۍ موږ ور وړو.

ميرمني يي وويل: ښه خبره ده.

اُميد په پخلنځۍ کي اشپزي کول چي د ودانۍ دروازه وټکيدل کله چي اُميد ورغلی نو نعيم يي وليدی په موسکا يي ورته وويل: اوه کاکا تاسو؟

نعيم وويل: زه درتلاى سم زويه؟

أُميد وويل: هو كاكا ولي نه.

نعيم نردي ورغلی په يو بند لوبني کي يي خواړه ورته ونيول بيا يي وويل: زويه تاسو دلته ټوله ورځ تيروي او د مکتب په کارو بوخت ياست نو خواړه ما درته راوړل.

أُميد وويل: اوه کاكا تاسو ولي تکليف کوي زه همدا اوس په پخلنځي کي په اشپزي مصروف وم.

نعيم وويل: يا زويه ستا پر مور باندي ډير لوی احسان دی او زموږ دا کوچنی زحمت چي ستاسو لپاره يي کوو هيڅ هم نه دی زما او د ميرمني فيصله پر دې وسول چي نور ته د اشپزيه خلاص يي ستا خواړه نور پر مور دي.

أُميد په موسکا وويل: اول خو کاكا که تا بيا د احسان خبره وکره نو بيا زه هيڅکله خبرې نه در سره کوم او بل دا چي دا خواړه چي تاسو راوړيدي زه په يوه شرط در څخه قلوبم چي بيا به تاسو تکليف نکوي که مي څه ته اړتيا کيدل زه بيله شرميدلو درته وایم.

نعيم ډير کوبښښ وکر چي أُميد په دي راضي کړي خو و يي نسواى کولای ځکه أُميد نه غوښتل چي دوی په تکليف سي او د يو لږ همکاري او کمک بدله ځني واخلي. کله چي د تهجد د لمانځه وخت سو حسينه د تهجد لمونځ ته ولاړه سوه د عادت سره سم چي يي د سهار لمونځ وکر نو تلاوت ته کښېنستل کله چي يي تلاوت خلاص کړ نو دعا ته يي لاسونه پورته کړل تر څو شپو وروسته حسيني ته الهام

وسو چي اُميد هغې ته گوري کله چي يي سترگې خلاصي کړې او د مکتب خواته يي وکتل نو رښتيا هم اُميد هغې ته په موسکا کتل. حسينه هم موسکي سوه بيا اُميد ورته په اشاره وويل چي ما هم دعا کي ياد کړه حسينې هم سر ورته وښوروي چي سمه ده ولي نه بيا يي اُميد ته ډيري دعاوي وکړې.

ورځې او شپې تيريدي نعيم به هر سهار حسينه تر مکتبه رسول او بيرته به يي غرمه مهال کور ته راوستل حسينه په خپلو درسو کي ډيره لايقه وه په لږ وخت کي يي ډير څه زده کړل د هغې سره به د اکالور هم تلل يوه ورځ اُميد حسينې ته وويل: حسينې اوس کرار کرار د ځانه د يو څه جوړولو کونښن هم کوه ځکه اوس دي ليک او لوست ښه زده سويدي خو يوازي ليک او لوست گټه نکوي.

حسينې وويل: نو زه خو تر اوسه د مکتبه لا نه يم فارغه سوې نو څه به وکړم؟

اُميد وويل: چي کونښن وکړې او ارتقاء ورکړې ژر به فارغه سې تر څو چي فارغه کيږې د درس په جريان کي ليکوالي هم ور سره شروع کړه يو ښه ليکواله د ځانه جوړه کړه.

حسينې په حيرانتيا وويل: ليکوالي او زه؟

اُميد وويل: نو ولي ته په ځان باور نلري چي ليکوالي نسې کولای تا خو ويل زه زده کړې هم نسې کولای اوس وگوره تر ټولو لوړي نمري ستا دي زه هم نه درته وایم چي په اول وار ته د ادم خان او درځاني کيسه وليکه په شروع کي اول وار يو څو لنډې لنډې کيسې وليکه مثال:

دوه ملگري وه دواړه ډير سره گران وه هغوی یو ورځ ځنگله ته ولاړه هلته تر یو درختې لاندې بیده سول چې په دا وخت کې یو زمري پر راغلی یو ملگری چې وینې وو ژر د درختې سر ته وختی هغه بل ملگری یې پرینوی کله چې زمري بیده کس ته نږدې سو نو هغه هم د خوبه راکښینستی زمري یې ولیدی خو ځان یې پر مړه واچوی ځکه ده اوریدلې وه چې زمري مړ انسان او حیوان نه خوري زمري تر څو شپو هلته ولاړ وو بیا د زمري په فکر مړ شخص ته نږدې سو یو ږغ یې وکړ بیا ولاړی د زمري په تلو درختي ته ختلی کس راکښته سو خپل ملگری ته یې د مسخرو په ډول وویل چې په پای کې زمري ستا په غوږ کې یو څه وویل دا یې څه درته وویل؟ ملگری یې ورته وویل چې زمري ویل چې نور ددې بې ننگه ملگری ملگریا پرېږده دوست هغه دی چې په سخته کې پکار سي داسې یو کیسه ولیکه.

حسینې وویل: سمدې کونښن به یې وکړم.

أمید ورته وویل: او هو کله چې کیسه لیکې نو یو ارام ځای یوازې کښینه بیا یې لیکه ځکه په ارام ځای کې ښه فکر او الهام کولای سي.

مانښام چې کله حسینې د کور د کارونو څخه فارغه سوه خپل اطاق ته ولاړه دروازه یې بنده کړل قلم او کتابچه یې واخیستل د کیسې لیکلو ته کښېنستل قلم یې پلاس کې کتابچې ته نیولی دی انتظار ده د کیسې الهام نه ورته کیږي تر ډیر فکر کولو وروسته یې قلم پر کتابچه کش کړ خو جملې یې ولیکلې بیا ناوخته یې کتابچه بنده کړه څراغ یې بند کړ بیا بیده سول کله چې سهار مکتب ته ولاړه تر درس ویلو وروسته امید د

کيسې ليکلو پوښتنه ځني وکړه چې ودي ليکل؟ حسيني په سر اشاره ورته وکړل چې هو. بيا اُميد کتابچه ځني واخيستل خلاصه يي کړل کله چې يي اوله صفحه وويل بيا يي وويل: دا خودي هغه زما د پروند کيسه ليکلې ده هغه دي هم سرچپه ليکلې ده.

حسینه موسکې سوه بيا يي وويل: ما يي کوبښښ وکړ خو سخته وه نه مي سواي ليکلای.

اُميد وويل: گوره زما د تمبليه او لتيه سخت بد کيږي لتيې به نکوي سبا ته يي حتماً درخه غواړم.
حسيني وويل: سمد.

کله چې مکتب رخصت سو نو د حسيني د اکالور چې کله حسينه د اُميد سره په خبرو او موسکا وليدل نو په حسد او عناد سره يي د ځان سره وويل: دا پخه نن سبا د مدير سره بيخي ډيره پورته کښته کيږي دا چې وايي ميره به يي کړم.

کله چې مانام سو او حسينه د کور د کارونو فارغه سول نو بيا يي قلم او کتابچه راواخيستل د کيسې ليکلو په نيت کښېنستل خو بيا يي کومه کيسه ذهن ته نه ورتله تر څو شپو وروسته يي سر پر بالښت کښېنوي په تصور کي يي اُميد راوستی. د هغه خبرې د هغه کارونه د کوچنيانو سره د اُميد مينه دې ته نصيحتونه... بيا د ځان سره موسکې سوه قلم يي واخيستی. په ليکنه يي پيل وکړ....

سبا ته حسينه ادارې ته ورغله کتابچه يي اُميد ته کښېنول. هغه چې کتابچه ځني واخيسته بيا يي وويل: ښه ښه کيسه دي وليکل؟

حسیني وویل: هو.

أُمید چي کله کتابچه خلاصه کړه او د پروند ورقه يي وارول نو په کيسې ويلو يي شروع وکړه چي د کيسې نوم يي (أُمید) ورکړی وو. أُمید ددې په لیدو حيران سو حسیني ته يي وکتل بيا يي د کيسې په ويلو شروع وکړه: زه د يو ساده کلي اوسيدونکي وم د ژوند د ډيرو نعمتونو او اسانتياوو محرومه وم د ژوند لوی مقصد مي صرف دا وو چي مرکه راته وسي زه واده سم د خلکو د پيغورو ځان خلاص کړم د ژوند انتخاب خو ليري خبره د هره رکم او هر ډول انسان مرکو راتلو ته مي سترگې ختلي وې خو د هغو درک به هم نه وو خو بيا چي به هم کومه مرکه راغله نو زما د اکالونې به يي خوښي سوې ما به يي صرف پيغورونه اوريدل چي دا پخه ده، زما تر زوی مشره ده دا ده و هاده زه د ژونده ډيره سترې سوم بيا مي يو ورځ وغوښتل چي دا هر څه ته د پای ټکی کښيږدم نو ځکه مي نيت وکړ چي ځان ووژنم چي په همدې خاطر د کوره ووتم او ځان مي شاه ته ور واچاوه تر څو مړه سم خو په دا وخت کي ناخپه مي يو چالاس ونيوی او زه يي د اوبو سر ته را پورته کړم لکه څنگه چي د هغه نوم أُمید دی همداسي يي ماته د ژوند أُمیدونه هم راکړل زما ژوند ته هيلې پيدا سوې اوس زه ژوند کول غواړم.

کيسه همدومره وه نیمگړې پاته وه بيا أُمید کتابچه بنده کړل په حيرانتيا يي د حسیني خواته وکتل بيا يي وویل: دا تا وليکل؟

حسیني وویل: هو نو چا ليکلې ده؟

أُمید وویل: باور می نه کیږي چي دومره په زړه پوري کیسه دې تا لیکلې وي هغه هم د لیکوالی په اولو ورځو کي.

حسینې وویل: تا پروند ماته پیغور راکړ چي لته یي نو ځکه می ضد نیوی چي تر څو می کیسه نه وي لیکلې نه بیدیرم دا وو چي تر ډیرو کونښنو وروسته می دا کیسه ولیکل څنگه وه سمه وه؟

أُمید وویل: بیخي ډیره سمه وه هیڅ باور می نکیري چي دا دي تا لیکلې وي ما تاته ویلي وه چي انسان ته خپلي وړتیاوي هغه وخت معلومیږي چي کله هغه میدان ته ور داخل سي که ستاسو شخصیت او کورنی ته تاوان نه وای او کیسه دي پوره وای نو ته باور وکړه چي ما به د کتاب په شکل چاپ کړې وای ډیر زیات مینوال به یي پیدا کړي وای.

حسینې وویل: زه به یي پوره کړم خو که تاسو کولای سی نو چاپ یي هم کړی هیڅ خبره نه ده نه دی زما پخیر په تیارو کي د بندو خویندو لپاره به عبرت او تشویق سي د هغو به هم ژوند ته زما پخیر اُمیدونه پیدا سي تا خو زه وژغورلم خو شاید د هرې حسینې د ژغورلو لپاره اُمید نه وي موجود دا کتاب به د هغو د ژغورلو سبب سي.

أُمید وویل: سمده خو د کیسې بڼې ته یو څه تغیر ورکړه ځکه نغواړم ستاسو شخصیت او عزت ته تاوان ورسیري.

حسینې ور سره ومنل کیسه یي څه تغیر کړل او د څو اوونیو په جریان کي یي ټوله پوره هم کړل اُمید هم په املاء او گرامر کي کمک ور سره کاوه. کله چي کیسه پوره او کتاب ته اماده سول نو دا موضوع اُمید د

حسيني د پلار سره هم شريکه کړل هغه ورته خوښي وښودل او اجازه يي ورته ورکړه چي چاپ او خپور سي.

اميد خپل ورور ته تليفون وکړ تر روغېر وروسته يي وويل: لالا ما درته يو کتاب استولي دی هغه چاپخای ته ورکړه چي ښايسته يي ډيزاين او بيا چاپ کړي.

ورور يي وويل: سمده.

د اميد ورور کتاب د چاپ د پاره چاپخای ته ورکړ او د يو څو ورځو په جريان کي ناول چاپ سو لومړی کاپي يي اميد ته ور ورسيدل هغه د کتاب په ليدو ډير خوشحاله سو کله چي حسينه د صنفه راوتل نو اميد کتاب شاته نيولی وو کله چي حسيني ته نږدي سو نو کتاب يي د حسيني مخته ونيوی کله چي حسيني ورته وکتل د کتاب نوم يي ووايه نو په حيرانتيا او موسکا يي وويل: چاپ سو!؟

اميد وويل: هو نن په بازار کي خپور سو.

حسيني وويل: ډير ښه دا زه واخلم در سره؟

اميد وويل: هو ولي نه.

کله چي حسينه دباندي ووتل نو پلار ته يي په موسکا او خوشحالی وويل: بابا زما کتاب چاپ سو.

پلار يي هم ددې په اوريدو ډير خوشحاله سو کله چي کورته ولاړه نو په لوړ اواز يي مور ته وويل: مور زما کتاب چاپ سو.

ددې په اوریدو یې مور هم ډیر خوشحاله سول د اکالور یې خپل خور ته وویل: دا پخه ولي داسې خوشحاله ده د څه شي کتاب چاپ سو؟

هغې وویل: نه پوهیږم دا څو ورځې د مدیر سره نږدې نږدې گڅیدل چې څه موضوع وه.

کله چې حسینی خپل خوښی د مور سره شریکي کړې بیا یې کتاب پر میز کښېښوی دا ولاړه حمام کولو ته. د اکالونې یې په پټه اطاق ته ور ننوتې پر میز پروت کتاب یې راواخیستی وې وایه کله چې یې وکتی نو ډیري حیراني سوې ځکه پر کتاب لیکلې وه چې لیکواله حسینه دواړو کتاب ژر ژر وکتی کیسه یې څه ناڅه وویل بیا یې کتاب کښېښوی او د اطاقه ووتلې. بیا یې په خپل اطاق کې مجلس پر جوړ کړ یوې وویل: ددې پخې بخت لکه چې راکښېښتی.

بلي وویل: دا ټول هغه مدیر دی دا هر څه هغه وکړل.....

کتاب په بازار کې ډیر خپور سو ډیرو خلکو او انجونو واخیستی تر داسې حده چې په یوه اوونۍ کې ټول چاپ په بازار کې خرڅ سو خو نوره به یې هم غوښتنه کیدل بیا یو ورځ امید ته تلیفون راغلی کله چې امید ولیدی نو ورور یې وو تلیفون یې اوکې کړ وې ویل: ها لالا؟

ورور یې تر روغې وروسته وویل: امید په دا کتاب خو دې لیونی کړم.

امید په موسکا وویل: ولي لالا څه خبره ده؟

ورور یې وویل: په بازار کې ټول خرڅ سویدی اوس چاپځای ولا وایې چې تاسو اجازه راکړۍ چې زه نور چاپ کړم او تر څنگ یې د کتاب

گئل سوي پيسې هم را استولې وې چې ما د خدمتگار په لاس مکتب ته در ولېرلې ته خو هغسي دلته نه راځي.

أمید وویل: مصروف یم لالا او دلته مي د کوچنیانو سره وخت ډیر ښه تیرېږي او لالا اجازه ورکړه کتاب ته چې هر څومره چاپوي.

ورور يي وویل: سمدې پر ځان دي پام کوه او گوره درمل دي خوره لیونیه.

أمید وویل: خورم يي لالا.

ورور يي وویل: انو ښه وخت الله دي مل سه.

کله چې مکتب رخصت سو حسینې او پلار يي روان سول نو أمید د شاد خوا بڼغ پسي وکړ وې ویل: کاکا؟

کله چې د حسینې پلار ورته وکتل نو أمید ورته وویل: تاسو او حسینې مي دواړه پکار یاست د یو څو شېبو د پاره.

کله چې حسینې او پلار يي ور سره ولاړل نو أمید په اداره کي ورته وویل: کاکا زه ستاسو دواړو د پاره یو زیری لرم.

د حسینې پلار وویل: څنگه زیری زویه؟

أمید وویل: تاسو یو لږ صبر وکړئ چې موټروان راورسېږي.

تر څو شېبو وروسته موټروان راورسیدی. موټروان د ورتلو اجازه وغوښتل أمید اجازه ورکړه بیا يي ورته وویل: را و دي رسولې.

خدمتگار د أمید مخته یو کڅوڼه کښېښول بیا يي وویل: هو صاحبه.

أُمید یو څه پیسې ورکړې بیا یې ورته وویل: تاته نوره اجازه ده.

أُمید د کڅوڼې څخه څو بستې پیسې راوکنلې د حسینې د پلار مخته یې کښېښولې. حسینه او پلار یې ډیر حیران سول بیا د حسینې پلار وویل: دا څه دي زویه؟

أُمید وویل: کاکا دا هغه پیسې دي چې د حسینې کتاب وگټلې.

حسینې او پلار یې دواړو په حیرانتیا وویل: څه؟

أُمید وویل: هو کاکا دا هغه پیسې دي چې د حسینې کتاب گټلې دي او د دوهم وار چاپ غوښتنه یې هم کړیده ځکه په بازار کې یې لومړی چاپ خرڅ سویدی په دوهم چاپ سره به تر دې ډیرې پیسې وگټې ان شاءالله.

حسینه او پلار یې ډیر خوشحاله سول بیا د حسینې پلار وویل: یا زویه دا ستاسو حق کیږي دا تاسو واخلي ستاسو له برکته خو دا هر څه وسول او کیږي.

أُمید وویل: کاکا زه پیسو ته هیڅ ضرورت نلرم دا ستاسو پیسې دي تاسو به یې اخلئ!

د حسینې پلار وویل: ته خو ټوله ورځ دلته یې بل کاروبار به هم نکوې نو ځکه دي پیسو ته ضرورت کیږي که ټولي نه وي یو څه خو به حتماً اخلې.

حسینې أُمید ته وویل: بابا ښه وایي دا ټولي ستا حق کیږي که ټولي نه اخلې نو د ضرورت په اندازه دي یې ځني واخله.

اُميد په موسڪا وويل: بابا زه دا مكتب ته د شوقه راځم د کوچنيانو سره
مي طبيعت ښه او خوشحاله وي روحي سکون ور سره کوم زه پيسو ته
ضرورت نلرم.

د حسيني پلار وويل: کورنۍ خو به دي ضرورت ورته لري د هغو د پاره
يي واخله.

اُميد ورته وويل: سردار خان پيژني کاکا؟

د حسيني پلار وويل: هغه ښار کي چي لويې لويې فابريکې لري؟
اُميد وويل: هو.

نعيم وويل: هو پيژنم يي ولي؟

اُميد وويل: هغه زما پلار دی.

نعيم وويل: څه؟ ته د سردار خان زوی يي؟

اُميد وويل: هو هغه زما پلار دی.

نعيم وويل: د هغه زوی او د ښاره ليري په دا ساده کلي کي؟ باور مي
نکيري.

اُميد په موسڪا ورته وويل: ولي کاکا مور نو څه د آسمان ملايکې خو نه
يو.

نعيم وويل: اوس پوه سوم چي الله تعالی دا هر څه ستاسو د مهرباني
په سبب درکړيدي همداسي يي ښايسته زړونه هم درکړيدي تل کامياب
اوسي زويه.

کله چي نوي ناول چاپ سو هغه هم په بازار کي ډير ژر خرڅ سو په زيات خرڅلاو سره د حسيني ناول ډير مشهوره سو او ډيره گټه يي هم وکړه بيا چي کله اُميد ته د ناول د دريم چاپ وويل سول نو اُميد وويل: يا نور بس دی نور بايد انلاين خپور سي تر څو تر ټولو هيوادوالو ته ورسېږي.

دده د سپارښتنې مطابق ناول انلاين خپور سو چي په زياته اندازه ليدونکي يي پيدا کړل بيا يوه ورځ اُميد ته تليفون راغلی کله چي اُميد اوکې کړ نو تر څه خبرو وروسته يي وويل: سمدېه تاسو کولای سي چي راسی زه به درته خپل موقعيت واستوم يا به مو زما ورور چي راورسيدلاست تر مور پوري راولي.

اُميد تليفون بند کړ بيا يي حسينه او د هغې پلار راوغوښتل ورته وې ويل: د مرکز څخه د کتاب د غوره کولو د کميټې مشر راځي د حسيني سره وينې چي په هغه وخت کي به کاکا تاسو هم د حسيني سره ياست.

نعيم وويل: زه؟

اُميد وويل: هو کاکا ځکه زما مصروفيتونه زيات دي نو ځکه به تاسو د حسيني سره ياست.

دوې ورځې وروسته د مرکز څخه د کتاب د غوره کولو د کميټې مشر راغلی کله چي هغه د موټره راکښته سو نو يو کم سينه ځوان وو. اُميد د هغه لپاره خدمتگاران مقرر کړي وه او هغه ته يي خپله ښه راغلاست ووايه او ښه ميلمه پالنه يي وکړه بيا تر څو شپو وروسته حسينه او پلار

يي راغلل تر روغبړ وروسته اُميد وويل: تاسو خپل مجلس وکړئ زه ځم په اداره کي مي څه کارونه دي.

دوی د مکتب په پارک کي مجلس سره کاوه اُميد ادارې ته ولاړی خو مجلس يي د ادارې څخه ننداره کاوه. د کمیټې مشر حسيني ته وويل: زه چي کله د اُميد صاحب د خولې خبر سوم چي تاسو موبایل نلری نو تاسو ته مو په تحفه کي يو موبایل راوړ بده يي مه گڼی ددې لپاره چي مور ستاسو کتاب تر نظارت لاندې نیولی دی او د څو نورو کتابونو سره مو د کال لپاره د غوره کتاب په سیالی کي انتخاب کړیدی چي بیا مور معلومات درکړو يا کومي پوښتنې يا معلومات چي زموږ د کمیټې لخوا کيږي چي بیا هغو ته اساني وي چي ستاسو سره تماس ونيسي.

کله چي د کمیټې مشر حسيني ته تليفون ورکړ نو اُميد په حيرانتيا هغو ته کتل. حسيني چي کله تليفون د کمیټې د مشر څخه واخيستی نو د اُميد خواته يي وکتل وې ليدل چي اُميد دې ته گوري او يو څه پریشانه غوندي ورته ښکاره سو. اُميد چي هم وليدل چي حسينه ورته گوري نو يي مخ واړوی په کمپيوټر مصروفه سو. بیا تر څو شپو مجلس وروسته د کمیټې مشر ولاړ سو او د تلو نیت يي وکړ اُميد هغه ته ور ووتی هغه ورڅخه خدای په امانی اخيستی اُميد ورته د پاته کیدو وويل خو هغه د تلو ټينگار کاوه بیا اُميد ورته اجازه ورکړه او مخه ښه يي ور سره وکړه بیا يي د حسيني د پلار او هغې سره هم مخه ښه وکړه هغوی ولاړل او اُميد بيرته مکتب ته راغلی کله چي يي د مجلس ځای ته وکتل نو وې ليدل هغه تليفون چي د کمیټې مشر حسيني ته ورکړی وو پر ميز پروت وو اُميد حيران سو خو بیا پوه سو چي حسيني په دا سبب تليفون پريښی

دی چي ما ورته څه بل ډول وکتل اُمید د ځان سره موسکی سو تلیفون یی واخیستی. ادارې ته یی یوړ.

د زده کړو په کولو، د کتاب په مشهوره کیدو او د هغه د زیات خرڅلاو په سبب د حسینی ټول دوستان خبر سول د هغو کور ته به تله راتله او د حسینی صفتونه به یی کول چي دا هر څه یی د اکا لونیو ته یو سرخوږی وو او دا هر څه یی نسوای ځغملای خو حسینی د هغو هیڅ پروا نکول تمرکز به یی پر درسو او ځان جوړونه وو هغې نور هم څو کیسې او ناولونه ولیکل چي هغه یی هم زیات مشهوره سول په راډیوگانو کي به نشریدل او خبرې به پر کیدلې. یو ورځ اُمید د هغې پلار ته وویل: کاکا اوس دا دی موټر هم لرې نو نوره حسینه شخصي پوهنتون ته بیایه دلته به استاذي هم را سره کوي مکتب کي او د ماپنښین له طرفه دي پوهنتون ته ځي زه به د هغې نوملیکنه وکړم په یو څو ورځو کي یی امتحانونه دي چي کامیابه سول بیابه یی تاسو بیایست او بیرته به یی راولی خدمتگاران سته چي دا بوځي او رایي ولي خو تر هغو تاسو بهتره یاست چي دا کار وکړی.

د حسینی د پلار وړ سره خوښه سول او وعده یی وکړل چي همداسي به کوي بیاتر څو ورځو وروسته حسینی امتحان ورکړ او په ښو نمرود اقتصاد پوهنځی ته کامیابه سول ټول ډیر خوشحاله وه او تر څو ورځو وروسته یی پوهنتون شروع کړ ښه درسونه یی زده کیدل په پوهنتون کي هم ډیره مشهوره سول او د لیکوالي په نامه به ور ږغ کیدل.

يو ورځ د حسيني يوي د اكالور پخپل اطاق كي پلان نيوي چي اميد په خپله مينه كي رابنكيل كړي تر څو ددې په فكر د حسيني په ډول مشهوره سي نو خور ته يي وويل: زه به ورته خط وليكم بيا به يي يو كوچني ته وركړم چي اميد ته يي ور وړي او د ميني د خبرو تر څنگ به دا هم ورته وليكم چي ستا د جواب په تمه يم چي هغه كوم عكس العمل نيسي.

د دوي د خبرو په جريان كي حسيني د دوي خبرې واوريدې او غوږ يي ورته ونيوي. كله چي د هغو موافقه وسول او خط يي ورته وليكي نو بام ته د پورته كيدلو نيت يي وكړ تر څو يو كوچني پيدا كړي او دا خط وركړي خو كله چي بام ته پورته كيدلې نو حسيني دواړې تر لاس تينگې ونيولې لاسونه يي شاته ورته واړول بيا يي وويل: پام چي داسي غلطې ونكړئ كه نه لاسونه به مو در مات كړم بس ده ډيري خبرې مو ستاسو دا واوريدې نوره مي حوصله درته ختمه سول.

د اكالونو يي زور ور سره كاوه خو حسيني هغوي تينگې نيولي وې د لاسه يي خط ځني واخيستي هغوي يي پريښولې خط يي ور څيري كړ هغوي په غوسه سوې بيا هغې وويل چا چي خط ليكلي وو: ستا يي په څه پخې ستا ولي زړه دردېږي؟

حسيني ورته وويل: ځكه چي هغه يوازي زما دي او زما به وي او د هغه د لاسته راوړلو د پاره زه د ټولي نړۍ سره جنگيږم نو تاسو د هډوكو دوكان څه ياست.

کله چي حسيني هغو ته د هډوکو په دوکان وويل نو هغوی په غوسه سوې غوښتل يې چي ور حمله کړي چي په دا وخت کي د هغوی پلار کور ته راغلی بيا دوی سره ارامې سوې يوې وويل: در سره گورو به.

حسینی وويل: ورځه ورځه د هډوکو دوکانه.

کله چي سباته حسینه مکتب ته ولاړه نو ادارې ته ورغله امید ته يې وويل: د دریم صنف معلمه نن نه ده راغلي زه به صنف ته ورسم که ستا خوښه وي زما صنف ته مي درس ورکړ؟

امید ورته وويل: هو هغې ماته زنگ راوهلی وو چي د څو ورځو د پاره نه درځم ويل يې چي کوزده يې ده ښه خبره ده ته ورسه او هو چي مکتب رخصت سو بيا يو وار راسره ووينه يو خبره درته کوم.

حسینی وويل: سمده.

کله چي حسینه د ادارې ووتل نو فکر يې کاوه چي امید به څه ورته وايي هغې ته خو به اظهار نکوي يا به وايي چي مرکه به درته واستوم ټوله ورځ يې په ذهن کي ډول ډول خبرې تلې راتلې ورځ ورباندي ډيره اوږده سول امید يې د صنف تر مخ تيريدی چي ورته وې کتل نو حسيني پر ديوال سر لگولی وو او په فکر کي غرقه وه امید تر څو شپو ورته کتل بيا ولاړی. کله چي مکتب رخصت سو کوچيان ووتل نو حسینه ادارې ته ورغله او ډيره يې تلوسه وه چي امید ورته ژر هغه خبره وکړي. حسینه چي کله امید ته نږدي ورغله امید درمل خوړل د حسيني په ليدو يې پر ميز پراته درمل ژر تر ميز لاندي کښېښول بيا يې حسيني

ته د کنبښستو وويل حسينه کنبښسته بيا اُميد ورته وويل: حسيني هغه ما يو خبره درته کول خو نه پوهيرم څنگه يي ووايم.

حسینه په زړه کي خوشحاله سول او مطمئننه سوه چي د اظهار خبره ده بيا يي وويل: ووايه چي څه خبره ده.

اُميد زړه نازړه وويل: هغه ما بنام هغه د کتابو د کميټي مشر زنگ راوهلي وو تاته درکړي تليفون بند وو نو ځکه يي ماته دا خبره وکړه.

حسینه لکه پر اور چي اوبه واچوې مايوسه سوه ځکه دې چي د کومي خبرې توقع درلوده هغه خبره دا نه سوه بيا يي په بې خونده خوله وويل: بڼه څه يي ويل.

اُميد وويل: د هغه ته خونبه سوې يي غواړي مرکه درته راواستوي.

ددې خبرې په اوريدو د حسيني سترگي د غوسې غټې سوې د چوکيه ولاړه سوه په خپگان يي ويل: زه ځم پلار به مي انتظار وي.

اُميد هم د ځايه ولاړ سو وې ويل: څه وسوه؟

حسيني وويل: هيڅ نه دي سوي زه ځم.

کله چي حسينه روانه سوه نو اُميد ورپسي ورغلي ورته وې ويل: حسيني ودريره! ودريره!

خو حسينه روانه وه چي بيا اُميد تر لاس ونيول وې درول بيا يي ورته وويل: څه خبره ده وام؟

حسيني خپل لاس په غوسه ځني کش کړ بيا يي په ژړا په لوړ برغ وويل: زه د ديره وخت په دې تمه يم چي نن به د واده راته وايي سبابه

راته وايي خو نن چي مي څه تمه پيدا سول چي راته وايي به هغه ته

وايي چي د بل چا سره واده وکړه؟

أُمید په حیرانتیا وویل: څه؟

حسینې په ژړا وویل: زه ستا سره مینه کوم.

أُمید وویل: نو ما خو هیڅکله دا احساس نه دی درکړی چي زه دي

مینه در سره کوم.

حسینې وویل: درواغ مه وایه هغه ورځ چي د کمیتې مشر ماته تلیفون را

کاوه نوم ماته ولیدلې چي ډیر په غوسه سوې هره ورځ زموږ کور ته

تلونکي او راتلونکي کسان څارې چي ماته مرکه خوبه نه وي راغلي او

اوس بیا وايي چي ما داسي احساس نه دی درکړی؟

أُمید وویل: ته ناسمه پوهه سوې یې ما داسي نه دي کړي.

حسینې وویل: رښتیا ستا د سترگو معلومېږي.

أُمید وویل: زه رښتیا وایم ما تاته هیڅکله د مینې د احساس درکولو

لپاره څه نه دي کړي.

حسینې وویل: ښه؟ اوه رښتیا هم ما خو دا هیر کړي وه چي زموږ

حيثیت تر تاسو کښته دی.

أُمید وویل: ولي داسي وايي آیا ما تاته کله داسي یو احساس درکړیدی

چي زه تر تا په حيثیت کي لوړ یم؟

حسینې وویل: هو دا دی را دي کړ.

اُميد وويل: حسيني داسي خبره نه ده ته ډيره بڼه انجلی يي خو زما
څخه يوه غلطي دا سويده چي بايد ما اول تاته ويلي وای چي زما واده
سويدي.

حسینی په حیرانتیا د اُمید خواته وکتل وې ویل: څه؟

اُميد وويل: هو زه بڼه لرم د واده مي تقريباً ۳ کاله کيږي.

حسینه څه ارامه سول خو زړه يي سخت مات سو تر څه خبرو وروسته
اُميد قناعت ورکړ بيا حسيني د سترگو څخه اوبښکې پاكي کړې او د
کور پر طرف روانه سول د هغې تر تلو څو شيبې وروسته د اُميد لاسونه
او بدن په رپرديدو سوه په ډيري سختۍ يي ځان تر خپل ميزه پوري
ورساوه او په سخت حالت کي يي خپل درمل راواخيستل او ژر يي
وخوړل. د هغو په خوړلو اُميد څه ارام سو سر يي پر مخکې کښپښوی،
بيا هم هلته پريوتی تر پريوتو څو شيبې وروسته يي تر سترگو اوبښکې
رواني سوې....

سباته چي کله د مکتب وخت سو نو د حسيني پلار د اطاقه راووتی
ساعت ته يي وکتل گوري چي ډير ناوخته دی بيا يي د حسيني اطاق ته
وکتل چي دروازه يي بنده وه بيا نږدي ورغلی ور بڼه يي کړل: حسيني؟
حسینی؟

حسینه پر کت په فکرو کي غرقه پرته وه د پلار تر څو نارو وروسته يي
د هغه بڼه واوریدی ژر يي د سترگو اوبښکې پاكي کړې بيا يي وويل: ها
بابا؟

پلار يي وويل: مکتب ته نه ځې ناوخته دی؟

حسیني وویل: یا نن نه خم بابا خه ناخه مي پر سر درد دي.

پلار يي وویل: خو راخه ډاکټر ته به دي بوخم.

حسیني وویل: یا بابا دوا مي وخورل چي بیده سم سميرم ان شاءالله.

پلار يي وویل: اسمده لوري.

أمید په مکتب کي حسیني ته انتظار وو سترگي يي د مکتب په دروازي لگولي وې چي حسینه به راسي خو ډیر ناوخته سو لا هم د هغي درک معلوم نسو. امید ډیر پریشانه و بیا يي د حسیني پلار ته تلفون وکړ کله چي هغه اوکې کړ تر روغبر وروسته امید وویل: کاکا حسینه چيري ده مکتب ته نه ده راغلې بنه خو به وي؟

د حسیني پلار وویل: نه پوهيرم د اطاق دروازه يي بنده کړیده ويل يي پر سر مي درد دي نه يي مابنام خواړه خوړلي دي نه يي سهار خه خوړلي دي.

أمید وویل: ډاکټر ته يي بوخه کاکا.

د حسیني پلار وویل: ورته ومي ويل چي راخه ډاکټر ته به دي بوخم ويل يي یا سميرم د کور دوا مي خوړلې ده.

کله چي د شپې د حسیني د تهجد او بیا د تلاوت وخت سو نو د هغه وخت مطابق حسینه د خپل اطاقه راووتل تر اوداسه وروسته يي پټ سر دیوال ته پورته کړ د مکتب خواته يي وکتل گوري چي امید لوړه د اوبو د ټانکي سره ولاړ دی د دوی د کور طرف ته گوري بیا کښيني بیا وگوري ډیر بي صبره معلومیدی. حسینه د امید په دا کړنه فکر کي سوه

چي اُميد ولي ددې د ليدو لپاره داسي بي صبره دي تر څه فكر وروسته بيرته خپل لمانځه ته وگرځيده سهار بيا ناوخته وو خو حسينه لا هم د اطاقه نه وه راوتلې كله چي يي پلار اطاق ته ورغلي نو وې ليدل چي حسينه په فکرو کي غرقه پر کت ناسته ده. پلار يي تر څنگ کښېنستی ورته وې ويل: نن بيا نه ځي مکتب ته؟

حسينې د پلاره مخ وگرځوي بيا يي وويل: زړه مي نغواري بابا چي ولاړه سم.

پلار يي وويل: څه خبره ده لوري دا دوې ورځي کيږي ستا حالت راته سم نه معلوميږي.

حسينې وويل: هيڅ خبره نه ده بابا.

پلار يي وويل: لوري! زما څخه يي مه پتوه زه دي پلار هم يم او نه ملگري دي هم يم.

حسينې وويل: يا بابا داسي کومه خبره نسته چي زه دي يي ستا څخه پته کړم.

پلار يي سترگو ته وکتل بيا يي وويل: د اُميد سره مينه کوي؟

حسينې پزه کش کړه تر سترگو يي اوښکې وبهيدلې څه يي ونه ويل خو پلار يي پوه سو چي همدا خبره ده بيا يي ورته وويل: لوري شايد ته پر دا خبره خوابدې يي چي اُميد به ستا د مينې جواب نه وي درکړي يا به يي ستا مينه نه وي منلې خو لوري موږ بايد د خپلي کمبلې سره پښې

وغڻوو هغه د ډيري غټې کورنۍ څخه دی او موږ د يو متوسطي طبقې کورنيو څخه يو....

حسینه چي تر سترگو يي اوبسکې بهيدلې وويل: يا بابا هغه خبره نه ده اُميد واده کړيدی نو ځکه يي ماته منفي جواب راکړ.

تر څه خبرو وروسته د حسينې پلار وويل: لوري نو دا خو په دې معنا نه چي اُميد واده کړيدی نو ته ژوند کول پرېږدې دا خو ستا قسمت دی چي هغه دي نصيب کي نه سو دا خو غلطه خبره ده چي ته ددې موضوع په سبب مکتب ته نه ځې ولاړه سه ځان تيار کړه کوچنيان به تاته په تمه وي اُميد هم شايد دا فکر کوي چي ته تر مطلبه ور سره وې.

حسینې ځان تيار کړ بيا تر څو شپو وروسته د مکتب پر خوا دا او پلار روان سول کله چي مکتب ته ورسيدل اُميد پریشانه په اداره کي ناست وو چي يو دم يي سترگې د مکتب پر دروازه ولگيدې چي حسینه پر را ننوتل د هغې په ليدو اُميد ډير خوشحاله سو بيا د هغې راتلو ته په تمه سو کله چي حسینه ادارې ته ولاړه نو تر سوږ سلام وروسته يي نور څه ونه ويل د کوچنيانو حاضرې يي واخيستل صنف ته ولاړه. تر څو ساعتو وروسته تفريح سوه کوچنيان ټول دباندې ووتل اُميد هم دباندې د کوچنيانو سره ساعتيری کاوه د هغو سره يي خندل گين يي ور سره کاوه حسينې ورته د صنف څخه په فکرو کي ډوبه اُميد ته کتل بيا يي مخ ځني واپړوی څو شيبې وروسته د اُميد په ذهن کي حسینه راوگرځيدل په همدې خاطر د هغې د صنف خواته ورغلی تر څو پوښتنه باندي وکړي. کله چي صنف ته ورغلی نو وې ليدل چي حسینه پر چوکۍ ناسته ده

سترگي يي کښته نيولي دي په فکرو کي غرقه ده. اُميد د صنف په دروازه کي ورته ودریدی بيا يي وويل: ستا مريضی څنگه ده کاکا ويل مريضه يي؟

حسيني تر څو شپبو وروسته وويل: اوس ښه يم.

اُميد وويل: که نه يي روغه سوې خو ډاکټر ته به دي بوخم.

حسيني وويل: يا مننه ښه يم اړتيا يي نسته.

حسینه څو ورځې همداسي خپه تله او راتله ځکه کومي هيلې او اُميدونه چي يي اُميد ته درلودل هغه ټول يي په اور کي ايره کيدل ليدل خو يوه ورځ چي کله حسینه پوهنتون ته تله نو د پوهنتون د وخت څه مخکي يي د مکتب مخته د اُميد د کمپنۍ يو موټروان وليدی چي د څه کار لپاره مکتب ته راغلی وو حسيني خپل پلار ته وويل: بابا زه نن د موټروان سره ځم هغه د مکتب استاذانې تر ښاره رسوي زه هم ور سره ځم موټروان بيرته مکتب ته راځي نو تاته تکليف دی چي راسره ځي.

پلار يي وويل: سمده لوري.

حسيني ځان اماده کړ بيا د تلو لپاره مکتب ته ولاړه کله چي هلته ورسيدل نو وې ليدل چي استاذانې اماده دي نور روانيږي حسيني اُميد ته وويل: بابا مريض دی زه به نن د موټروان سره ولاړه سم پوهنتون ته.

اُميد وويل: سمده ولاړه سه.

بيا اُميد موټروان ته وويل: حسینه تر پوهنتونه ورسوه بيرته يي تر کوره راوله.

موٽروان وويل: سمدہ صاحبہ.

کله چي ٽولي استاذانې موٽر ته وختلې او موٽر روان سو نو تر څه منزل وروسته چي کله استاذانې د موټره کښته سوې نو حسينې موٽروان ته وويل: وبخښه زما څخه موبایل کور کي پاته سو ته ستا تليفون راکړه پلار ته مي تليفون کوم يو څه مي پکار سو....

اميد چي کله فارغه سو نو د حسينې د پلار د ناروغۍ پوښتنې ته ورغلی خو کله چي يي دروازه ور وټکول او د حسينې پلار راووتی نو اميد پوښتنه ځني وکړه: کاکا حسينې ويل چي مريض يي نو ما وغوښتل چي پوښتنه هم درباندي وکړم او ډاکټر ته مو هم بوځم.

د حسينې پلار حيران سو بيا يي وويل: څه حسينې وويل چي مريض يم؟

اميد وويل: هو کاکا.

د حسينې پلار وويل: يا زويه زه خو سم يم هيڅ نه دي راسوي خو هغې ويل چي نن د موٽروان سره ځم ته مه راسره ځه.

اميد هم حيران سو چي حسينې ولي داسي وکړه بيا يي وويل: نو سمدہ کاکا ما فکر کوی چي مريض ياست نو ځکه راغلم د خدای شکر دی چي تاسو روغ او جوړ ياست نو زه به ولاړ سم مکتب ته.

د حسينې پلار وويل: خو راځه زويه چای راسره وڅښه بيا ولاړ سه.

اميد وويل: يا کاکا مکتب کي مي کارونه زيات دي هغه بايد وکړم.

بیا اُمید د حسینی د پلاره خدای په امانی واخیستی. د مکتب پر طرف
روان سو پر لاري يي هم دا فکرونه کول چي حسینی ولي ده ته درواغ
وويل بيا يي يو دم د ځان سره وويل: اوه اوه اوه زما خدايه...!

اُمید ژر تليفون د جبهه راوکښی او موټروان ته يي تليفون وکړ تليفون د
حسینی په لاس کي وو زنگ يي ور بند کړی وو کله چي زنگ ورته
راغلی نو حسینی نمبر ته وکتل موسکی سوه بيا يي همداسي پريښوی
موټروان ته يي وويل: د اُمید صاحب کوچنيان به هم ته مکتب ته بيا يي
که څنگه؟

موټروان موسکی سو بيا يي وويل: د اُمید صاحب کوچنيان؟ اُمید
صاحب خو واده نه دی کړی.

حسینه ددې خبرې په اوریدو سخته په غوسه سول په دا وخت کي د
موټروان تليفون ته بيا زنگ راغلی حسینی ورته وکتل خو بيا يي
همداسي پريښوی خو تر څو شپو وروسته يي اوکې کړ چي اُمید
وويل: اوري احمده احمده؟

حسینی تليفون موټروان ته ورکړ وې ويل: واخله تاته زنگ دی.

کله چي موټروان تليفون ته وکتل نو وې ليدل چي اُمید پر ليکه دی بيا
يي وويل: اوري صاحبه؟

اُمید په غوسه وويل: دا تليفون دي ولي نه پورته کاوه؟

موټروان وويل: صاحبه هغه تليفون د حسینی اغلې سره وو ويل يي چي
زه پلار ته زنگ وهم.

اُميد په بيره وويل: گوره ماته غوږ ونيسه که حسينې اغلې زما د واده په اړه درته وويل ورته ووايه چي ده واده کړيدی سمدہ؟

موټروان په کمزورې لهجه وويل: صاحبه؟

اُميد وويل: څه؟

موټروان په هنداره کي حسينې ته وکتل بيا يي وويل: هغه خبره سول!

اُميد وويل: اوففف تاته چا وويل چي ورته ووايه.

حسينې موټروان ته په غوسه وويل: موټر بيرته د کور خواته در وگرځوه!

اُميد د حسينې دا خبره واوريدل موټروان بيرته د کور خواته وگرځيدی خو کله چي مکتب ته ورسيدل حسينې غوښتل چي مکتب ته ورسې او د اُميد سره خبرې وکړي خو چي هلته ولاړه وې ليدل چي اُميد د څو کليوالو سره په بانډار مصروفه دی نو غوسه يي سره سول تر څو شپبو يي هلته اُميد ته په غوسه کتل وروسته د کور پر طرف روانه سول اُميد هغې ته وکتل بيا د ځان سره موسکي سو بيا دباندې موټروان ته ور ووتی ور ته وې ويل: بې عقله تاته چا وويل چي ته زما د واده په اړه ورته ووايه؟

موټروان ورته ټوله کيسه وکړه بيا اُميد په موسکا وويل: هو نو اغلې خو ليکواله سول نو ځکه خو به بيداري او چلونه کوي.

سبا سهار چي کله مکتب شروع سو نو اُميد په اداره کي په کلکين کي د مکتب دروازي ته کتل کله چي حسينه پر راننوتل نو اُميد ژر ولاړ سو د لمانځه مسله يي اواره کړه پر لمونځ ودريدی. حسينه ادارې ته په

غوسه ننوتل چي اوس يي څه ويل خو هغه يي وليدل چي اُميد پر لمانځه ولاړ دى تر څو شېبو هلته انتظار وه بيا يي حاضرې واخيستل داسي كړنه يي وكړه چي د صنف پر خوا ولاړه خو په اداره كي دننه ودريدل دروازه يي د دننه خوا بنده كړل چي گواكي زه نو ووتم. اُميد فكر وكړ چي حسينه د ادارې ووتل نو ځكه يي اوږده ساه واخيستل زړه يي په ارامه سو خو كله چي ولاړ سو شاته يي وكتل نو حسينه يي وليدل په دې سره يي بدن ورپرديدى او سخت يي د شرم احساس وكړ سترگې يي لاندي ونيولې.

حسينې تر څو شېبو هغه ته كتل بيا يي وويل: ما دا فكر كاوه چي ته د نورو هلكوانو جلا يي د يوې انجلۍ احساسات درته قدر لري خو تا دا ثابته كړه چي ټول هلكوان يو ډول ياست صرف دا ورته ارزښت لري چي د لوى خاندان او مقام ولا او د يوې لويې كورنۍ د انجلۍ سره واده وكړي.

اُميد وويل: هو يم نو څه دي وسي.

د اُميد په دا خبره حسينه سخته مايوسه سوه په حيرانتيا او مايوسۍ يي د هغه خواته كتل بيا اُميد په سپك ډول وويل: دوه درې ناولونه دي وليكل يو څه مشهوره سوې اوس ځان زموږ د كورنۍ سره برابرې ته پوهيږې چي زه څوك يم د يو لوى تجار زوى يم او ته د يو كوچنۍ كورنۍ او يو كوچني كلي اوسيدونكې.

حسینه د امید په دې خبرو نوره هم حیرانه او مایوسه سوه تر سترگو یې اوبنکې وبهیدلې د امید څخه یې سخت نفرت وسو بیا یې په مایوسه ډول وویل: زما ستا څخه دا توقع نه وه.

امید وویل: اوبنکې تویول او گیلې کول د کمزور او کم غیرتو انجونو خاصیت دی او زه غواړم چې د یو داسې انجلۍ سره واده وکړم چې قوي وي، مغروره وي غیرتمنه وي تر ما په زده کړو، مقام، او لوی نوم او حیثیت کې لوړه وي چې سبا زه د ملگرو ومخته په وویاړم په تا خو زه شرمیږم.

حسینې په ژړا وویل: بس بس همدومره سپکاوی او پیغور بسنه کوي او مننه چې ماته دي زما حیثیت راوبنوی ډیره مننه او ته هم زما یو خبره واوړه زه به دا هر څه تر لاسه کړم ځان به ورته ورسوم وبه مې وینې چې تر تا په هر څه کې لوړه سم هغه وخت به بیا هیڅ اهمیت درنکړم ځکه ته د میرمنې سره نه بلکې د هغې د مقامه سره مینه کوي د هغې مقام غواړې هغه نه.

حسینې اوبنکې پاکې کړې بیا د ادارې ووتل ولاړه. امید هغې ته تر شا کتل بیا یې په نرمه موسکا وویل: لیونۍ زه خو هم داغه غواړم چې ته تر ما په هر څه کې لوړه سې او تر ما د یو بڼه هلک په نصیب سې.

بیا تر څو شیبو وروسته د امید تر سترگو اوبنکې وبهیدې په ژړا یې وویل: زه کمبخته خو ستا سره د مینې او ژوند بخت نلرم چې و یې کړم ما وبخښه.

حسینه خپل په اطاق کي په فکرو کي غرقه ناسته وه د امید خبرې يي په دماغ کي گرځيدلې مړې مړې اوبنکې يي تر سترگو بهيدلې بيا يي يو دم پر مخ لاس تير کړ اوبنکې يي پاكي کړې تر څو شيبو وروسته دباندې ووتل د پلار اطاق ته ورغله هغه ته يي وويل: بابا زما د پيسو څخه څو در سره پاته دي؟

پلار يي وويل: ۲۰۰۰۰۰۰ راسره پاته دي ولي لوري؟

حسينې وويل: بابا زه غواړم د پوهنتون سره يو کوچنی کاروبار هم شروع کړم.

پلار يي په حيرانتيا وويل: کاروبار او ته؟

حسينې وويل: هو بابا ته او محمود لالا به هم راسره مصروف ياست مديریت به يي زه کوم نور کاروبار تاسو مخته وړئ.

پلار يي وويل: صحتي دی لوري خو څنگه کاروبار؟

حسينې وويل: زه پلان ورته جوړوم بيا به يي ستا سره شریک کړم سبا ته به يو وار بازار ته ولاړ سو بازار به وگورو چي د بنځو اړوند کوم کاروبار ښه گټه کوي.

پلار يي وويل: سمدې لوري.

سباته حسینه او پلار يي بازار ته ولاړه په بازار کي تر ډیره وگرځيدل بيا يي پلار وويل: لوري زه ستړی سوم نور لا څومره گرځو نور يي بس ده ته به هم ستړې سوې يي.

حسینې وویل: بابا ته همدلته کښپنه زه به وگرځم زما وخت د هوسایي نه دی بلکي د یو څه کولو دی.

پلار یې تر څو شپږو حسینې ته کتل بیا یې وویل: نو در څه زه هم در سره ځم چي تا دومره قوي اراده کړیده نو زه دي هم نه مایوسه کوم.

بیا دواړه سره روان سول او تر ډیر په بازار کي وگرځیدل چي ورباندي ماپښین سو تر څه گرځلاو وروسته حسینې پلار ته وویل: نور در څه بابا چي ځو.

پلار یې وویل: څنگه سو لوري مقصد دي حاصل سو؟

حسینې وویل: هو بابا تر توقع زیات.

پلار یې وویل: اڅه شکر دی.

تر پوهنتون وروسته حسینې او پلار یې کور ته ولاړه کله چي ماښام سو حسینې پلار ته وویل: بابا زما د اوس او شروع لپاره یو کاروبار ته فکر سو چي د یو کوچني ځایه به یې راپیل کړو او زموږ د ټولني سره سر هم خوري هغه دا دی چي یو کوچنی ځای به فعاله کړو اعلان به وکړو هغه خویندې به راتولي کړو چي خیاطي یې زده وي څو نوري خویندې به بیا د اندازې اخیستلو لپاره مقرري کړم بیا به انلاین بازار مندنه ورته وکړم چي اوس خویندې ضرورت نلري چي تکلیف وکړي چي خیاط یا خیاطې ته کالي ور وړي موږ ته خبر راکړی موږ همکارانې کورو ته در استوو ستاسو اندازه اخلي ډیزاینونه در ښکاره کوي بیا کالي در جوړوو او تاسو ته یې در رسوو.....

کله چي حسيني خپل پلان پلار ته ووايه پلار يي وويل: دا خو ښه کار دی خو لوري يوازي به د امید سره پر دې کار مشوره وکړو.

حسینی په گونجي تندي وويل: زه د چا مشورې ته اړتیا نلرم خپله عقل فکر خدای راکړیدی ښځه يم دا خو په دې معنا نه چي زه کمزورې يم هيڅ نسیم کولای ښځه د ټولني خبرو کمزورې کړیده که د رښتیا کمزورې وای نه رسول الله صلی الله عليه و اله وسلم به د خپلو میرمنو سره مشوره نکولای.

پلار يي وويل: سمدې لوري چي ستا خوښه وي.

حسینی وويل: سبا به ولاړ سو د يو ځای معلومات به وکړو.

سباته حسینه او پلار يي ښار ته ولاړل تر څه گرځیدو وروسته يي ځای پیدا کړ بیا يي پلار د ځای د خاوند سره خبره وکړل ځای يي ونيوی بیا حسینی ورور ته تلفون وکړ ورته وې ويل چي راسه ځای را سره سم کړه بیا يي د ځای ستایل څه نن او څه يي سباته ور برابر کړ لوجه يي ورته جوړه کړه بیا يي د خیاطی د ماشینانو ترتیب ورته برابر کړ په همدې ورځ يو ښځه ورته راغله وې ويل: خیاطی ته به مو ضرورت نه وي زه د ښځو د خیاطی څو رنگه کارونه کولای سم.

حسینه خوشحاله سول بیا يي تر څه بحث او شرایطو وروسته مقررې کړه د څو نورو خیاطانو يي هم ورته وويل چي در سره يي راوله د څو ورځو په جریان کي د حسینی کار شروع سو مشتریان يي کرار کرار زیاتیدل او ښه گټه ورته پاتیدل بیا حسینی د ځان سره فکر وکړ چي زه باید پر همدې یوه کار بسنه ونکړم باید يو تولیدي کار هم ور سره شروع کړم په

یتوب او نیت کي تر معلومات راتولولو وروسته يي د ښکلا لپاره د یو کریم جوړولو ته نیت سو خو کله چي يي دا موضوع د پلار سره شریکه کرل نو هغه ورته وویل: لوري ددې کار لپاره ډیري سرمایې ته ضرورت دی څه چي مو درلودل هغه مو پر دا ځای مصرف کړلې.

حسینې وویل: خیر زه به تر یو څه وخته نور هم ددې کار په اړه معلومات راتول کړم تر هغه وخته به پیسې هم پیدا سي.

حسینې د کریم په اړه لا نور معلومات هم راتولول خو فکر به يي په پیسو کي هم وو چي د کومه به يي کوم دا په همدې فکر کي وه چي یو ورځ يي پلار کور ته په موسکا راغلی پیسې يې په لاس کي وې حسینې ته يي وویل: حسینې لوري د کریم لپاره د پیسو بندوبست وسو اوس ته په ډاډه زړه پر کریم کار شروع کولای سي.

حسینه هم ډیر خوشحاله خو حیرانه هم سول بیا يي پلار ته وویل: بابا دا پیسې دي د کومه کړې؟

پلار يي وویل: د یو ملگري څخه مي په پور واخیستې ما ویل زه مي په لور باور لرم دا کار به يي هم کامیابېږي نو ځکه به دې پیسې بیرته ژر درکړم.

حسینه یو څو شیبې خاموشه وه بیا يي وویل: بابا د چا چي درواغ عادت نه وي هغه چي درواغ وايي نو درواغ يي ډیر ژر نیول کيږي.

پلار يي وویل: کم عقلې دا پلار ته وايې چي درواغ وايې؟

حسینې وویل: بابا راته ووايه چي دا پیسې دي د کومه کړې؟

پلار يي ڪرار په خپگان وويل: اُميد راکرې.

حسيني وويل: زه پوهيدم چي هغه درکريدي خو ورسه دا پيسي بیره ور وړه ور ته ووايه چي زه ستا پيسو ته ضرورت نلرم.

پلار يي وويل: لوري مشران وايي چي په تياره کي د خراغ رنات ته هه دې ته مه گوره چي خراغ د چا په لاس کي دي بيا اُميد خو پر مور ډير احسانونه کريدي دا احسان به يي هم ومنو.

حسيني وويل: زه يي د تيرو احسانو احسانمنده يم خو دومره احسان به هم د چا دا پر خان نه اچوو چي هغه په سپک او د غلام په نظر راته وگوري.

پلار يي وويل: حسيني دا اوس ته هه وايي؟

حسيني وويل: هيخ نه پلاره خو ته به دا پيسي بیره ور وړې زه په دا پيسو کاروبار نه شروع کوم.

پلار يي وويل: خو لوري.....

حسيني د پلار د لاس خځه پيسي واخيستي حجاب يي وکر بيا د مکتب پر طرف روانه سول کله چي هلته ور ورسيدل نو وي ليدل چي اُميد د مکتب په پارک کي ناست دي حسينه ورغله پر ميز يي پيسي ورته کنيبولي بيا يي وويل: واخله دا دي پيسي دي زه ضرورت نه ورته لرم د تيرو احسانو په بدل کي خو دي سپکي سپوري راته وکرې چي ددي احسان په بدل کي به هه راسره وکرې د هغو حوصله نو نلرم.

أُمید وویل: احسان مي نه دی درباندي کړی بیرته مي در څخه اخیستلې پر ما خو څه پیسې د اسمانه نه اوري چي بیرته يي درڅخه نه واخلم.

حسینې ورته وویل: چا درته وویل چي رایي کړه زما کار دی زه يي خپله پلان او ترتیب جوړوم تاته ضرورت نسته چي لاسوهنه پکښي وکړې نه دي هم مرستې ته ضرورت لرم نو نور هیله کوم په ژوند او کاروبار کي مي لاسوهنه مکوه.

حسینې دا وویل او ولاړل د هغې تر تلو وروسته اُمید هغې ته کتل او موسکي کیدی بیا يي وویل: که مستقیم نه وي په غیري مستقیم ډول به دي هیڅکله لاسنیوی او کمک پري نه ږدم.

ځان به هم قربان کړم تر تا یاره

ته نفرت رانه کوه زه به دي ستایم

حسینې څه مواد د تجربې لپاره واخیستل او تجربې يي پر شروع کړې ډیري تجربې يي وکړې خو نتیجه به يي نه ورکول تر زیاتو کونښنو وروسته يي د صحي کریم لپاره تجربه کامیابه سول او وروسته يي د بازار لپاره په لږه اندازه د کریم نمونه جوړه کړل بیا يي ورور ته ورکړل چي بازار ته يي وړاندي کړي تر څو دوکانداران يي تجربه کړي. د حسینې ورور د کریم نمونې بازار ته وې وړې او په رښتني ډول يي پر دوکاندارانو وگرځولې هغه يي په خبرو قانع کول چي دا کریم ښه نتیجه ورکوي تاسو يي تجربه کړئ..... هر دوکاندار ته يي څو څو نمونې او د

د دفتر کارډ ورکړ تر څو بیا د غوښتلو لپاره ور سره په تماس کې سي. تر څو ورځو پوري حسین د دوکاندارانو پیشنهاد ته منتظره وه کله کله به ډیره مایوسه سوه چې ولي څوک ورته پیشنهاد نکوي تر څو ورځو پوري د هیچا د پیشنهاد درک نه وو بیا یو ورځ یو تلفون راغلی کله چې د حسینې ورور ور سره خبره وکړه نو ډیر خوشحاله سو بیا یې هغه ته وویل: سمدې زه لږ وروسته خبر درکوم.

کله چې د حسینې ورور تلفون بند کړ نو حسینې ته یې په موسکا وویل: یو دوکاندار وو ویل یې چې د کریم یو شل کارتنه مې پکار دي.

حسینه هم ډیره خوشحاله سول بیا یې خپله سرمایه وکتل ورور ته یې وویل: لالا پیسې را سره کمې دي که د شلو کارتنو لپاره خام مواد واخلم نو په پرچون ډول به یې اخلم او په پرچون ډول مواد په لوړ قیمت راته تمامېږي چې د کریم تر خرڅ وروسته به صرف د خامو موادو پیسې راته پاته سي.

ورور یې وویل: حسینې کاروبار خو داسې نه کېږي چې د شروع سره سم دي یې تاته گټه پلاس در سي زموږ د کاروبار شروع ده خو بیا هم دا دی خپل مصرف په پوره کولای سو زیاتره کاروباریان تر څو کلونو پوري صرف مصرف کوي تر څو دوی خپل کاروبار پر کاروباري لین ودروي بیا چې د دوی اجناس مشهوره سي بیا یې نو دوی گټه وړي ته باید حوصله ولري.

حسيني د ورور په خبرو توان پيدا كړ بيا يي د شلو كارتنو لپاره خام مواد راوغوښتل او كريم يي ورته جوړ كړ تر څو ورځو پوري حسيني همداسي كريم جوړوي خو گټه به يي نه وه.

يوه ورځ د حسيني پلار د اميد سره د مكتب په پارک كې بانديار كوي وې ويل: كريم جوړ كړي ځان ستړي كړي خو صرف ورته مصرف جوړوي ځكه مواد په پرچون ډول اخلي.

اميد وويل: د كريم يو نمونه به يي نه وي در سره كاكا؟

د حسيني پلار په جيب كې وكتل يو كريم يي د جيبه راوكنسي وې ويل: ها دا واخله دا ما يو دوكاندار ته د نموني لپاره ور وړل خو هغه ته به بيا زه بل راواخلم.

اميد كريم وكتي بيا يي وويل: زه به يې نتيجه وگورم چي څنگه كار كوي.

سهار حسينه دفتر ته تلل مور يي ورته وويل: لورې نن پاته سه مركې ولا چي راسي واي انجلي گورو هغه ته نه يي پر كور زما يو پخواني ملگري ده دا څوومه ورځ ده چي راځي خو ته نه يي پر كور ما پرونده وعده وركړل چي زه مي لور سباته درته راگرځوم نو نن پاته سه.

حسيني وويل: مور كارونه مي دفتر كې ډير دي چي زه ور نسّم نو ډيره بې نظمي به رامنځته سي او بل دا چي مور زما واده ته اوس هيڅ اراده نه ده نو كه غواړې چي څوك درڅخه خپه نسي نو وعدي مه وركوه.

حسيني دا وويل او بيا د ورور سره د كار خاي پر طرف روانه سول كله چي دفتر ته ورسيدل نو په كار يي شروع وكړل بيا تر خو شپبو وروسته دفتر ته ننوتل چي لږ وروسته د دفتر دروازه خلاصه سول اميد په راننوتی په شوخ ډول يي سلام ووايه بيا د حسينې د ميز مخته پر پرتې چوكي كښېنستې پر بلي يي دواړې پښې كښېنولې. حسينې هغه ته په گونجې تندې بد بد كتل بيا يي وويل: ته دلته څه شي كوي؟

اميد دفتر ته شاوخوا وكتل بيا يي وويل: ماشاءالله دا دی ښه خای دي جوړ كړيدی زما پيغور خو دا دی ښه كار وكړ.

حسينې وويل: زه د دا بې خايه خبرو اوريدو حوصله نه لرم كار دي وايه چي د څه لپاره راغلی يي كه نه ولاړ سه ددې خايه كه نه نو چوكيدار ته وايم چي ددې خايه دي په زور وباسي.

اميد په ټوكيز ډول وويل: ښه؟! چوكيدار خو دي صرف مازي لاس راوړي چي زه يي پر څه حال كوم اغسي هم زه ستا د دا بد مخ ليدو ته نه يم راغلی يو پېشنهاد مي درته راوړی دی.

حسينې وويل: زه ستا پېشنهاد ته ضرورت نلرم.

اميد وويل: پېشنهاد خو يو وار واوړه او دا فكر مكوه چي دا پېشنهاد نو زه ستا سره د كمك يا بلي همكاري په سبب كوم بلکي زه ځانته هم گټه پكښي وينم كه نه زه بې گټي كار نكوم.

حسينې تر څه سوچ وروسته وويل: ښه وايه څه پېشنهاد دی؟

أُمید وویل: ما ستا جوړ سوی کریم وکتی نتیجه یی ورکول ته د کریم د خامو موادو لپاره پیسو ته ضرورت لرې هغه زموږ کمپنی تاته درکوي.

حسینې د اُمید خبره پرې کره وې ویل: نو ستاسو گټه په دي کي څه ده؟

أُمید وویل: پوره خبرې ته خو مي پرېږده!

حسینې وویل: ښه وایه.

أُمید وویل: نو اول دي ولي خبره را پرې کرل؟

حسینې په غوسه اوففف وکره پر سر یی لاس ونیوی بیا یی وویل: ښه وایه.

أُمید موسکی سو بیا یی وویل: زموږ کمپنی تاته مخکي پیسې درکوي تر یو میلیون پوري خو ته به دا کریم یوازي زموږ د کمپنی لپاره جوړوې په گټه کي %۵۰ یعنی نیمایي ستا ده په دې سره نه زه پر تا احسان کوم نه ته پر موږ احسان کوې او دا امتیاز هم تاته درکوو چي هر وخت دي وغوښتل قرار داد لمنځه وړلای سې زموږ لخوا به هیڅ ډول فشار نه وي درباندي.

حسینې تر څه فکر وروسته وویل: صحتی دی زه به فکر ور باندي وکړم بیا به خبر درکړم ماته تر سبا پوري وخت راکړه.

أُمید ولاړ سو په تلو کي یی وویل: تر سبا پوري نه چي هر وخت دي خوښه سول راته ویلای سې.

بیا اُمید ولاړی حسینې ددې موضوع په اړه ټوله ورځ فکر کوی بیا یی دا موضوع د پلار او ورور سره هم شریکه کرل هغو هم ورته وویل چي

دا خو ډير بڼه پېشنهاد دی بيا يي د شپې هم ورباندي فکر کوی اخير کي د استخاري د لمانځه لپاره ولاړه سوه دوه رکعته د استخاري لمونځ يي وکړ بيا بیده سوه کله چي سهار سو نو په دفتر کي يي امید ته تليفون وکړ هغه صنف کي کوچنيانو ته درس وایه تليفون چي يي وکتی نمبر يي ونه پېژندی نو ځکه يي ورباندي پورته نکړ خو حسيني بيا زنگ ورته وکړ تر څو زنگو وروسته امید تليفون اوکې کړ کله چي يي رغ واوریدی نه پوه سو چي حسينه ده بيا يي وويل: اوه دا ته يي؟

حسيني وويل: زه غواړم در سره ووينم.

امید وويل: د څه په اړه؟

حسيني وويل: د پروند د موضوع په اړه.

امید وويل: بڼه داسي ژر دي بيا پريکړه وکړه؟

حسيني وويل: هو راسه دفتر ته زه په دفتر کي يم.

امید وويل: کوچنيانو ته درس وایم چي رخصت مي کړل بيا به درس.

حسيني وويل: سمده.

کله چي مکتب رخصت سو نو امید د حسيني دفتر ته ورغلی امید په دروازه کي چوکيدار وليدی چي ډير توخېدی امید ورته وويل: څه در سويدي چي داسي توخېږي؟

چوکيدار وويل: مريض يم صاحبه.

امید وويل: ډاکتر ته تللی يي؟

چوکیدار وویل: یا صاحبه جو پریرم.

حسینه چوکیدار او اُمید ته له کلکین خخه گوري چي خه خبرې سره کوي بیا اُمید د جیب خخه پیسې راوکنسې چوکیدار ته يي ورکړې ورته وې ویل: ورسه ډاکټر ته ولاړ سه.

چوکیدار چي پیسو ته وکتل نو وې ویل: صاحبه دا خو ډیري زیاتي پیسې دي.

اُمید ورته وویل: په پاته بیا کور ته سودا یوسه اوس ورسه ولاړ سه ډاکټر ته.

چوکیدار وویل: اوس خای یوازي کیري بیا وروسته خُم اغلې هم غوسه کیري.

اُمید وویل: ته ورسه ولاړ سه اغلې ماته پریرده.

چوکیدار وویل: خو...

اُمید وویل: خو خو پریرده ورسه.

چوکیدار وویل: سمده صاحبه پر خوانی دي برکت سه.

بیا اُمید د حسینې دفتر ته ولاړی هلته تر سلام ویلو وروسته بیا پر یوه چوکۍ کنبښستی پر بله چوکۍ يي پښې کنبښولې حسینې د هغه پښو ته وکتل بیا يي وویل: لاندې يي نسې اینبولای؟

اُمید وویل: ولي داسي بنايسته چوکياني دي دي چي خیرني نسې؟

حسینې په غوسه ورته وکتل څه یې ونه ویل بیا یې وروسته وویل: ما پریکړه وکړه ښه زه قرارداد در سره کوم خو په یو څو شرطو.

أُمید وویل: لکه کوم؟

حسینې وویل: اول دا چې څوک به دا کونښن نکوي چې زما څخه دا کریم زده کړي.

أُمید په توکیز ډول وویل: نورو ته خو اجازه نه ورکوم خو زه به یې در څخه زده کوم.

حسینې وویل: ته یې بیا زده کړه اوس بل شرط ته غوږ ونیسه.

أُمید وویل: ښه ووايه!

حسینې وویل: دوهم شرط دا دی چې د کاریگرو معاش به نیمایې زه ورکوم نیمایې به ستاسو کمپنی ورکوي.

أُمید وویل: ښه نور.

حسینې وویل: دریم شرط دا دی چې زما سره کاریگر زه ښځینه گمارم ستاسو کمپنی به زما سره د کاریگرو په گمارنه کې څه نه وایي.

أُمید وویل: ښه نور.

حسینې وویل: بس داغه شرطونه وه که ستاسو دا قبول وي نو زه دا قرارداد منم.

أُمید وویل: شرطونه خودي یو څه سخت او ډیر دي خو خیر در سره وبه یې منم سبابه د بابا دفتر ته ورسو قرارداد به امضاء کړي.

حسیني وویل: سمدہ.

سبا ته امید په مکتب کي کوچنیانو ته تر څه درس ورکولو وروسته وویل: زما خوږو شاگردانو نن زه یو ځای ته ځم کار لرم نو تاسو نن وختې رخصتوم هو بیا په کورو کي شوخي ونه کړئ.

ټولو وویل: سمدہ استاذہ.

امید چي کله شاگردان رخصت کړل موټر یي چالانده کړ د حسیني د کور مخته ورغلی بیا یي هغې ته تلیفون وکړ چي زه د کور مخته ولاړ یم راځئ چي ځو.

حسیني ورته وویل: سمدہ په یو څو شپږو کي در وځو.

تر څو شپږو وروسته حسینہ او ورور یي راووتل بیا د دفتر پر طرف روان سول تر څو شپږو وروسته دفتر ته ورسیدل کله چي د موټره راکښته سول بیا دننه د دفتر ودانۍ ته داخل سول بیا یو بل سالون ته ننوتل کله چي امید هلته ورغلی نو مشر ورور یي سالون کي ناست وو هغه ته یي سلام ووايه هغه ورته ولاړ سو په غیر کي یي ونیوی بیا یي وویل: اوه معلم صاحب ته او دفتر څنگه؟

امید وویل: چي کار مي سي راځم لالا.

بیا د امید مشر ورور حسیني او د هغې ورور ته هم ښه راغلاست ووايه. امید حسیني او د هغې ورور ته اشاره وکړل بیا یي وویل: لالا دا حسینہ ده چي په اړه مي یې درته ویلي وه او دا یي ورور دی.

د اُمید ورور د حسینی او د هغې د ورور سره روغبړ وکړ بیا یې خدمتگار ته وویل: د مېلمنو لپاره د خېنباک شی راوړه.

د اُمید ورور اُمید ته په موسکا وویل: ښه معلم صاحب مکتب دي څنگه دی کوچنیان دي څنگه دي؟

اُمید وویل: ښه دی لالا سات مي ور سره تیر دی.

بیا اُمید وویل: بابا چیري دی ما پروند ورته وهم ویل چي زه راځم.

ورور یې وویل: را روان دی د یو څو شریکانو سره یې لیدل تلیفون یې راته کړی وو ویل یې چي اُمید ته ووايه چي یو څه انتظار سي زه ژر درځم.

د اُمید ورور د حسینی د ورور سره په خبرو مصروفه سو اُمید حسینی ته کتل چي د هغې هم ورته فکر سو هغې په گونجې تنډې اُمید ته وکتل بیا یې مخ ور څخه واړوی اُمید تر میز لاندي خپل پښه د حسینی د پښې سره ومښلول خو حسینی په غوسه د اُمید پښه ور پوري وهل او خپل پښې یې راتولي کړې تر څو شپبو وروسته د سالون دباندې د کومي انجلی ږغ سو اُمید خپل ورور ته وویل: روښنه راغلې ده؟

ورور یې وویل: هو.

اُمید ولاړ سو او دباندې ور ووتی د روښنې غرفې ته ورغلی حسینه پوه سوه چي اُمید د انجلی سره د لیدو لپاره ولاړی بیا یې تر څو شپبو وروسته قصداً پر خپل حجاب څه انرجې توی کړل بیا یې د اُمید ورور ته وویل: وبخښی تشاب چیري دی زه به دا حجاب پرېولم.

د اُمید ورور وویل: چي دباندې ووتې چپه طرف ته وگرځه په زېڼو کي لوږه پورته سه تشنابونه به ووينې.

حسینه ژر دباندې ووتل د اُمید د سالون دروازي ته شا وه مخ يې د روبينې د غرفې طرف ته وو کله چي اُمید د دروازي د خلاصيدو ږغ واوریدی نو روبينې ته يې وویل: راووتل هغه؟

روبينې پت ورته وکتل بيا يې وویل: هو.

بيا اُمید په خه لوږ اوږ وویل: زه داسي د هر چا سره واده نکوم بيا کليوالو انجونو سره خو بيخي نه.

حسینه د يو ديوال تر شا ودریدل د اُمید خبرو ته يې غوږ ونيوی بيا اُمید وویل: زه د يو څو ورځو لپاره ساتیری ور سره وکړم دوی چي وايې مينه راسره کوي نو ځکه د واده وړاندیز راته وکړي.

حسينې د اُمید خبرې اوریدې سخته ورته په غوسه کيدل تر څه نورو خبرو وروسته ډيره مايوسه او خپه سوه نوري خبرې يې نسوای زغملای نو ځکه ولاړه اُمید ته يې نفرت نور هم په زړه کي زیات سو.

کله چي حسینه ولاړه نو اُمید تر شا ورته وکتل بيا موسکی سو روبينې ورته وویل: ته ولي داسي کوي زړه به يې مات سي؟

اُمید وویل: ته نه پوهېږې.

اُمید دا وویل بيا سالون ته ولاړی تر څو شېبو وروسته حسینه هم راغله کښېنستل چي په دې وخت کي د اُمید پلار هم د څو نورو کسانو سره

صالون ته راننوتی د امید په لیدو موسکی سو هغه یې په غیر کې ونیوی
بیا یې ورته وویل: ډیر وبخښه زویه راباندي ناوخته سو.

امید وویل: یا بابا هیڅ خبره نه ده د دوی سره وینه حسینه او ورور
یې.

د امید پلار د هغو سره هم ښه روغېر وکړ بیا یې د هغو څخه هم بخښه
وغوښتل چې په انتظار مي کړاست تر روغېر او ښه راغلاست وروسته
امید وویل: بابا حسینه زموږ سره موافقه ده غواړي چې قرارداد راسره
امضاء کړي.

د امید پلار حسینې ته وویل: ښه حسینې لوري تا ښه سم فکر پکښي
وکړ که د فکر لپاره وخت ته ضرورت لرې هیڅ خبره نه ده چې هر
وخت دي فکر پکښي وکړ بیا راسه.

حسینه څه ناڅه تر سام لاندي وه خبرې یې سمې نسوای کولای بیا
امید د پلار منشیانو او مرستیالانو ته وویل: که خپه کیږی نه تاسو د یو
څو شپو لپاره دباندې وتلای سئ؟

هغوی ټول ووتل بیا حسینه څه بیداره سول په خبرو کې یې جرأت پیدا
کړ تر څو خبرو وروسته د امید پلار خپل مشر زوی ته وویل: د قرارداد
ورقه ورکړه چې امضاء یې کړي.

بیا یې حسینې ته وویل: که څه هم ته زما د لور پخیر یې او دا قرارداد
او امضاء ته هیڅ ضرورت نسته خو بیا هم یو قانوني شی دی ستا لپاره
هم گټور تمامیدای سي داسي نه خدای نکړه زموږ فیصله واوړي او ستا

کونبښونه او زحمتونه بې ځايه ولاړ سي کومه گټه تر لاسه نکړې نو ښه خبره دا ده چې دا ورځه لاسليک سي.

حسینې وویل: هو کاکا ښه خبره ده.

بيا حسینې قرارداد امضاء کړ او د امید پلار ته يي ورکړ د امید پلار ورته وویل: نور معلومات به امید درکړي چې باید د کومه ځايه شروع په وکړې دی به کمک هم در سره کوي.

حسینې وویل: سمه کاکا.

بيا حسینې او ورور يې د امید د پلاره خدای په امانی واخيستی د امید سره ولاړه کله چې موټر ته پورته سول نو پر لاري امید د موټر په هنداره کي حسینې ته وکتل بيا يې د حسینې ورور ته وویل: دا ځني انسانان هم عجبه دي د يو چا ومخته يي خبرې دريږي نه دومره زیاتي خبرې او نخرې کوي خو د نورو په مخکي بيا هيڅ نسي ویلای داسي تر سام لاندي سي لکه مخته چې يې انسانان نه زمريان ولاړ وي ته پوهيږې داسي انسانان ډير کمزوري وي.

د حسینې ورور وویل: څوک يادوې وروره؟

حسینه پوه سول چې ما يادوي خو د ورور په شتون کي يې څه نسوای ویلای بيا امید وویل: هيڅوک نه يادوم داغسي مي يو خبره وکړل وایم داسي خلک نن سبا زیات سویدی.

د حسینې ورور وویل: هو رښتيا هم داسي خلک ډير لږ او کمزوري وي....

حسینه په غوسه سول ورور ته یې وویل: لالا دا بې ځایه او بې معنا خبرې دي بس کره!

امید او د حسینې ورور یو او بل ته سره وکتل بیا امید وویل: په دې بیا څه وسول دا ولي په غوسه سول؟

د حسینې ورور وویل: ولاکه چې څه په وسول.

د څو ورځو په جریان کې د امید ورور د حسینې لپاره هغه ماشینونه او خام مواد آماده کړل چې ددې د فابریکې لپاره ورته ضرورت وو بیا یې شروع په وکړل او تولیدات یې د هیواد بازارو ته وړاندي کړل. په ښه مارکېټینګ او اعلاناتو د حسینې لخوا جوړ سوی کریم ډیر مشهوره سو او ډیره گټه یې لاسته راوړل په هرو څو ورځو کې به حسینې د امید د پلار سره لیدنه کول او د شراکت حسابونه به یې سره کول بیا تر څه وخت وروسته حسینې د امید پلار ته وویل چې زه غواړم ددې کریم تر څنګ نور تولیدات هم جوړ کړم تر څو گټه مو نوره هم زیاته سي. د امید پلار ور سره خوښه کړل او په هغو کې یې هم د حسینې سره شراکت وکړ د وخت په تیریدو حسینې څلور نور تولیدات هم بازار ته وړاندي کړل په دې سره هم دا او هم یې کمپنی مشهوره سول ډیرې پیسې یې پیدا کړې په ښار کې یې نوی کور جوړ کړ او هلته یې استوګنه پیل کړل. یوه ورځ چې کله حسینه کمپنی ته تلل نو د کور په سالون کې یې خپل د اکالور او د هغې خواښې ولیدل چې ددې د مور سره ناستې دي. حسینې غوښتل ولاړه سي خو مور یې ور باندي ږغ کړل: حسینې لوري؟

حسینې وویل: ها مور.

مور یې ورته وویل: لوري یو وار دلته راسه څه کار مي دی در سره.

حسینه ورغله د اکالور او دهغې خوانبې یې ورته ولاړې سوې روغېر یې ور سره وکړ بیا د حسینې مور وویل: لوري دوی تاته انتظار وې ستا کمک ته اړتیا لري.

حسینې وویل: څنگه کمک؟

د حسینې د اکالور خوانبې وویل: لوري زه ډیره شرمینده یم ددې حق خو نلرم چې تاسو راسره سم چلند وکړی خو لوري د مشري په صفت مي وبخښه.

حسینې وویل: یا کومه خبره نه ده ما بخښلي یاست ووايست څه خبره ده؟

د اکالور خوانبې یې وویل: لوري زوی مي دا ډیر وخت کیري چې پر کور بیکاره راته ناست دی سخت مو اقتصادي حالت خراب سویدی که چیري ته په خپل کمپنی کي زما زوی او د اکالور ته دي یو وظیفه ورکړې نو لوی احسان به دي وي پر مور.

حسینې دهغې د خبرو تر اوریدو وروسته خپل هغې پخوانی مغروري د اکالور ته وکتل چې اوس یې شکل او حالت ډیر خراب سوی وو نو زړه یې ورباندي وسوځیدی بیا یې ورته وویل: سمده دا به زما سره په فابریکه کي کار کوي او خاوند به یې زه کمپنی ته معرفي کړم سباته دي دواړه راسي.

بيا حسيني وويل: زه ځم پر ما ناوخته کيږي.

د هغوی څخه يي خدای په امانی واخيستی او روانه سول کله چي تر
سالون ووتل نو د اکالور يي د شا ورپسي راغله ورته وې ويل:
حسینی؟

کله چي حسینه ورته ودریدل نو هغه يي خو شپې مخته ولاړ وه بيا يي
حسینه په غيږ کي ونيول په ژړا يي وويل: ماته بخښه وکه حسيني.

حسینه هم احساساتي سوه هغه يي په غيږ کي ونيول بيا يي ورته وويل:
د څه شي بخښه ليونی ما پخوانی خبرې ټولي هيري کړيدي بخښلې
مي يې.

د اکالور يي وويل: ما فکر کوی چي ته به زموږ سره خبرې لا هم
ونکړې خو تا موږ ته ډير قدر راکړ.

حسینی هغه ارامه کړل بيا تر څو شپو وروسته کمپنی ته ولاړه کله چي
هلته ورسیدل نو د امید پلار هغې ته وويل: حسینی لوري زموږ توليداتو
د هیواد په سطحه لومړی مقام گټلی دی نو په همدې خاطر درې ورځې
وروسته غونډه ده هلته اول، دوهم او دریم مقام ولاوو ته جایزې
ورکوي نو په همدې خاطر ما د جایزې اخیستلو لپاره ستا نوم ورکړیدی
جایزه به ته ځني اخلې.

حسینی په حیرانتیا وويل: زه کاکا؟

د امید پلار وويل: هم ولي؟

حسینې وویل: کاکا تاسو به خپل نوم ورکړی وای ددې هر څه حقدار خو تاسو یاست.

د امید پلار په موسکا وویل: لوري زه سپین بریږی یم زما سره خوند نکوي تاسو ځوانان یاست دا جایزه ستاسو سره خوند کوي تر څو نوري خویندې او ځوانان هم کار کولو ته تشویق سي او بیا دا خو ستا حق کيږي ځکه زموږ صرف سرمایه او مارکېټینګ دی د کامیابۍ راز خو ته یې لوري.

حسینې وویل: کاکا د امید نوم به دي ورکړی وای یا د لالا(د امید ورور).

د امید پلار وویل: امید خو هیڅ نه دي در سره کړي هغه خو ټوله ورځ د کوچنیانو سره مصروف وي دا هر څه ستا د زحمتونو نتیجه ده.

حسینې تر څه فکر کولو وروسته وویل: سمدې کاکا خو تاسو به هم هلته راسره ځئ.

د امید پلار وویل: سمدې که خدای کول.

تر څه خبرو وروسته حسینې غوښتل چې د فابریکې پر طرف ولاړه سي خو کله چې د دفتر څخه وتل نو امید یې ولیدي چې د روبینې سره ولاړ دی په لوړ اوږ او په خندا وایي: حسینې چې کله پر سټیج ودریږي سخته به تر سام لاندي سي خبرې به داسي کوي زه ډیره خو خو خو خوشاله یم چې دا دا جایزه مي تر لاسه کړل.

حسینه یی شاته ولاړه وه او د امید دا خبرې یی اوریدلې بیا ور مخته سوه روینې ته یی په غوسه وویل: دده اخلاق خو صفر دي او د بدو او سپکو خبرو عادت لري ته خو ډیره اخلاقمنده معلومېږي تایی ولي خبرو ته غوږ نیولی دی.

روینې وویل: بخښنه غواړم اغلې.

رویننه د دوی دوو څخه لیری سول بیا حسینی امید ته مخ ور واپړوی ورته وې ویل: نه پوهیږم ما ستا په پېژندنه کي ولي دومره لویه تیروتنه وکړل چي پر تایی د یو ډیر ښه، اخلاقمند او نېک شخص فکر کوی تا یو وخت ماته زما حیثیت راوښوی چي زه څه یم نن به یی زه و تاته در وښیم چي ته څه شي یی او څه حیثیت لري ته هغه حیوان ته ورته یی چي د زمري پاتي شوني خوري خپله خو هیڅ نسي کولای د بل په کمک چي یو څه ور ورسیري نو غرور یی آسمان ته وڅپري د پلار او ورور په پیسو مېلې کوي هر څه دي د هغو په پیسو اخیستې دي اوس ته ووايه چي زما حیثیت لوړ دی که ستا؟ ما په خپلو زحمتونو ځان دا ځای ته راوړسوی چي نن د هیواد په سطحه لوړې جایزې ته انتخاب سوې یم زما که پر سټېج خبرې زده وي یا نه خو ځان مي یو ځای ته ورسوی ستا چي خبرې زده دي تا څه کړيدي؟

د حسینی په خبرو امید ډیر حیران وو هیڅ یی نه ویل بیا حسینی وویل: ددې وروسته که دي زما په اړه یوه غلطه خبره هم وکړل نو کاکا ته دي شکایت کوم.

حسینې دا وویل او بیا روانه سول کله چې هغه ولاړه نو روینې امید ته وویل: څه یې درته ویل؟

امید په فکر وکړه چې غرق وو بیا یې تر څو شپږو وروسته وویل: هیڅ نه.

حسینه په موټر کې ناسته وه فکر یې کاوه چې تر څو شپږو وروسته فابریکې ته ورسیدل او د جایزې خبر یې پلار ته هم ووايه پلار یې هم ډیر خوشحاله سو بیا یې پلار وویل: امید به هم را سره بوځو چې هغه راسره وي نو ډیر ښه خوند به وکړي.

حسینې په غوسه وویل: ولي بېله امیده موږ څه نسو کولای؟

پلار یې پوه سو چې د حسینې او امید تر منځ کومه خبره ده نو ځکه یې څه ونه ویل بیا حسینې وویل: زه، ته، لالا او مور ځو کاکا هم راسره ځي.

پلار یې وویل: اسمده لوري.

حسینې په دفتر کې د امید پر ضد پر سټیج د ښه خبرو کولو تمرین شروع کړ د ځانه سره به یې خبرې تکرارولې چې باید داسې ووايم و هاسې ووايم تر درو ورځو تمرین وروسته اماده سول او د جایزې په ورځ یې ښه وینا وکړل تر غونډې وروسته یې د خبريالانو سره هم خبرې وکړې په کمپنۍ کې تر مېلمستیا وروسته حسینې خپل دفتر ته ننوتل خپل مېز ته کښېنستل جایزه یې په لاس کې وه په حیرانتیا یې ورته کتل بیا ولاړه سوه موټروان ته یې وویل چې موټر چالانده کړه درځه. موټروان موټر چالانده کړ بیا روان سول تر څو شپږو وروسته مکتب ته ورسیدل حسینې د موټره کښته سول جایزه یې پلاس کې وه بیا

يې په مکتب کي شاوخوا وکتل کوچنيان ټول وتلي وه بيا ادارې ته ولاړه گوري چي د ادارې دروازه څه خلاصه ده حسينه پوه سول چي اُميد اداره کي دى نو ځکه هلته ور روانه سول کله چي دروازې ته ورسيدل نو وې ليدل چي اُميد پر چوکۍ پرېشانه ناست دى.

حسينه دننه ورغله دروازه يي خلاصه کړل اُميد د هغې په ليدو مخته پرته دواوي ژر تر ميز لاندې کړې بيا د ځايه ولاړ سو په نرمه موسکا يي وويل: جايزه يي درکړل مبارکې درته وايم.

اُميد څه کتابونه واخيستل الماری ته ودريدى هلته يې اينسول چي حسيني خپل جايزه پر ميز کښېښول او د اُميد خواته ورغله د هغه پر اوږه يې خپل سر کښېښوى پر اوږه يې ونيوى په ژړا يي وويل: ماته بخښه وکړه اُميده ما په غوسه کي ډير بد و رد درته وويل.

اُميد د حسيني په دې کړنه د درده سترگې پټې کړې په سترگو کي ولاړې اوبښکې يې وبهيدلي بيا حسيني وويل: زه کم عقله دومره هم پوهه نسوم چي دا هر څه خو ما ستا په مرسته او تشويق تر لاسه کړل زه په دې هم نسوم پوهه چي ستا هر پيغور پيغور نه بلکي زما لپاره د پرمختگ لار وه چي تا رانسول زه پوه سوم چي ته هم زما سره مينه کوې.

اُميد لا هم هغسي ولاړ وو بيا يې تر څو شپبو وروسته وويل: زه ستا سره مينه نکوم حسيني.

حسينه حيرانه سول د اُميد څخه څه ليري سول په حيرانتيا يې هغه ته کتل بيا اُميد جايزه واخيستل د هغې په لاس کي يې کښېښول ورته وې ويل: واخله جايزه دي او ولاړه سه ددې ځايه.

حسيني چي تر سترگو يي اوبنڪي بهيدلي وويل: ته ولي زما سره داسي
کوي ستا لپاره ما ٽولي مرڪي جواب ڪري او هره ورخ به په دي تمه وم
چي ته به د ميني او واده راته وايي خان مي هغسي جوڙ ڪر لکه څنگه
چي تا غوڻيئل نو اوس ولي مخ راڅخه اڙوي زه پوهيڙم چي ستا په
ژوند کي بله انجلی هم نسته نو بيا ما ولي جوابوي څه خبره ده څه
کمي ده په ما کي راته ووايه هغه به هم ليري ڪرم؟

أميد چي د حسيني څخه يي مخ اڙولي وو او د هغي په خبرو غمگين
وو د ژڙا ڊڪي سترگي يي له خپگانه پتي ڪري بيا يي تر څو شپو
وروسته سترگي يو دم خلاصي ڪري چي پزي ته يي گوته ور وږل بيا يي
وکتل نو وي ليدل چي تر پزي يي څه وينه راغلي ده. أميد په پته د
جبهه يو توکر راوڪڻي پزه يي له وينو پاڪه ڪره بيا يي حسيني ته وويل:
هيڅ خبره نه ده ما يوازي پريڙده هيله ڪوم!

حسيني ورته وويل: نه دي پريڙدم چي تر څو دي زما جواب نه وي
راکري.

أميد په غوسه مخ پر را وڙوي حسينه يي تر لاس نيول او د اداري
څخه يي و ايستل دروازه يي ورته بنده ڪره.

حسينه دروازي ته ولاڙه وه ڙږل يي بيا اداري ته نڙدي پريو چوڪي
مايوسه ڪنڀنستل هلته يي هم ڊير وڙږل. أميد حسينه د اداري د ڪيمري
له لاري ليدل تر څو ساعتون ناستي او ڙڙا وروسته أميد ولاڙ سو او د
اداري دروازه يي خلاصه ڪرل دباندې ور ووتی. حسيني هغه ته په
اوبنڪو ڊڪو سترگو وکتل أميد هغي ته نڙدي سو د چوڪي مخته لاندي

ور ته کنبښستی خپل سر او يو لاس يې د حسيني پر زنگونو کنبښبول
د سترگو اوبښکې يې د حسيني پر زنگونو ولگيدې هغې د اُميد سر په
خپلو لاسونو ونيوی بيا يې پر سر ښکل کړ تر څو شپو وروسته د اُميد
لاس د حسيني د زنگونه بې کنټروله ولويدی او د سر زور يې پر
زنگونو زيات سو.

حسینه حیرانه سول بيا يې وويل: اُمیده؟!

اُميد څه ونه ويل خو کله چي حسيني د هغه سر له زنگونه پورته کړ نو
وې ليدل چي د اُميد سترگې څه بل رکم دي او تر پزې او خولې يې
وينه روانه ده.

حسینی په حیرانتیا او وارخطایی په لوړ اواز وويل: اُمیده؟!

د حسيني په لوړ اواز د اُميد نوم موټروان واوريدي ژر د هغو پر خوا
ورغلی کله چي هلته ورسیدی نو وې ليدل چي حسینه پر مخکه ناسته
ده د اُميد سر يې پر خپل زنگون ايسی دی هغه ضعف سویدی تر خولې
او پزې يې وينه راغلي ده.

موټروان وويل: څه وسول اغلي؟

حسینی په چيغو وويل: نه پوهيرم چي څه په وسول.

موټروان وويل: نږدي روغتون سته هلته به يې بوځو.

موټروان د اُميد تر ملا او پښو لاسونه لاندي کړل بيا يې موټر ته يووړ.
په موټر کي حسيني د اُميد سر خپل پر ځنگون کنبښوی پر ټوله لار يې
ژړل او د اُميد د پر هوبښ کولو لپاره يې ور ږغ کول خو اُميد هيڅ په

هونن کي نه وو بيا تر خو شپو وروسته روغتون ته ورسيدل نرسانو
اُميد پر تسکيره کنبښنوی بيا يي د عاجلي څارني اطاق ته بوتلی.
حسینه چي ډيره وارخطا او بيريدلې وه د عاجلي څارني د اطاق مخه
ورته منتظر سوه بيا يي ژر تليفون راوکښی د اُميد پلار ته يي تليفون وکړ
هغه يي خبر کړ.....

حسینه خپل دفتر ته په فکرو کي ډوبه ننوتل خپل پر چوکۍ کنبښستل
تر سترگو يي اوبسکې رواني سوې بيا يي په لوړ اواز ژړا پيل کړه ډير يي
په چيغو چيغو وژړل تر خو شپو وروسته يي د اکالور څنگته ورغله
هغې وليدل چي حسيني سر پر ميز ايښيدی ژاري دا يي بغلته کنبښستل
ورته وې ويل: حسيني څه خبره ده؟

حسيني څه ونه ويل همداسي يي په لوړ اواز ژړل چي بيا يي پلار او
ورور دفتر ته ورغلل په حيرانتيا يي څنگته ورغله پلار يي پر سر لاس
ور کنبښنوی ورته وې ويل: څه خبره ده لوري؟

حسيني بيا هم څه نه ويل همداسي يي ژړل پلار يي بيا ورته وويل:
حسيني لوري څه خبره ده راته ووايه؟

بيا حسيني په ژړا پر خپل پلار لاسونه راوگرځول وې ويل: بابا اُميد مړ
کيري.

پلار، ورور او د اکالور يي ډير حيران سول بيا يي پلار په حيرانتيا
ووويل: څه؟

حسيني وويل: هو بابا اُميد مړ کيري.

پلار يي وويل: څنگه لوري پوه نسوم ته څنگه خبره سوي؟

بيا حسيني ورته ټوله كيسه وکړه چي اُميد داسي بي هوبنه سو بيا مي روغتون ته يوږ ډاکټر وويل: د اوس لپاره د تشويش کومه خبره نده اوس بڼه دي.

حسيني وويل: د اوس لپاره؟

ډاکټر وويل: ولي ته نه يې خبره؟

حسيني وويل: په څه؟

ډاکټر وويل: د اُميد په مريضی.

حسيني وويل: کومه او څنگه مريضی.

ډاکټر وويل: اُميد د ويني سرطان دی.....

ددې خبر په اوریدو د حسيني پلار، ورور او د اکالور نور هم سخت پریشانه سول....

ډاکټر اُميد ته وويل: نوزه څه خبر وم چي داستا د مريضيه ناخبره ده نو ځکه مي ورته وويل.

اُميد پریشانه د کت څخه کښته سو بيا په ضعف حرکت سره د روغتون څخه ووتئ موټر کي کښېنستی بيا د حسيني د دفتر پر طرف ورغلی کله چي هلته ور ورسیدی نو د حسيني دفتر ته دننه ورغلی هلته يي وليدل چي حسينه پر خپل چوکي پریشانه او په فکرو کي تللي ناسته ده د اُميد په ليدو يي په خپگان مخ د هغه له طرف واړوه څه يي ونه ويل. اُميد په موسکا د هغې خواته ور نږدي سو پر ميز ورته کښېنستی بيا يي

د حسينې مخ په لاس خپل طرف ته راواړوه ورته وې ويل: څه خبره ده اغلې ولي داسي خوابدې ناسته يي؟

حسينې بيا خپل مخ ځني واړوه څه يي ونه ويل بيا اُميد وويل: راڅخه خوابدې يې خبرې نه راسره کوي؟

د حسينې تر سترگو اوبنکې وبهيدي بيا اُميد ورته په ناز وويل: هله گوره لويه انجلۍ ده ژاړي.

حسينې لا هم ژړل بيا اُميد ورته وويل: گوره که ته ژاړې نو بيا زه ځم له دې ځايه ځکه زه ستا ژړا نسَم ځغملای.

حسينې په ژړا وويل: تا زما څخه دا خبره ولي پته کړې وه زه دي ولي په بې ځايه بهانو له ځانه ليري کولم؟

اُميد په موسکا وويل: بڼه دا خبره ده؟

بيا يي حسينې ته تر څو شپو کتلو وروسته وويل: ويل يي څه فايده کول که مي درته ويلي وای نو نن چي ته پر کوم مقام يې دا به دي نه وای تر لاسه کړی.

حسينې وويل: داسي زر مقامونه به مي تر تا قربان کړي وای.

اُميد وويل: حسينې درد او غم که زړه ته داخل سول او مور ځای ورکړ نو بيا مو د پرمختگ کچه صفر ته راکموي درد او غم ته په زړه کي ځای ورکول انسان له دنيا بيزاره کوي زه غواړم ته تل قوي اوسې چي هيڅ درد او غم دي ماته نکړي.

د اُمید د خبرو په جریان کي د حسيني پلار دفتر ته را داخل سو د هغه په لیدو اُمید له میزه کښته سو هغه ته يي سلام ووايه. د حسيني پلار د هغه په لیدو په خوابدتيا وويل: اُمیده زويه دا څه اورم؟

اُمید په غمناکه موسکا وويل: کاکا د تقدیر فيصلې دي شاید همدا زما په خیر کي وي.....

دوې ورځې وروسته د حسيني موټروان مکتب ته ورغلی کله چي ادارې ته ورسیدی نو د اُمید څخه يي د ورتلو اجازه وغوښتل کله چي اُمید اجازه ورکړه نو موټروان ورته پر میز يو کڅوڼه کښېښول وې ويل: صاحبه دا اغلې راکړل چي تاسو ته يي درکړم چي يوه پکښي انتخاب کړئ.

اُمید حيران سو کڅوڼه يي راواخيستل چي وې کتل نو د کوژدې لپاره د روقو او کارډونو ډيزاینونه وه اُمید په حيرانتيا وويل: دا د چا دي؟

موټروان وويل: اغلې راکړل چي تاسو ته يي درکړم نو ستاسو به وي.

اُمید حيران سو بيا يي تر څو شېبو فکر کولو وروسته وويل: خیر ته درځه زه بيا ور وړم.

موټروان وويل: سمه ده صاحبه.

کله چي موټروان ولاړی اُمید د ځان سره وويل: دا څه ليونی ده!

کله چي اُمید فارغه سو نو د حسيني د دفتر خواته ورغلی کله چي هلته ور ورسیدی دروازه يي خلاصه کړل و يې لیدل چي حسینه په لمانځه کي پر سجده ده او ژاړي. اُمید يي تر څنگ څه ليري کښېښستی او د

حسيني لمونخ خلاصيدو ته په تمه سو تر خو شېبو وروسته حسيني د سجدې سر راپورته کړ تر پاته لمانځه ويلو وروسته چي يي اول راسته او بيا چپه خواته سلام وگرځاوه گوري چي څنگته يي اميد ناست دی هغې تر خو شېبو د اميد په سترگو کي سترگې ښخي کړي وې بيا يي دعا ته لاس پورته کړ کله چي يي دعا وکړل لاسونه يي پر مخ راتير کړل نو اميد ورته په مخ کي د کوزدې د بلنليکو کارډونه کنېښول په سترگو يي اشاره ورته وکړل چي دا څه دي؟

حسيني هم د سترگو په اشاره ورته وويل چي څه څه دي؟

اميد وويل: وايم دا څه دي؟

حسيني وويل: نه يې وينې چي بلنليکونه دي.

اميد وويل: اوه خو د چا؟

حسيني وويل: ولي ته نه پوهېږي؟

اميد تر خو شېبو وروسته وويل: حسيني ته ليونۍ يې؟

بيا اميد وويل: زما په ژوند دوې درې اوونۍ لا باور نسته او ته د ټول عمر تړون راسره کوي؟

حسینه اول اميد ته په غوسه سوه بيا يي په ژړا وويل: دوې درې اوونۍ څه چي يو ساعت وخت دي پاته وي لا غواړم در سره کوزده او واده وکړم.

اميد وويل: حسيني ولي دي زما د يو خو ورځو خوشحاله ساتلو لپاره خپل ټول ژوند خرابوي؟

حسيني وويل: مامي خپل فيصله كړې ده نور نصيحت ته ضرورت نسته.

اميد دا موضوع د حسيني د پلار سره شريكه كړل هغه وويل: زه څه ويلای سم هغه خپل په پريكړو كې ډير ټينگار كوي او بيله هغه هم اميد زويه هغه ستا پر نامه ده ستا لپاره يې ژوند كاوه او كوي به يې.

د بنو او بدو توپير او انتخاب هر څوك ښه كولاى سي خو په دوو بنو لارو كې يوه انتخابول ډير سخت وي اميد ډير فکرجن وو چي څه وكړي يو خوا يې خپل مرگ په سترگو ليدى ځكه يې د حسيني سره كوزده نسواى كولاى تر څو د هغې ټول عمر برباد نسي بل خوا يې د حسيني خونى ليدلې چي دده سره په يو ځاى كيدو هغې تر لاسه كولې اوس اميد په دوو بنو انتخابو كې ولاړ وو چي كوم يو بايد انتخاب كړي خو هغه خپل خونى شاته پريښولې د حسيني سره د مينې او قدر په خاطر يې دا غوره وگڼل چي د هغې ژوند ور برباد نكړي نو ځكه يې نيت وكړ چي هيواد پريږدي او د حسيني څخه ډير ليري ولاړ سي. كله چي اميد د پلار سره دا خبره شريكه كړل نو هغه وويل: هغه ليونى چي زه تر كومه حده پيژنم تا به داسي په اسانى نه پريږدي.

اميد وويل: بابا زه بله لار نه لرم مجبوره يم چي داسي وكړم.

پلار يې وويل: سمده كوښښ خو يې وكړه.

سبا ته اميد د سفر لپاره تياري پيل كړه په مكتب كې يې څه مهم شيان بستې ته اچول چي په دا وخت كې حسينه راغله تر سلام وروسته يې وويل: خبره سوې يم چي هيواد پريږدې ځې.

اُميد په شيانو راتولولو مصروف وو تر څو شپږو وروسته يې وويل: هو هلته د بابا دفتر يوازي دى لالا نسي کولای چي ورسې نو مجبوره يم زه به ورځم.

حسينې شونډان سره کاره واړه کړه سر يې وبنوروى وې ويل: سمدې ولاړ سه چي خوښه دي وي پرواز دي څه وخت دى؟

اُميد وويل: سبا سهار پر ۱۰ بجې دى.

حسينې وويل: ښه ښه ښه صحې دى سمدې خو سبا بيا بيله ملاقاته مه ځه زه تاته يو تحفه درکوم.

اُميد وويل: څنگه تحفه؟

حسينې وويل: بيا به يې سبا ووينې.

اُميد وويل: سمدې.

بيا حسينه بيله څه ويلو د ادارې څخه ووتل ولاړل اُميد د شا ورپسې وکتل وې ليدل چي حسينه ډيره خپه وه بيا د ځان سره په فکر کي سو چي حسينه سباته په تحفه کي څه ورکوي.

کله چي د سبا لمر راوختى اُميد په تياريو مصرف وو تر څو شپږو وروسته يې تليفون وکتى چي هسي نه حسينې ورته زنگ وهلى وي کله چي يې تليفون وکتى نو وې ليدل چي کوم زنگ نه وو راغلى خو شپې پر کت کښنستى بيا ولاړ سو څه شيان يې بستې ته واچول چي بيا يې تليفون زنگ ووهلى. اُميد فکر کوى چي حسينه به وي خو چي تليفون

يي وکتی نو د حسيني پلار وو امید چي کله تلفون اوکي کر نو د
حسيني پلار په ژړا وويل: امیده زويه!

امید د حسيني د پلار د ژړا په اوریدو ډیر وارخطا سو په وارخطايي يي
وويل: څه پینه ده بابا خیریت دی؟
د حسيني پلار وويل: حسینه.....

امید تلفون بند کر په په پره د اطاقه ووتی موټر کي کنبښتی روان سو
تر څو شپو وروسته روغتون ته ورسیدی گوري چي د حسيني پلار او
ورونه ډیر پریشانه ولاړ دي امید هغو ته نږدي ورغلی د امید په لیدو د
حسيني پلار وويل: درته ومي ويل چي دا بي عقله بي تا ژوند نسي
کولای.

د دوی د خبرو په جریان کي ډاکټر د عملیاتو د اطاقه راووتی ورته وې
ويل: د پریشانی کومه خبره نه ده د خوب گولی يې خوړلي وې ټولي مو
ځني را وايستلي دوی درې دانې هضم سوي وې چي د هغو په سبب به
تر نیم ساعته پوري دا په هوبښ کي نه وي تر نیم ساعت وروسته به په
هوبښ کي راسي تر هغه پوري تاسو انتظار ورته وکړئ نرسان به د
عملیات اطاق صفا کړي اغلې به د استراحت اطاق ته بوځي تاسو هلته
انتظار ورته کولای سئ.

د امید او د حسيني د کورنۍ د غړو زړونه څه په کراره سول بیا امید
ساعت ته وکتل چي د پرواز وخت ته يي ډیر کم وخت پاته وو بیا يي له
جبهه د طیارې ټکیت را ویستی څیرې يي کر او په کچره دانۍ کي يي

وغورخوی بیایې د حسینی پلار ته وویل: بابا تاسو کور ته درځئ زه به حسین ته تر استراحت وروسته درولم هیله کوم.

د حسینی د کورنۍ غړو یو و بل ته سره وکتل بیا د حسینی پلار وویل: سمد.

ټول ولاړل حسین ته یې د استراحت اطاق ته یوړل کله چې نرسانو هغه د استراحت په اطاق کې ځای پر ځای کړل نو بیا د باندې راووتلې. امید د نرسانو تر راوتلو وروسته د استراحت اطاق ته ورغلی د حسینی د کت تر څنګ کنبښتی د هغې په خپره کې یې سترګې ښځي کړې بیا یې تر سترګو اوښکې روانې سوې. تر نیم ساعت وروسته حسین هم پر هوبښ راغله هغې ولیدل چې امید یې تر څنګ ناست دی. امید د حسینی لاس په لاس کې ونیوی ښکله یې کړ بیا یې په اوښکو ډکو سترګو وویل: زما اولنۍ مینه مروا چې کله خبره سوه چې زه سرطان یم نو په یوه او بله بهانه به یې ځان راڅخه لیري کاوه بیا یې یو ورځ تلیفون راوکړ چې ما وبخښه زه مې پلار بل چاته ورکړم ستا سره په دوستۍ نه وو راضي، خو یو ته یې چې پر خبرتیا سربیره هم زما د لاسته راوړلو لپاره بې تابی کوي.

حسینی د امید سر خپل خواته رانږدي کړ پر سر یې ښکله کړ بیا یې وویل: د زرو قدر زرګر ته ور معلومېږي که هغې خپل کړی وای نو نن به ما دا سره زر د کومه کول.....

تر څو ساعتو باندې وروسته امید حسین د روغتون څخه را و ایستل د موټر د مخ په سیټ کې یې کنبښول او خپله یې موټر روان کړ. پر لاري

حسینې اُمید ته په موسکا کتل چي د اُمید ورته فکر سو ورته وې ویل:
څه خبره ده ولي داسي گورې راته؟

حسینې په موسکا وویل: د خپل هغه ښه عمل په اړه فکر کوم چي په
کولو يي خدای ته زما را په نصیب کړې چي دا به کوم عمل وو؟
اُمید وویل: ولي په ما کي څه خاص سته؟

حسینې وویل: که ځانته زما په نظر وگورې نو بیا به ونه وايې چي په ما
کي خاص څه سته؟

اُمید وویل: پرېرډه يي ستا خبرې گوره د ۸۰۰ ډالرو ټکیټ دي راباندي
څيري کړ.

حسینه موسکې سوه خپل راسته لاس يي د اُمید تر چپه لاس و ایستی.
بیا يي سر پر اوږه ورته کښېښوی وې ویل: ولي دا ۸۰۰ ډالر تر ما او
زما تر خوشحالی درته مهمي دي؟

اُمید په موسکا وویل: څه وايې! په ۸۰۰ ډالرو ۸ دانې حسینې کيږي.

حسینې اُمید کرار په چپلاخه پر ځیگر ووهلی بیا يي وویل: چپ که.

بیا حسینې په موسکا وویل: څه خیر دا ۸۰۰ ډالر بیا زما د مَهره
وگرځوه.

اُمید وویل: ارر مَهر څوک درکوي؟

حسینې وویل: ولي نو مَهر نه راکوي؟

أُمید وویل: یا یوه افغانی هم نه درکوم دا خو ظلم دی انجلی په لکونو
او هلک همداسي وړیا؟

حسینې وویل: ولي بیا چي دا ټول عمر انجلی د خاوند خدمت کوي
کوچنیان یې ورته ساتي دا هیڅ نه دي؟

أُمید وویل: نو کوچنیان خو به یوازي خاوند نغواري خو میرمن به یې
هم غواړي....

أُمید نوري خبرې هم کولې چي حسینې یې خبرې پرې کړې وې ویل:
بس بس نوري خبرې دي نه اورم که هر څنگه وي زه مَهر غواړم.

أُمید په موسکا وویل: زه یې نه درکوم که نه تیریم تر دا واده.

حسینې بیا په چپلاخه پر ځیگر ووهلې بیا أُمید وویل: ځني کسان په
ژوند کي خاص وي چي د هغو هیڅ قیمت نه وي هغه لکه مور، پلار،
خور، ورور او هغه څوک چي مینه ور سره کوي (میرمن).

حسینې وویل: نو ته خو زما سره مینه نکوي که نه راته ویلي به دي
واي.

أُمید وویل: زړه کي مي در سره کول.

حسینې وویل: زړه نو زه څه کوم چي په خوله دي نه راته ویل زه څومره
انتظار سوم ستا میني ویلو ته چي نن به وایي سبا به وایي خو یا بناغلي
به په یوه بهانه و بله بهانه ځان راڅخه لیري لیري کاوه.

أُمید وویل: لیونی هغه مینه چي په زړه کي کیږي تر هغه میني ډیره
زیاته وي چي په خوله ویل کیږي زیاتره وخت د خولې ویل صرف

ظاهري وي باطني بيا هغومره مينه نکوي خومره چي په خوله وايي شايد
ما ستا له ميني مخکي مينه در سره شروع کړې وي....

دوې ورځې وروسته چي کله حسينه څه ناڅه جوړه سول نو د افغاني
دود سره سم د اُميد کورنۍ د حسينې د غوښتلو لپاره د هغو کور ته په
مرکه ورغلل. کله چي د اُميد پلار د اُميد لپاره د حسينې د غوښتلو وويل
نو د حسينې پلار د کور دوهم منزل ته وکتل وې ليدل چي حسينې د
دوی خبرو ته غوږ نيولی دی نو په ټوکو يي د اُميد پلار ته وويل: زه به د
حسينې سره مشوره وکړم سهار چي مي وليدل داسي معلوميدل چي په
دې دوستۍ نه ده راضي.

د اُميد پلار موسکي سو بيا هغه هم په ټوکو وويل: چي رښتيا سي ما هم
چي حسينه په دفتر کي ليدل نو داسي معلوميده لکه د اُميد سره چي يي
نه وي جوړه.

د حسينې پلار وويل: زه هم داغه فکر کوم خير داسي يو مياشت به ورته
انتظار سو که چيري د حسينې خونبه سول بيا به دوستي وکړو.

د اُميد پلار ولاړ سو وې ويل: سمدې نو مور به ولاړ سو.

د اُميد د پلار په ولاړيدو حسينه اطاق ته ننوتل دروازه يي په ډير زور
سره بنده کړل په دې سره ټول په خدا سول د حسينې پلار وويل: اوس
به نو بيا دا ليونۍ ددې مسخرو په سبب په ژړا ځان ستړی کړي.

بيا د کوزدې مراسم شروع سول د کوزدې نکاح وتړل سول په مراسمو
کي وويل سول چي دوې ورځې وروسته به واده وي د کوزدې د
مراسمو تر خلاصيدو وروسته د حسينې د اکالور د هغې اطاق ته ورغله

گوري چي حسينه پر ڪٽ پرتي ده ڙاڙي د اڪالوري يي تر څنگ
ڪنڀنستل ورتي وي ويل: حسيني! ليوني هغو مسخري ڪولي ته په رنبتيا
سوئي مبارڪ دي سه ڪوزده وسول دوي ورخي وروسته د واده ورخ
وتاکل سول اوس خو نو خوشحاله سه.

حسيني وويل: ڇه زه يي نڪوم دا ڪوزده او واده.

د اڪالوري يي په ٽوڪو وويل: سمده زه به ڪنڀته ورسم ٽولو ته به ووايم
چي حسينه وائي چي زما دا دوستي نه ده قبوله.

ڪله چي يي د اڪالور ولاڙه سول نو حسيني تر لاس ونيول پر ڪٽ يي
وغورخول دواڙو ڊير سره وخنڊل. ڪله چي د اُميد پلار، ورور او نور
دوستان ڪور ته ورسيدل نو اُميد د هغو مخته راووتي د هغه په ليدوي
ورور او دوستانو باندي ور وڃستل په گلانو يي وويشتي او په غير
ڪي ٽولو سره ونيول بيا اُميد د پلار خواته ورغلي پلار يي وويل: مبارڪ
دي سه زويه!

اُميد پلار ته نڙدي ورغلي په غير ڪي يي سره ونيول بيا د اُميد پلار تر
خو شيو پوري اُميد ته ڪتل چي په دا وخت ڪي يي يودم د خپگان
سولگي شروع سوئي او په ڙا سو تر سترگو يي اوينڪي رواني سوئي
بدن يي ڪمزوري سو څنگته پر پرتي چوڪي ڪنڀنستي ڙپل يي. اُميد هم
د پلار په ليدو احساساتي سو تر سترگو يي اوينڪي رواني سوئي بيا
خپل د اطاق پر طرف ولاڙي. د اُميد ورور او دوستان د هغه د پلار تر
څنگ ڪنڀنستل د اُميد اڪا وويل: وروره حوصله ولره تا بايد هغه ته

اُميد ورکړې وای چي هر څه سم دي خو ته خپله د هغه ومخته په ژړا سوې.

د اُميد پلار په ژړا وويل: وروره پر ځان مي وژړل چي زه څومره ناوسه يم چي زوی مي نسّم ژغورلای څومره بدبخته پلار يم زه....

د اُميد تليفون ته زنگ راغلی کله چي يي وکتی نو وې ليدل چي حسينه ده سترگې يي د اوبنکو پاكي کړې بيا يي تليفون اوکې کړ حسيني وويل: سلام.

اُميد وويل: وعليکم السلام جوړ پخیر.

حسينې چي کله د اُميد بڼغ واوریدی نو وې ويل: ته ژارې؟

اُميد په ژړغوني بڼغ وويل: يا ولي؟

حسينې وويل: درواغ مه وايه ولي دي ژړل ها خيريت خو به وي؟

اُميد وويل: هو خيريت دی هغه د بابا په غمجن ليدو يو څه احساساتي سوم.

حسينې وويل: ولي خدای نکړه په بابا خو به کوم څه نه وي سوي؟

اُميد وويل: يا ليونۍ هغه بنه دی خو زما په ليدو څه غمجن سو.

حسينې وويل: په تا خو به کوم څه نه وي سوي چي بابا غمجن سو؟

اُميد وويل: اففف يا ليونۍ زه سم يم نور هم ټول سم دي اوس ووايه چي ولي دي زنگ را وهلی دی؟

حسينې وويل: ولي زه تاته همداسي زنگ نسّم وهلی؟

أُمید وویل: ولي نه خو زما فکر سو چي داسي نه کوم خاص څه وايي.

حسیني وویل: خاص څه خو وایم مبارک دي سه وای کوزده دي
وسول.

أُمید وویل: هو مننه ستا دي هم مبارک وي.

حسیني وویل: ماته ولي مبارکي وايي هغي انجلی ته يي ووايه چي تا
ور سره کوزده وکړل.

أُمید وویل: اوه بڼه وايي سمدنه نو وبخښه زه به هغي ته مبارکي ووايم.

حسیني وویل: صحي دی ورته وې وایه هسي څوک ده ښایسته ده که
بدرنگه ستا خوښه ده که نه؟

أُمید وویل: يو لیونی ده، يو کم عقله ده، يو بدرنگه ده خو بس څه وکړم
نصیب مي ور سره سوی وو که نه دا عصابي چا څه کول بس زما نصیب
خراب دی چي کوزده مي ور سره وسول.

حسیني په غوسه وویل: بڼه زه عصابي يم؟ لیونی يم؟

أُمید په موسکا وویل: ته چا ياده کړې زه خو خپل ميرمن يادوم.

حسیني په غوسه وویل: څه سمدنه زه نور خبرې نه در سره کوم.

حسیني تليفون بند کړ اُمید موسکی سو تليفون ته يې میسج راغلی کله
چي اُمید وکتی نو د حسیني میسج وو لیکلي يي وه: بابا نارې را وهلې
هغه ته ورځم.

بيا دوهم ميسج راغلی ليکلي يي وه: مينه در سره لرم او هوته د مينې ونه وايي بيا دي پيسي مصرفيري.

أميد موسکی سو بيا ده ميسج کي ورته وليکل: زه يي بيا د واده د شيې خخه درته وایم اوس که ووايم بيا مي داسي نه تر واده وروسته مينه در سره کمه سي.

أميد ته په دفتر کي د مبارکی ميلستيا نيول سوې وه ټولو أميد ته مبارکي ورکول چي په دا وخت کي يي تلفون ته زنگ راغلی ده چي وکتی نو وې ليدل چي حسينه ده کله چي يي تلفون اوکې کړ تر روغېر وروسته حسيني وويل: زه، مور او بابا خو بازار ته سودا کوو ته هم راسره ولاړ سه د واده شيان به د يو او بل په خونبي واخلو.

أميد وويل: ملگرو مي ويل چي زموږ سره ولاړ سه موږ يي درته خونوو.

حسيني په غوسه وويل: هوته نو کله زما د خونبي پروا لري ورسه څه ور سره ولاړ سه د هغو سره زه نه ځم گرسره سودا نکوم.

حسيني تلفون بند کړ أميد موسکی سو د ځان سره يي وويل: يو خو زه ددې انجلي غوسې ليونی کړم پر هر شي او هره خبره غوسه.

حسيني مور او پلار ته وويل: تاسو ورسئ ستاسو په خونبه شيان راته واخلي زه نه ځم.

مور او پلار يي حيران سول پلار يي وويل: ولي لوري تا خو ويل زه هم ځم.

په دا وخت کي امید د حسيني کور ته را داخل سو وې ويل: دا نازونه
کوي بابا راي زه در سره خم دا پرېږدئ.

د حسيني مور او پلار د امید سره تر روغې وروسته وويل: ښه تاسو دوو
لکه چي بيا جنگ سره کړيدئ.

امید وويل: زه يي نه ور سره کوم دا پر هره خبره جنگ ته ځان تياروي.

حسيني وويل: هو ته خو ملايکه يې تا خو هيڅ نه دي کړي.

امید وويل: اوس درځه ناوخته کيږي.

حسيني وويل: زه نه خم تاسو ورسئ!

امید د حسيني مور او پلار ته وويل: تاسو درځئ په موټر کي کښېښئ زه
دا پخلا کوم بيا پسي درځو.

د حسيني مور او پلار د موټر پر طرف روان سول حسيني وويل: زه نه
خم.

امید تليفون غوږ ته ونيوی وې ويل: اورې روبيني ته د واده په سودا
پوهيږي؟

د روبيني د نوم په اوریدو سره حسينه په غوسه سول سترگي يي پر امید
غټي کړې په غوسه يي دهغه د لاسه تليفون واخيستی پورته يي کړ
غوښتل وې غورځوي چي امید ورته وويل: هي هي اول يي وگوره
همداسي مي غوږ ته نيولی وو هيڅوک نه وه.

حسيني چي تلفون وکتي نو وي ليدل چي رښتيا هم تلفون بند دی کوم
خوک نه وه پر ليکه بيا يي وويل: که دي د بلي انجلي سره خبرې کړي
وي سترگي دي درخه راکاږم.

اميد موسکي کيدی بيا يي وويل: سمد نه يي کوم اوس درخه نو مور
او پلار دي راته انتظار دي.

حسيني وويل: سمد اول بخښنه وغواړه.

اميد وويل: پر څه شي بخښنه وغواړم څه مي وکړه؟

حسيني وويل: دا ماته چي دي په تلفون کي منفي جواب راکړ او اوس
چي دي په دا تلفون خطايستم زه دي زهيره کړم.

اميد وويل: سمد زما گراني خوږي ميرمني زه بخښنه غواړم ما مظلوم
ته بخښه وکه.

حسيني وويل: هو هو ډير مظلوم يې سمد زه به حجاب راواخلم.

بيا ټول ولاړل د واده لپاره يي سوداوي وکړي حسيني به د هر شي په
انتخاب کي د اميد سره مشوره کول کله چي به د دواړو يو څه خوښ
سول بيا به يي هغه انتخابول سودا وسول بيا ټول کور ته ولاړل کله چي
اميد د حسيني څخه رخصت اخيستی نو هغه د موټر هنداري ته ورته
نږدي سول خو شيبې يي ورته کتل بيا يي د اميد مخ په خپلو لاس
ونيوی ځانته يي راکش کړ پر تندي يي ښکل کړ بيا يي ورته وويل:
اوس ولاړ سه.

أُمید موسکی سو بیا یی د حسینی خخه خدای په امانی واخیستل او روان سو حسینی تر خو شېبو پوري ورته کتل چي کله یی اُمید د سترگو پت سو بیا کور ته ولاړل. د واده تیاری شروع سو او په سبا کي یی مراسم ونيول سول او واده په بڼه شان سره وسو. کله چي خه میلمانه ولاړل او نور د واده مراسم خلاص سول نو اُمید د خپلي ناوې اطاق ته ورغلی. په اطاق کي حسینه د ناوې په جامو کي پر سینگار سوي پالنگ ناسته وه اُمید بوتونه وکښل کورتی یی و ایستل بیا پالنگ ته ورغلی د حسینی په غیر کي یی سر کښېسوی سترگی یی پتې کرې خو شېبې همداسي خاموشه وه بیا حسینی وویل: خه وسول؟

أُمید وویل: هر خه مي درلودل خو بیا هم تل به داسي وم لکه هیخ چي نه لرم داسي احساس به مي کاوه لکه د کوم خه په لته کي چي یم نن او په همدا شېبه مي هغه احساس لمنځه ولاړی اوس داسي احساس کوم چي هغه خه چي زه یی د کلونو راهیسي په لته کي وم پیدا مي کړل.

حسینه موسکی سوه خپل لاس یی د هغه په ورینتیاو کي نایستی پر تندې یی ښکل کړ بیا اُمید وویل: اوس مي سکون تر لاسه کړ اوس هغه بېره نلرم چي مخکي به مي کول چي ایا تر مرگ مخکي به زه هغه خه چي په لته کي یی یم پیدا به یی کړم که نه.

حسینی وویل: د مرگ نوم بل وار مه یادوه خدای دي زما عمر لا تاته درکړي.

سهار وختي حسینی ټولو مېلمنو ته ناشته ور تیارول چي د اُمید پلار د مسجد خخه کور ته راغلی گوري چي حسینه په پخلنځی کي د

خدمتگارانو سره مصروفه ده ناشته تياروي د هغې خواته ورغلی تر
سلام او روغېر وروسته يي ورته وويل: حسينې لوري! ستا خو د واده
اوله ورځ ده سترې به يي او بيا د نن سبا ناوېاني خو تر دوو درو ورځو
پوري د اطاقه نه راوځي ته څنگه راوتلې يې؟

حسينې وويل: يا كاكا كومه خبره نه ده زه نه يم سترې ماته بڼه خوند
راکوي چي تاسو ټولو ته ناشته تياره كړم بيا زه خو يوازي نه يم چي
سترې مي كړي دا دی دوی (خدمتگارانې) هم راسره دي.

د اُميد پلار موسكى سو بيا يي وويل: زما ميرمن د اُميد مور هم داسي
وه د واده په اول سهار كټ مټ ستا پخیر وختي كښېنستل او ټولو ته
يې ناشته تياره كړه.

حسينې وويل: كاكاه به هم كوښښ وكړم چي د خواتني جاني پخیر
ستاسو او ددې كور خدمت وكړم.

كله چي ناشته تياره سوه نو حسينه خپل اطاق ته ولاړه كله چي هلته
نوتل نو وې ليدل چي اُميد لا هم بیده دی د ځان سره يي د گيلې په
ډول وويل: دی بيا گوره ميرمني يي ټولو ته ناشته لا وډ تياره كړه خو
خاوند لت يي لا تر اوسه بیده دی.

بيا نږدي ورغله تر كټ لاندي ورته كښېنستل پر مخ يي لاس ورته
كښېنوی ورته وې ويل: زما خاوند جانه.

اُميد د خوب په اواز وويل: ها!

حسينې وويل: شين سهار دی نور نه ولاړېرې؟

أُمید وویل: اوس لا وختي دی.

حسیني په غوسه وویل: هله ولاړ سه که نه اوبه درباندي توپوم.

أُمید وویل: یو خو شېبې مي لا پرېرده.

حسیني يي تر ملا لاس ور لاندي کړ پورته يي کړ وې ویل: هله هله ولاړېره نور به زما پر قانون ځې زما په خوښه به ژوند کوي.

أُمید ولاړ سو د خوبه يي سترگې سره وموښلې وې ویل: که ولاړ نسّم نو؟

حسیني وویل: ډوډی درباندي بندوم.

أُمید حسینه تر لاس ونيول پالنگ ته يي راکش کړل لاسونه يي دواړه په خپلو لاسو کي ونيول بيا يي په مينه وویل: ډوډی راباندي بنده کړه، ژوند راباندي بند کړه هر څه راباندي بند کړه خو لیدل دي مه راباندي بنده که نه زما خو به زړه وچوي در پسي.

حسینه موسکي سوه بيا يي وویل: اها ښه دی چي خپل دا کمزوري دي راته وویل نور که دي زما په قول نکول نو بيا اطاق ته نه درته راځم.

أُمید وویل: په زوره دي راولم.

حسیني وویل: د پلار کور ته در څخه ځم د هغه ځايه مي په زور نسي راوستلای.

أُمید وویل: ته خو لا ولاړه سه بيا به يي گورو.

حسيني وويل: ايله مي که اوس به يو شوک راسي د اطاق دروازه هم خلاصه ده.

اميد وويل: نو څه چي راسي خپل ميرمن مي يې.

حسيني وويل: بد کار دی هغوی به وايي چي څنگه بې شرمه دي.

اميد وويل: نو و دي وايي څه ما او تا خود نورو لپاره ژوند نکوو د ځان لپاره يي کوو چي هر څنگه مو خوبنه وي هغسي يي کوو.

د اميد د خبرو په جريان کي دروازه وټکيدل او د خدمتگاري برغ سو چي حسيني ته يي ور برغ کړه. په دې سره اميد حسينه پرينبول د پالنگ څخه وغورځيدی ژر ولاړ سو حسيني ډير پر وخنډل بيا حسيني خدمتگاري ته ور برغ کړل: سمدته ته درځه زه پسي درځم.

حسينه اميد ته ور نږدي سول په موسکا يي ورته وويل: زما خاوند جانه هغه غټي غټي خبرې دي څه سوې؟

اميد وويل: خير زه به ورسم حمام به وکړم ته ورسه چي خدمتگاره څه وايي.

کله چي اميد حمام ته ولاړی د لمبيدو پر وخت يي احساس کړل چي له پزې يي کوم څه روان دي کله چي يي په هنداره کي وکتل نو تر پزې يي وينې بهيدلې اميد ډير پرېشانه سو په دا وخت کي د تشناب دروازه وټکيدل حسيني وويل: بابا لاندي غوښتي يو.

اميد ژر د پزې وينې پاكي کړې بيا يي وويل: سمدته ته درځه زه ځان تياروم پسي درځم.

حسینې وویل: سمدہ خو ژر راځه زه یوازي شرمیرم چي د مېلمنو سره ناسته یم.

أمید په څه غوسه ناک ډول وویل: وایم سمدہ درځم.

حسینه د امید په غوسه ناک برغ سره څه اندیښمنه سوه تر څو شېبو فکر وروسته روانه سول. امید کونښن کاوه چي د پزې وپنه پاکه کړي خو هغه تر ډیره نه بندیدلې حسینه لاندي د مېلمنو سره ناسته وه خو فکر یې په امید کي وو د امید د پلار چي کله هغې ته فکر سو نو ورته وې ویل: حسینې لوري؟

حسینه د فکره راووتل وې ویل: ها کاکا.

د امید پلار وویل: څه خبره ده؟

حسینې وویل: هیڅ نه.

د امید پلار وویل: امید چیري وو؟

حسینې وویل: ځان یې تیاروی ویل درځمه.

تر څو شېبو وروسته امید د اطاقه راووتی میلمانه، حسینه او پلار یې ورته په تمه وه چي امید به اوس د دوی سره ناشتې او بانډار ته کښېني خو امید بیله څه ویلو او کتلو د کور د صالونه په تلوار او پریشانی ووتی ولاړی. د امید په دا کړنه ټول ډیر حیران سول د امید پلار د سترگو په اشاره د امید ورور ته وویل چي پسي ورسه هغه هم پسي ورغلی کله چي امید موټر ته پورته کیدی نو ورور یې ور برغ کړل: امیده!

أُمید چي پزې ته يي ټوکر نیولی وو د ورور په بڼغ ودریدی بیا چي يي ورور نږدي ورغلی ورته وې ویل: څه خبره ده؟

أُمید وویل: کومه خاصه خبره نه ده لالا د پزې وینه مي نه درېږي.

ورور يي وویل: لیونیه دا نو اوس خاصه خبره نه ده؟

بیا چي يي ورور پزه او وینه وکتل نو وې ویل: ته هلته مخته کنبېنه موټر زه چلوم.

أُمید موټر ورور ته پرېښوی بیا هغه روغتون ته بوتلی کله چي يي ډاکټر معاینات وکړل نو أُمید او ورور يي ډیر پرېشانه سول تر څو شپې وروسته چي د أُمید د پزې وینه ودریدل بیا دواړه د کور پر طرف روان سول پر لارې د أُمید ورور أُمید ته وکتل بیا يي مخ واړوی تر سترگو يي اوبښکې رواني سوې د هغه د اوبښکو په لیدو أُمید وویل: څه خبره ده؟
ورور يي وویل: هیڅ نه.

أُمید په ټوکو وویل: نارینه چي ژاړي ډیر بد معلومیږي.

ورور يي وویل: چپ که لیونیه.

بیا أُمید وویل: په کوچنیوالي به دي ډیر وهلم او زهیرولم د بازی شیان به دي نه راکول اوس دا دی هر څه تاته پرېږدم.

ورور يي ځان کنټرول نه کړ موټر يي د سرک څنگ کي ودروی د څنگ پر هنداره يي لاس کنبېښوی ډیر يي وژړل أُمید يي لاس په لاس کي ونیوی ورته وې ویل: کله چي زه په امریکا کي وم او ته دلته وې نو ځان مي ډیر کمزوری احساسوه اوس چي مي څنگ کي يي نو ځان

ډير قوي احساسوم نو ځان دي کنترول کړه چي ورور دي د مرگ سره په جگ سر او قوت سره مخ سي چي ته را سره يي لالا د هيڅ شي څخه بیره نلرم.

کله چي امید او ورور يي کور ته ورسيدل نو گوري چي د سالون مخته حسينه د امید په تمه پریشانه ناسته ده د امید ورور د حسيني طرف ته اشاره وکړل امید ته يي وويل: وگوره ما فکر کوی چي يوازي به پر ما او بابا ډير گران يي او فکر به دي راسره يي خو ميرمن دي هم اوس زموږ ډلې ته راغله څه ډول په بې صبری درته انتظار ده.

امید موسکی سو بيا دواړه د موټره راکښته سول د هغو په لیدو حسينه مخته ورغله تر سلام وروسته چي کله د امید ورور کور ته دننه ولاړی حسيني په غوسه امید پر لاس ووهه بيا يي ور ته وويل: ته ماته بيله څه ويلو چيري ولاړې؟

امید په موسکا وويل: ښه دا هر خاوند د ميرمني په اجازه ژوند کوي که يي ته يوازي په ما کوي؟

حسيني وويل: په نورو نه يم خبره خو ته به زما بيله اجازې هيڅ کار نکوي.

امید وويل: بابا څه سو؟

حسيني وويل: د مېلمنو سره باغچې ته تللی دی.

بيا امید دننه کور ته وکتل څوک نه وه بيا يي حسينه په غيږ کي پورته کړل حسيني په حيرانتيا وويل: کښته مي کړه يو څوک به مو وويني.

خو اُميد ٿينگه نيولي وه بيا يي ڪورته دننه بوتله او خپل اطاق ته ولاڙل
اُميد حسينه پر ڪٽ ڪنهنول بيا يي تر ڇنگ ڪنهنستي دهغي په سترگو
ڪي يي خپلي سترگي بنخي ڪري بيا يي وويل: ڪله ڪله ستا په ليدو دا
فڪر ڪوم چي دومره زيات سڪون او خوشحالي په دنيا ڪي ستا تر ڇنگ
لرم نو په هغه دنيا ڪي به ڄومره سڪون او خونبي وي.

حسيني وويل: غوره مالي مڪوه زه نه در پخلا ڪيرم.

اُميد په حيرانتيا وويل: خو ته خوابدي ڪله سوڀي؟

حسيني وويل: اوس خوابدي سوم چي زما بيله اجازي ڪارونه ڪوي.

اُميد وويل: اڄه سمده بيا يي نڪوم اوس را پخلا سه نو.

حسيني وويل: په يوه شرط هغه دا چي زما سره به په پخلنخي ڪي د
غرمي لپاره د خوڙو په تيارولو ڪي ڪمڪ ڪوي.

اُميد وويل: ريسٽورنٽ ته به زنگ ووهم ٿولو ته به تيار خواره راوري نو
دومره ستري ته ڄه ضرورت؟

حسيني وويل: يا ته نه يي خبر چي د ڪاڪا او ستا د خاله د ريسٽورنٽ
خواره نه خونبيري درڄه هله په دواڙو به يي ورته پاڄه ڪرو.

اُميد وويل: خو زما اشپزي نه ده زده.

حسيني وويل: اشپزي زه ڪوم ته صرف هلته راسره اوسه چي تاته گورم
بيا بنه شيان پخولاي سم.

اُميد په ستري رڻغ وويل: سمده درڄه نو.

حسینې وویل: ته درځه زه به کالي بدل کړم بیا به پسي درسم.

أُمید وویل: صحي دی.

کله چې اُمید لاندي ولاړی نو لومړی خپل موټر ته ولاړی د موټر څخه یې د معایناتو ورقې راواخیستي بیا یې لایټر ورته ونيوی هغه ورقې یې وسوځلې په دا وخت کې نابیره حسینې د کلکین خواته ولاړه کله چې یې کښته وکتل نو وې لیدل چې اُمید ورقې سوځي دا حیرانه او فکرجنه سوه چې اُمید ولي دا ورقې سوځلې حتماً هغه ددې څخه څه پتوي بیا تر څو شپو وروسته حسینې کښته ولاړه کله چې د اُمید سره مخ سوه نو وې ویل: څه دي سوځول؟

أُمید وویل: چیري؟

حسینې وویل: دباندې د موټر سره.

أُمید وویل: هغه داغسي اضافه ورقې وې ما ویل چې غورځوم یې گناه لري سپینې ورقې دي نو ځکه مي وسوځلې.

حسینې د اُمید سترگو ته څو شیبې کتل پوهیده چې هغه یو څه پتوي بیا یې وویل: درواغ مي په زړه کې نفرت درته پیدا کوي نو ځکه یې هیڅکله راته ونه وایې.

أُمید موسکي سو بیا یې وویل: درواغ ولي درته وایم لیونی.

حسینې وویل: کونښن یې هم مکوه.

أُمید په دواړو لاسو حسینې تر بازوگانو ونيول وې ویل: سمدې لیونی نه یې کوم.

تر يوې اوونۍ ژوند تيرولو وروسته يوه ورځ سهار وختي چي کله
حسينې سترگې د خوبه خلاصي کړې نو وې ليدل چي تر څنگ يې اُميد
دې ته په موسکا موسکا گوري. حسينه حيرانه سول ساعت ته يې وکتل
گوري چي ډير وختي دی بيا يې په حيرانتيا اُميد ته وويل: څه خبره ده
نن ولي دومره وختي راکښېستلی يې خيريت خوبه وي ما خوبه په
خوب کي خررهاری نکوی؟

اُميد تر څو شپو وروسته په موسکا وويل: يا خررهاری دي نکوی نن
مي خوب وختي پوره سو نو راکښېستم او خپل د گراني بنايستې
ميرمني خيهرې جزب کړم مخ مي نسوای در څخه اړولای.

حسينې د اُميد پر سینه سر کښېسوی بيا يې په ناز وويل: نو خوزه به
دي هم راکښېنولای ما به هم خپل بنايسته خاوند ته کتلاي زه نو زړه
نلرم؟

اُميد پر حسينې لاس را وگرځوی اوږده ساه يې واخيستل بيا يې وويل:

زه يو دم دا ستا له غمه بې غم نه يم

بې غمه ستا له ذکره فکړه يو دم نه يم

هر زيارت لره چه ځمه مراد مي نه يې

زه زائر د ميخاني د حرم نه يم

ستا د در په تورو خاورو باندي خوښ يم

بې تا خوښ په تمـاشا د ارم نه يم

چي دا ستا په تماشا یم خبر ســــــــــــــــوی
نور خبر په تماشا د عالــــــــــــــــم نه یم
بې دا ستا له زیبا مخه و بل مــــــــــــــــخ ته
منتظر د یوې ستنې تر ســــــــــــــــپم نه یم
که دا ستا د بنکلي مخ عاشقان ډیر دي
زه په وارو کښي اول یم دوــــــــــــــــیم نه یم
زه رحمان د بیلټانه له غــــــــــــــــمه ژاړم
واقعه ده ډیره گرانه هیڅ گــــــــــــــــرم نه یم

حسینې د شعر په اوریدو وویل: بڼه بڼه زما گران خاونده دا شعر دي
خو انجونو ته ویلی دی رښتیا راته ووايه.

أمید په موسکا وویل: لیونی قسم کوم چي ته لومړنی یي چي په کتو
دي شعر درته وایم.

حسینې خپل سرد لاسو په فشار سره د أمید په سینه پوري ټینگ ونیوی
بیا یي وویل: همداسي مي په هر څه کي لومړنی وساته ځکه دوهم مي
نه خوښیږي ته یوازي زما یې.

أمید د حسینې په دې خبره چي تل مي لومړنی وساته ته یوازي زما یي
د خپگان ساه واخیستل په دې سره حسینې وویل: څه وسوه؟

د اُمید په سترگو کي اوبنکې راغلي بيا يي تر څو شپو وروسته وويل:
هيڅ نه.

بيا يي لاسونه پر حسيني واپول په سينه پوري يي نيول د خپگانه يي
سترگې پټي کړې حسيني هم د اُمید پر سينه د سکون احساس کوی
سترگې يي پټي کړي وې چي بيا تر څو شپو وروسته يو دم وغورځيدل
وې ويل: هله ناوخته دی بايد لمونځ او اودس وکړم بيا ناشته تياره کړم
داسي نه خسر مي ووايي چي دا څنگه لته مېرور مي ده.

اُمید يي لاس نيولی وو وې ويل: يو څو شپې لا مه راڅخه ځه!

حسینی وويل: ايله مي کړه خو بيرته راځم په کلو خو نه ځم درڅخه.

اُمید وويل: صحتي دی ايله کوم دي خو اول مي ښکل کړه.

حسینی اُمید ښکل کړ بيا په خپل کارو پسي ولاړه حسينه چي کله وتل
نو اُمید ور بڼغ کړه: حسيني؟

حسینه ودریدل مخ يي ورته راواړوی بيا يي وويل: ها؟

اُمید هغې ته وکتل موسکی سو بيا يي تر څو شپو وروسته وويل: هيڅ
نه.

حسینی هم دروازه بنده کړل او بيا په خپلو کارو مصروفه سول اُمید هم
اوداسه ته ولاړ سو تر اوداسه وروسته چي يي لمونځ وکړ نو په دعا کي
يي وويل: يا رب ته تل زما ميرمن خوشحاله وساته او زما غم ورڅخه
ډير ژر هير کړه د هغې دردونه ټول ماته راکړه او زما دردونه مه په وينه

.....

تر لمانځه وروسته چي کله حسینه په پخلنځی کي د ناشتې په تیارولو مصروفه سول د کار په جریان کي ودریدل او په فکر کي یې وگرځیدل چي امید نن ولي هغې ته دومره زیات کتل ولي یې داسي وکړل ولي هاسي په همدې فکرو کي یې کار پریښوی د خپل اطاق پر طرف یې وځغستل کله چي هلته ورسیدل نو وې لیدل چي امید دعا کوي د هغه په لیدو بیرته ارامه سول د خپګان ساه یې واخیستل بیا یې د ځان سره وویل: د خدای شکر دی.

وروسته بیا د پخلنځی پر طرف ولاړه کله چي یې ناشته تیاره کړه او د کور سالون ته یې وې وړل نو وې لیدل چي هلته د نورو ورځو پخیر د امید پلار نه وو نه یې هم ورور وو حسینه حیرانه سول چي دوی نن چیري دي بیا یې د خدمتګاري څخه پوښتنه وکړه: کاکا سهار وختي یو ځای ولاړی که څنگه؟

هغې وویل: یا هیڅ ځای نه دی تللی شاید خپل اطاق کي وي.

حسینې غوښتل چي د هغه اطاق ته ورسې خو کله چي هلته ورغله دروازه یې وکتل نو وې لیدل چي د امید پلار دروازه د دننه څخه تړلې ده تر څو شیبو هلته ولاړه وه چي بیا په فکرو کي خپل اطاق ته ولاړه کله چي هلته ورسیدل نو امید د دروازې تر شا ورته پټ وو کله چي حسینه اطاق ته دننه کیدل نو امید تر لاس ونيول او پر کټ یې وغورځول.

حسینې وویل: لیونیه و دي بیرولم.

أُمید موسکی سو بیا حسینی وویل: ته څه خبر سوې چې زه را روانه یم
دا که خدمتگاره وای هغه به دي هم داسي تر لاس نیولې وای؟

أُمید وویل: لیونی زه ستا خوشبویی د څو متری څخه محسوسولای سم
زه باوري وم چې ته یې.

حسینی وویل: څه زه یې نه منم.

بیا حسینی وویل: اُمیده د کاکا دروازه د دننه څخه بنده ده ناشتې ته هم
نه دی راغلی ته ورسه مریض خو به نه وي.

أُمید پوه سو چې پلار یې غمجن دی نو ځکه یې دروازه په ځان پسي
تړلې ده خو حسینی ته یې وویل: کیدای سي انلاین د امریکا د دفتر د
کار کونکو سره مجلس لري.

حسینی وویل: بڼه دا خبره ده زما اندیښنه وه چې خدای نکړه مریض نه
وي.

بیا حسینی وویل: زه به ورسم که بابا راووتی ناشته به ورته توده کړم
شاید هغه سره سوې وي.

أُمید و نیول بیا یې وویل: پرېږده یې خدمتگارانې سته هغه به یې ورته
توده کړي یو څه وخت زما سره تیر کړه.

حسینه بیرته کښېستل او د اُمید سره په خبرو مصروفه سول د خبرو په
جریان کې به اُمید څه عجبي خبرې کولې چې حسینه به حیرانه
سول چې په اُمید نن څه سویدی بیا تر څه وخت وروسته اُمید ولاړ سو

وي ويل: حسيني ته ڪنڀينه زه به تاته نن زما د لاس شيدي در پخي
ڪرم.

حسيني وويل: واو ڄومره ڀنه ته شيدي هم پخولاي سي ما فڪر ڪوي
چي زما خاوند لت دي اشپزي نسي ڪولاي.

اميد د نازه د خيگان په ډول وويل: ڀنه زه لت ڀيم؟

حسینه موسکی سوه بيا يي وويل: توکي ڪوم ليونيه.

بيا حسيني وويل: زه هم در سره ڄم چي ته څنگه شيدي پخوي.

اميد وويل: يا ته دلته ڪنڀينه زه يي درته راوڀرم.

حسینی وويل: يا زه هم در سره ڄم.

اميد وويل: يا مه راسره ڄه زه يي درته راوڀرم.

حسینی بيا وويل: يا ماته ڀنه خوند راڪوي چي در سره ڀيم.

اميد په غوسه وويل: حسيني په يوه خبره ڄان پوه ڪوه چي ڄه مي
وويل هغسي ڪوه عصاب مي مه راخوابوه.

حسینه حيرانه سول چي امید ولي په غوسه سو هيڻ يي ونه ويل له
امیده يي مخ په خيگان وگرځوي. امید د اطاقه په غوسه ووتی پر خوله
يي لاس ونيوی توخی يي شروع سو بيا په ڪمزوري حرکت تر پخلنځي
پوري ولاړی په سخت توخي او په ريرد نيولي بدن يي شيدي تياري
کړي بيا يي په گيلاس کي واچولي پر ميز يي ڪنڀنڀنولي په هنداره کي
بي وکتل د پزي ويني او اوبنکي يي پاڪي کړي مخ يي ومنځي تر
وچولو وروسته يي د شيدو گيلاس واخيستي د اطاق پر طرف ولاړی

کله چي هلته ورسیدی نو حسینه هم هغسي خپه ناسته وه مخ يي د دروازي له طرفه اړولی وو. اُمید په موسکا وويل: دا دی شیدې مي درته تيارې کړې واخله.

خو حسينې مخ همداسي ورڅخه اړولی وو څه يي ونه ويل نه يي هم شیدې ور څخه واخيستې بيا اُمید وويل: واخله وایم.

خو حسينې نه څه ويل نه يي مخ ور ته را اړوی بيا اُمید د هغې مخ په لاس خپل خواته راواړوی وې لیدل چي حسینه ژاړې په حيرانتيا يي ورته وويل: ته ژاړې؟

اُمید د شیدو گيلاس پر ميز کښېښوی بيا د حسينې تر څنگ کښېښتی وې ويل: څه خبره ده ولي ژاړې؟

حسينې څه نه وويل بيا اُمید وويل: ښه دا زه چي درباندي په غوسه سوم پر هغه خپه سوې؟

بيا اُمید وويل: لیونی، ته خو پوهیږې چي زما حالت سم نه دی کله کله زیات غوسه کیرم نو ته گيله مه راڅخه کوه زما په واک کي نه ده که نه نه درباندي غوسه کیدم دا وار مي وبخښه خير دی.

اُمید د حسينې په غیر کي په خپگان او سترې احساس سر کښېښوی تر څو شیبو وروسته حسينې يي پر مخ لاس تیر کړ پر تندي يي ښکل کړ بيا اُمید وويل: داسي ژر دي بيا وبخښلم؟

حسينې وويل: ته به زما بې خبرو گزاره وکړې خو زه به څه کوم زه خو به ستا په خبرو پسي لیونی سم.

اُميد يي لاس په لاس کي ونيوی ښکل يي کړ بيا يي په ژړا وويل: کاش
ژوند يو څه مهلت راکړی وای چي هره شپه مې ستا تر څنگ او تاته
په کتو تېره کړې وای او ستا ټول ارمانونه مې در پوره کړي وای.

حسينې د اُميد سر په خپل غيږ کي ونيوی بيا يي وويل: چپ سه ليونيه
په تا هيڅ نکيږي خدای دی زما ژوند لا هم تاته درکړي او بل دا چي
زما تر ټولو لوی ارمان ته وې چي خدای راکړې زه نور بيله تا هيڅ
ارمان نلرم خدای دي تل همداسي په څنگ کي راسره لره.

اُميد وويل: کاش چي داسي کيدای.

د اُميد پلار او ورور په سالون کي په فکرو او غم کي غرق ناست وه
چي د پلار تليفون ته يي زنگ راغلی کله چي يي اوکې کړ او غوږ ته يي
ونيوی بيا يي تر څو شيبو وروسته وويل: تاسو امبولانس راواستوی چي
کله يي ضرورت سو در به سو.

تر دې خبرې څو شيبې وروسته د اُميد پلار تليفون بند کړ بيا په فکرو
کي ډوب سو حسينې وويل: زما زړه د مخکې پخیر دی او تا ته کاته او
ستا خوږې خبرې داسي دي لکه پر همدا مخکه چي نالان او درختي
کښينول کيږي...

بيا حسينې په ژړ غوني ږغ وويل: ته زما سکون يي الله دي هيڅکله زما
څخه دا سکون نه اخلي.

د اُميد په سترگو کي ولاړي اوښکې وڅخيدلې بيا يي په ژړ غوني ږغ
وويل: ليونی ما تاته شيدې تياري کړې وې هغه واخله وڅيننه که نه
سرې به سي.

أُمید حسینی ته شیدی و نیولی خو هغې ورته وویل: ته یې په خپلو لاسو راکړه!

أُمید وویل: ته یې خپله واخله داسې نه تودې وي او زه درته غټ غرپ درکړم خدای نکره خوله به دي در ته وسوځي.

حسینی شیدی ورڅخه واخیستی پر سر یې پورته کړې یو غرپ یې ځني وکړ څه بل رکم خوند یې محسوس کړ بیا یې دوهم غرپ وکړ هغه هم څه بل ډول وو بیا اُمید ورته وویل: بوره خو به یې نه وي کمه؟

حسینی وویل: یا نه ده کمه.

دا چي د اُمید زړه مات نسي نو ځکه حسینی بد خونده شیدی ټولي وڅینلې بیا یې گیلان پر میز کښېښوی څه د سر گرځي احساس یې وکړ خو څه یې ونه ویل بیا اُمید پر پالنگ کښېښول تر اوږو یې نیول خپل خواته یې وگرځول تر څو شیبو یې په حیرانتیا حسینی ته کتل حسین په پوه سوه چي کومه خبره خوده هغې یو وار د گیلان خواته وکتل بیا یې اُمید ته وکتل د اُمید تر سترگو اوښکې روانې سوې بیا یې تر څو شیبو وروسته تر پزې وینه هم راغله په همدا وخت کي دباندي د امبولانس ږغ هم سو حسینی په حیرانتیا یوې خوا و بلي خواته کتل پوه سوه چي اُمید نشه ورکړیده بیا یې د اُمید لاسونه په غوسه د نشې په حالت کي د ځانه ليري کرل بیا یې پوري وهی تر څو شیبو وروسته یې وویل: ولي دي داسي راسره وکړه؟

أُمید په ژړغوني ږغ وویل: ځکه چي زه مینه در سره کوم.

حسینه ولاړه سول یوې خوا او بلي خواته یې وکتل بیا یې د اوبو لوبښې ته ور وځغستل اوبه یې وڅینلې بیا یې په خوله گوته نایستل تر څو استفراق ووهي خو استفراق یې نه کیدی شاوخوا یې په نورو حل لارو پسې وکتل خو څه نه ورته معلومیدل د نشې تاثیرات یې وار په وار زیاتیدل بیا امید ورغلی تر لاس یې ونیول تر څو پر مخکته ونه غورځي خو حسینې لاس ځني لیري کاوه چي په همدا وخت کي مکمله نشه سوه او د بدن حرکات یې د لاسه ورکړل. امید حسینه په غیر کي واخیستل بیا یې پر پالنگ پرې ایستل په اوبنکو ډکو سترگو یې حسینه ژر ژر ښکل کړل د هغې لاس یې په خپل لاس کي نیولی وو په ژړا یې وویل: ما وبخښه حسینې.

بیا یې د حسینې لاس ښکل کړ وې ویل: زما به یادیرې.

د همدې خبرې څو شیبې وروسته یې تر خولې او پزې وینه راغله په ځکیدلو یې تر دروازې ځان ورسوی دروازه یې خلاصه کړل په مړاوې بڼه او وینو ډکې خولې یې وویل: بابا!

کله چي یې پلار، ورور، د حسینې پلار ډاکترانو او نورو خپلوانو یې بڼه واوریدی نو د هغه پر طرف یې ور وځغستل بیا یې راپورته کړ امبولانس ته یې واچوی روغتون ته یې روان کړ پر لارې هم د امید ډیره وینه تر خولې او پزې ووتل او سخت په تکلیف وو بدن یې دردونه کول او په لوړ اواز یې نارې وهلې کله چي یې روغتون ته یوږ ډاکترانو پیچکاری او سیرومان ور چالانه کړل خو لا هم د امید دردونه کرار نسول ټولو نرسانو نیولی وو دردونه یې هیڅ نه کراریدل دوستانو ټولو د دباندې

خځه په کلکین کي لیدی ټولو ډیر ژړل تر سترگو یې اوبنکې بهیدې او د امید سخت حالت او دردونو ډیر کړول.

د امید پلار ډاکټر ته په ژړا وویل: ډاکټر صاحب د امید دردونه لا ولي نه په کرارېږي.

ډاکټر وویل: موږ د دردونو د ارامولو کمزوري پیچکاری، ورته ولگولې په دې سره به دده دردونه لږ راکم سي قوي پیچکاری، که ورته ولگو نو هغه یې دردونه اراموي خو د ور لگولو سره سم به امید ژوند د لاسه ورکړي په دا کمزورو پیچکاریو به تر یو وخت ژوندی پاته سي.

ټول ډیر مایوسه سول بیا ډاکټر نرس ته وویل: دا کمزوري پیچکاری درې دانې پر یو ځای ور ولگوه چي یو څه وخت د کورنۍ سره وویني خبرې ور سره وکړي.

نرسانو کمزوري پیچکاری ور ولگولې بیا امید څه آرام سو ډاکټر د امید کورنۍ ته وویل چي تاسو ور سره وویني کله چي ټول دننه ورغلل د امید پلار د امید تر څنگ کنبښستی امید هغه ته په کتو ور د غاړې سو بیا یې په رپریدلي ږغ وویل: بابا دوی ته ووايه چي ماته قوي پیچکاری را ولگوي.

بیا امید په ژړا وویل: بابا تا خو زه هر وخت له هره درده ليري ساتلی يم ما له دې دردونو هم خلاص کړه هیله کوم بابا.

پلار یې په غیر کي ونیوی په ژړا یې وویل: زویه پلار دي ډیر ناوسه دی ما وبخښه.

بیا یی اُمید پر کت پری ایستی نورو دوستانو ور سره ولیدل او ډاډگیرنه یی ورکول اُمید د حسینی د اکالور ته اشاره وکړه چي راسه کله چي هغه ورغله اُمید د جپه په ریږدیدی لاس یو خط را وایستی هغې ته یی ورکړ ورته وې ویل: دا بیا حسینی ته ورکړه!

هغې خط واخیستی او خه لیری ودریدل تر خو شیبو وروسته د اُمید دردونه بیا زیات سول لویې لویې چیغې به یی وهلې پلار یی دباندی د کلکین خخه ورته کتل په سترگو کي یی اوبنکې وچي سوي وې تر ډیرو سختو نارو وهلو وروسته د اُمید پلار په فکرو کي ډوب ولاړ سو د اُمید د خاڼی اطاق ته ورغلی د ډاکتر خخه یی قوی د دردونو پیچکاری واخیستل او اُمید ته یی ور ولگول ټول ډیر حیران سول د پیچکاری سره سم د اُمید دردونه او نارې ارامي سوې بیا یی په موسکا په ریږدیدی برغ وویل: د الله په امان بابا.

په دې سره د اُمید ساه وختل او وفات سو پلار یی سترگې ور پټي کړې بیا یی پر تنډې بنگل کړ وې ویل: پر الله دي سپارم زویه.

حسینه پر هوبن راغله تر خو شیبو یی خه نه پیادیدل خو بیا یو دم د پالنگه کنبته سول شاوخوا یی وکتل په اطاق کي وینې پرتې وې بیا ټوله کیسه ور پیاد سول ژر د اطاق خخه ووتل چي په اُمید پسي ورسی خو کله چي د صالونه ووتل په دا وخت کي امبولانس کور ته را دننه سو حسینی د امبولانس په لیدو د بدن حرکات او کنترول د لاسه ورکړل نږدی و چي غوڅاره سي چي بیا یی لاس پر یو میل ونیوی. کله چي امبولانس راورسیدی نو د اُمید پلار اول راکنبته سو کله چي کور ته

دنده تلی د حسینی پر سر یی په ژړا لاس و نیوی بیا کور ته ولاړی. حسینه د امید د پلار په داسی حرکت سره پوه سول چي امید مړ سویدی د هغې پښې مړې سوې بیا پر مخکې کنېستل په حیرانتیا یی د امبولانس خواته کتل چي تر خو شیبو وروسته یی د امید جنازه د امبولانس څخه راکښته کړل دنده کور ته یی یوړل. کله چي یی د امید جنازه کور ته دننه یوړل او هغه یی کنېسول نو حسینه ولاړه سول او کور ته دننه ولاړه تر یو خو شیبو یی امید ته په حیرانتیا کتل بیا خپل اطاق ته ولاړه پر پالنگ کنېستل تر خو شیبو وروسته یی د اکالور اطاق ته ورغله تر څنگ یی کنېستل په ژړا یی وویل: امید دا خط ستا لپاره را کړ.

حسینی هغه خط ته وکتل بیا یی په غوسه واخیستی او څیري یی کړ بیا یی پر میز پروت ددې او امید یو ځایې عکس ته وکتل هغه یی راواخیستی په غوسه یی لیري وغورځوی ټول د امید گلان او تحفې چي دې ته یی ورکړي وې ټول په غوسه او په ژړا وغورځول. د اکالور یی هغه په غیر کي ټینګه کړل ورته وې ویل: حسینی ارامه سه.

حسینی په ژړا وویل: هغه زما سره چم وکړ زه به یی هیڅکله ونه بخښم.

بیا یی په لوړ اواز وویل: زه نفرت در څخه کووووم امیده نفرت در څخه کووووم.

تر خو شیبو ژړا وروسته د امید ورور د حسینی اطاق ته راغلی په ژړغوني اواز یی وویل: حسینی قبر تیار سویدی امید وړو نو راسه اخیر دیدن یی وکړه.

کله چي د اُمید ورور ووتی د حسینی د اکا لور وویل: حسینی درځه.

حسینی وویل: زه یې پروا نلرم نه هم غواړم چي دا چمبازه ووينم.

د اکا لور یې وویل: داسي مه وایه دا هر څه هغه ستا سره د مینې په خاطر وکړل.

د اُمید پلار د اُمید ورور ته وویل: حسینی ته دي وویل چي اُمید وړو؟

د اُمید ورور وویل: هو بابا خو حسینه ډیره په غوسه ده.

د اُمید پلار د خپګان ساه واخیستل بیا یې وویل: خپه به ولي نه وي چي د ژوند په اخيري شیبو کي یې ددا لیوني سره ونه لیدل.

تر څو شیبو وروسته حسینه په داسي حال کي د اطاقه راووتل چي د کمزورتیا په خاطر یې د اکا لور تر اوږه لاس اړولی وو کله چي اُمید ته راورسیدل نو د اُمید ورور خپلو دوستانو ته اشاره وکړل چي دباندې در ووځئ بیا خپله هم دباندې ووتی تر څو شیبو وروسته چي کله د اُمید پلار هم ووتی حسینی پر اُمید لاس راوگرځوی ډیر یې وژړل په زړه کي یې دا ومنل چي اُمید دا هر څه ددې سره د مینې په خاطر وکړل نه یې غوښتل چي د زکندن سختی یې دا وويني تر څو شیبو ژړا وروسته د اُمید ورور راغلی په ژړغوني ږغ یې وویل: حسینی قبر ځنډول بڼه خبره نه ده بس دی نور.

بیا یې دوستانو ته اشاره وکړه چي راسئ تر څو اُمید ور سره واخلي کله چي هغوی را ورسیدل او اُمید یې وړی نو حسینی پر مخ او تنډې ژر ژر او ډیر ښکُل کړ بیا یې ور پرینسوی کله چي ټول ووتل نو حسینه

خپل اطاق ته ولاړه ډير يي وژړل بيا يي د اُميد د خط خيرلي توتې ژر ژر راټولي كړې په زړه پوري يي ونيولې په ژړا به يي د اُميد اُميد نارې وهلې. حسينه چي څه ارامه سول نو د اُميد د خط خيرلي توتې يي ټولي سره ومښلولې تر مښلولو وروسته يي خط ښكُل كړ بيا يي په ويلو شروع وكړه اُميد ليكلي وه: زما گرانې خوږې ميرمنې ددې خط د ويلو پر وخت به زه په دنيا كې نه يم زړه خو مي غوښتل چي ستا مخ، زلفو او حُسن ته په ليدو له دنيا ولاړ سم خو ما ځانغوښتنه ونكړه ومي نه غوښتل چي زما د زكندن سخت حالت دي ته ووينې كه نه ليونې. زما دردو به زما سره سره ته هم وژلې واى او داسي ما نه غوښتل ځكه زه غواړم ته ژوند وكړې، پرمختگ وكړې او ځان داسي يو ځاى ته ورسوي چي ستا په ليدو خلك ووايي چي دا د اُميد ميرمن ده او د هرې هغې انجلى لپاره عبرت سې چي ژوند د ښه كيدو په تمه په تيارو كې پر تيريږي ځان ورته بې قدره بې ارزښته او پر نورو بوج معلوميري او د هغو ښځو لپاره لارښونكې او د پرمختگ او د ظلمو څخه د خلاصون سبب سې چي ځينو نارينوو د حيواناتو پخير ساتلي وي او د حيواناتو پخير چلند وړ سره كوي ته بايد ټولنې ته وښيي چي يو ښځه كه وغواړي ډير هغه څه كولاى سي چي يو نارينه يي نسي كولاى او دا وښيي چي ښځه د چا ملكيت نه دى چي هر څنگه وغواړي هغسي يي استفاده او استعمال كړي ښځو ته دا وړ وښيه چي تاسو د ځان قدر په خپله ټاكاى سى كه په ښه حجاب او اسلامي طريقه تعليم، كار او په يو خاص څه كې مهارتونه لاسته راوړى نو تاسو به د خپل ځان قدر په ټولنه كې دومره زيات كړئ چي بيا به هيڅوك د بې قدره مخلوق په نظر

درته ونه گوري داسي ځان جوړ کړی چي ورور، پلار، خپلوان او
خاوند موهر ځای درباندي ووياري خو که لاس تر زنه کښيني ځان
جوړونه ونکړی نو تاسو به خپله خپل ځان بي قدره او د نورو محتاج
کړی وي...

حسينې ماله ژونده ډېره څه ونه غوښتل يوازې دا مې غوښتل چې ستا
موسکا، ستا نرمې خبرې، ستا دعاوې... خو تقدير بل څه ليکلي وه.

حسينې زما خوږې يو اخيري غوښتنه درڅخه کوم په ما پسي په غم او
ژړا کولو مامه زه يروه نه هم زه ستا په غم او ژړا بيرته را ژوندي
کيږم... پر همدا ځای د اميد د اوبښکو خو څاڅکې پر کاغذ لويديلي وه
بيا ليکلي وه: د تقدير پريکړې دي که نه په قسم چي يوه دقيقه مې هم
ستا له ښکلي مخ څخه ليري نسوای تيرولای... حسينې په ژړا د اميد
خط په زړه پوري ونيوی بيا يې په ژړا وويل: اميده!

څه وخت وروسته يوه ورځ خدمتگاره د حسينې اطاق ته ننوتل وې
ويل: اغلې مشر صاحب دي غواړي.

حسينې په ژړ غوني برغ وويل: سمدې ته در څه زه ورځم.

حسينې پر ځان باندي پورنې سم کړ بيا د اميد د پلار ميلمستون ته
ورغله کله چې هلته ورسيدل نو وې ليدل چې د اميد پلار پر چوکۍ
ناست دی حسينه نږدې ورته کښته کښښستل تر روغې وروسته د اميد
پلار يو څه کاغذان ورکړل حسينې د هغو په ليدو وويل: دا څه دي
کاکا؟

د اُمید پلار وویل: دا د اُمید د برخې مځکې او جايدادونه دي ما ستا په نامه کړل د اُمید هم دا نظر وو دا واخله لوري نوره ته آزاده يې که همدلته پاتېږي او که د پلار کور ته دې ځي.

حسینې کاغذان بیرته د اُمید پلار ته ورکړل وې ویل: بابا زه دا جايدادو او مځکو ته ضرورت نلرم او نه هم د اُمید د میرمنیتوبه ځان باسم زه د هغه وم او یم به تر مرگه.

د اُمید پلار وویل: لوري! یوازیتوب به دي وزوروي.

حسینې وویل: زه یوازي نه یم کاکا زما سره د اُمید یادونه راسره دي.

بیا د اُمید پلار د حسینې پر سر د شفقت لاس ونيوی وې ویل: الله دې تل خوشحاله لره لوري زه بختور یم چي داسي مېرور لرم د زوی مینه به مي په تا پوره کوم خوشحاله اوسې....

*

حسینې د مکتب په اداره کي د اُمید پر عکس څه لويديلي دورې په خپل پورني پاكي کړې بيا يي ښکل کړ او پر ديوال يي ولگوي بيا تر څو شیبو وروسته موټر ته وختل د کور پر طرف ولاړه.

پای

د ليکوال په اړه

نيک محمد بارک د ژور فکر، ژمن احساس او زړور قلم خاوند دی، چې د افغانستان له تاريخي کندهار څخه راپاڅېدلی دی. دی اوسمهال ۲۴ کلن دی، لومړنۍ زده کړې يې له مدرسې او مکتبه را پیل کړيدي او لوړې زده کړې يې په طبي بخش کې پای ته رسولي دي. بارک صاحب د ژوند تر ټولو لوی درد د خپلې ټولنې فکري تيارې بللي دي. له همدې امله يې د کلماتو له لارې د رڼا خراغ پورته کړی.

بارک صاحب باور لري چې ناول يوازې د کيسې ويلو وسيله نه ده، بلکې يوه فکري جگړه ده – يوه مبارزه چې د بې وسۍ، ناپوهۍ، ظلم او چوپتيا پر ضد پيل شوې ده تر څو "تیاره ټولنه د رڼا په لور روانه" کړي چې محترم بارک صاحب دا لاره د قلم په څوکه رغولې ده.

تر دې ناول وړاندې، نیک محمد بارک يوولس نور کتابونه او ناولونه هم ليکلي دي؛ هر يو يې د زړه له تل نه راوتلی آواز دی، يو غږ دی چې غواړي وجدانونه راوينس کړي، فکرونه وځلوي، او انسان د انسانیت ژور مفهوم ته ورسوي.

په چارو کې ورته کاميابي غواړو.

په درنښت: محمد داود رحمانی

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**